

Τη χρεοκοπία και τη βαρβαρότητα του συστήματος αντιμετωπίζει ο λαός

Να χτίσουμε τον νέο κύκλο της μαζικής πάλης!

Την ώρα που η καταστροφή σε Θεσσαλία, Έβρο, Εύβοια, προσθέτει σημαντικά μεγέθη στο ρήγμα των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας, ο προϋπολογισμός για το 2024 προβλέπει περίπου τον τριπλασιασμό του πρωτογενούς πλεονάσματος! Δηλαδή από το ΑΕΠ της χώρας θα βρεθούν να «περισεύουν» την επόμενη χρονιά περίπου 6 δισ. ευρώ!

Την ώρα που για τον εργαζόμενο λαό το λάδι, όλα τα τρόφιμα, η ενέργεια και τα καύσιμα έχουν μετατραπεί σε απλησίαστα αγαθά και ο ζόφος των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας απλώνεται στη χώρα, οι περιβόητοι «οίκοι» των μι-

περιαλιστών ανακηρύσσουν σαν «αναβαθμισμένη» την οικονομία της χώρας και παρέχουν (στην κυβέρνηση και στην άρχουσα τάξη) επενδυτική βαθμίδα!

Την ώρα που Δήμοι και Περιφέρειες λειτουργούν ήδη σαν βραχίονες της αντιλαϊκής πολιτικής του συστήματος και έχουν εγκαταλείψει και τσαλαπατήσει κάθε κοινωνικό δικαίωμα του λαού, έρχεται το νέο κυβερνητικό νομοσχέδιο για τους ΟΤΑ που καταργεί εκατοντάδες ΝΠΔΔ που υπάγονταν στους ΟΤΑ, για να κάνει ακόμα πιο ασφυκτικό τον έλεγχο κράτους/συστήματος στη λειτουργία τους, για να εξαλείψει τα ίχνη των λαϊκών δικαιωμάτων που έχουν απομείνει.

Κι όλα αυτά, παραμονές των εκλογών που οι συνδυασμοί του συστήματος παρουσιάζουν σαν εκλογές της «Τοπικής Αυτοδιοίκησης»!

Όλα τα παραπάνω -και πολλά ανάλογα- δεν προκύπτουν από κάποιον «παραλογισμό» ή ακόμα περισσότερο από «ανικανότητα» των ιθυνόντων σε αυτή τη χώρα. Δεν αποτελούν εκδηλώσεις «συνομωσίας» κάποιων «σκοτεινών κέντρων», παρόλο που είναι πράγματι «μαύρα» τα κέντρα εξουσίας έξω από τη χώρα και μέσα σε αυτή που διαμορφώνουν το πλαίσιο των εξελίξεων.

συνέχεια στη σελ. 2

Προεκλογική περίοδος
αυτοδιοικητικών εκλογών
**Επιχείρηση συγκάλυψης
της πραγματικότητας**

Τη στιγμή που κανένας από τους διεκδικητές δεν θέτει ούτε καν προς συζήτηση τα λαϊκά προβλήματα της φτώχειας, της ανεργίας, των πλειστηριασμών, του πολέμου, είναι δεδομένο ότι ο λαός δεν μπορεί να ελπίζει σε ένα θετικό αποτέλεσμα και από τις εκλογές στην τοπική αυτοδιοίκηση.

(σελ. 7)

Ελληνοτουρκικά
**Συνέχεια στα «ήρεμα νερά» -
Μέχρι τότε;**

Ο αμερικανόπνευστος οδικός χάρτης για την εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων που έχει τεθεί σε εφαρμογή το τελευταίο διάστημα συνεχίζει το βηματισμό του.

(σελ. 5)

Θεσσαλία
**Το μολυσμένο νερό καθημερινός
κίνδυνος για το λαό!**

Η μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα από χημικά κατάλοιπα αλλά και παθογόνους οργανισμούς αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους κινδύνους. Ακόμη και οι δικό τους επιστήμονες δεν μπορούν να αποκρύψουν ότι η υγεία των κατοίκων βρίσκεται καθημερινά και συνεχώς σε κίνδυνο.

(σελ. 6)

Η εργασιακή βαρβαρότητα επεκτείνεται
**Συγκροτούμε τις αντιστάσεις μας,
οργανώνουμε την πάλη μας**

(σελ. 11)

Ουκρανία
Η συνέχεια του άδικου πολέμου και των αδιεξόδων

σελ. 17

**ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, λευκό χαρτί για
να «μάθει το παιδί»**

«Μεταπολιτική» ή πολιτική
στην υπηρεσία του ξένου
και ντόπιου κεφαλαίου;

(σελ. 12, 13)

Τη χρεοκοπία και τη βαρβαρότητα του συστήματος αντιμετωπίζει ο λαός Να χτίσουμε τον νέο κύκλο της μαζικής πάλης!

συνέχεια από σελ. 1

Όλα τα παραπάνω συνιστούν τον παραλογισμό της βαρβαρότητας με την οποία -πολύ ορθολογικά για τη φύση του και τα συμφέροντά του- το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης λογαριάζει να διαβεί τους καιρούς των θυελλών και της «πολυκρίσης» που βιώνει ο πλανήτης. Να τους διαβεί τσαλαπατώντας τη ζωή και τα δικαιώματα λαού και νεολαίας χωρίς όριο, χωρίς φρένο σε ό,τι κρίνει ότι χρειάζεται για να αναπαραχθεί και να τη «γλιτώσει».

Όλα τα παραπάνω είναι η αντικειμενική πραγματικότητα που καλεί λαό και νεολαία να αγωνιστούν για να ζήσουν! Για να αγωνιστούν, όμως, χρειάζεται να «χτίσουν από την αρχή» τους όρους της πάλης τους. Γιατί αν κάτι αποδεικνύουν τα καμώματα των δυνάμεων του συμβιβασμού-ρεφορμισμού, είναι ότι όσο και αν φτιασιδώνουν τον ηττημένο εαυτό τους, η κατάσταση όχι μόνο δεν «διασκεδάζεται», αλλά αντίθετα γίνεται ολοένα και πιο επώδυνη!

Κρίση και απογύμνωση

Σε συνθήκες προϊούσας κρίσης και γενικευμένου ξεχαρβαλώματος βρίσκεται η χώρα. Η κρίση και το ξεχαρβάλωμα εκφράζονται σε όλα τα επίπεδα και ζητήματα, από την παραγωγή και την οικονομία, την οργάνωση (λέμε τώρα) των δημόσιων-κοινωνικών δομών και υπηρεσιών, μέχρι και την κατάσταση του πολιτικού συστήματος σε όλο το φάσμα του!

Οι καταστροφές των λίγων τελευταίων μηνών και βδομάδων σε μια σειρά περιοχές της χώρας και μέχρι την απειλούμενη κατάρρευση του -εμβληματικού για την αστική τάξη- στεγάστρου του Καλατράβα, δεν είναι «κακή συγκυρία», ούτε «αιτία-αφετηρία» του όλου ζητήματος. Όλα αυτά -και ιδιαίτερα ο πνιγμός και η καταστροφή της Θεσσαλίας- είναι ο μεγεθυντικός φακός που αποκαλύπτει σημαντικές πλευρές της χρεοκοπίας που συσσωρεύεται εδώ και χρόνια. Τα βουλωμένα φρεάτια, τα ανύπαρκτα αντιπλημμυρικά έργα ή τα ελάχιστα καινούρια φράγματα που κόπηκαν σαν χαρτί και όλα τα άλλα που ευθύνονται για τους πνιγμένους και το κατεστραμμένο βίος εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων είναι στοιχεία της πολιτικής της αρπαχτής και της ρεμούλας που επικρατεί στη χώρα. Αλλά κι αυτή η πολιτική έχει ως βάση της και αφετηρία της την «παράδοση» της χώρας στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά, την παραρτηματοποίησή της, τη συρρίκνωση της παραγωγής της. Αυτή είναι η πολιτική της άρχουσας τάξης, γιατί μέσα από αυτή την πολιτική ικανοποιεί τον παρασιτικό-μεταπρατικό της ρόλο, μέσα από αυτή την πολιτική με τις πλάτες και τις εντολές των πατρώνων της επιβάλλει την κατάργηση κάθε πρόνοιας για τη χώρα και τον λαό, για να μεγιστοποιεί το κέρδος της λεηλασίας.

Εξάλλου, η εικόνα των αιτίων αυτής της κατάστασης φωτίζεται από την «κρυ-

φή χαρά» των ιθυνόντων, που σπεύδουν ήδη να αξιοποιήσουν την καταστροφή με φωτοβολταϊκά και ανεμογεννήτριες από τη Δαδιά ως τον Θεσσαλικό κάμπο και με παραπέρα ξεκλήρισμα των φτωχομεσάων αγροτών, για να πλουτίσουν κι άλλο οι μεταπράτες της Ελλάδας της (και) διατροφικής εξάρτησης! Την εικόνα των αιτίων τη φωτίζει, επίσης, το παρατεταμένο μπλοκάρισμα των σιδηροδρομικών συγκοινωνιών (μέχρι και ο προαστιακός έκλεισε) 7 μήνες μετά το έγκλημα των Τεμπών, για το οποίο περίσσεψαν τα κροκοδείλια δάκρυα της κυβέρνησης και όλων των ιθυνόντων!

Ακόμα περισσότερο, η εικόνα των αιτίων αναδεικνύεται από τις πολιτικές που επιβάλλονται στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία την επομένη της καταστροφής: Νόμος για εκμετάλλευση χωρίς όρια και με απαγόρευση της απεργίας, βαριά χτυπήματα στην περιθαλψη και στην παιδεία, υποχρεωτική ασφάλιση των σπιτιών για να «προφυλαχτούν» από τις φυσικές καταστροφές! Το σύστημα και η κυβέρνησή του με τον πιο ωμό τρόπο διακηρύσσουν με όλα αυτά πως ο λαός μόνο νέα χτυπήματα έχει να περιμένει από την πολιτική τους.

Δεν ήταν και δεν είναι, λοιπόν, η «κακιά η ώρα» που ο λαός στενάζει από φτώχεια, εκμετάλλευση, καταπίεση, πνίγεται, καίγεται, καταστρέφεται το βίος του, σκοτώνεται! Είναι η συσσώρευση των όρων που διαμόρφωσε σε όλα τα ζητήματα η «πολιτική των Μνημονίων» της τελευταίας δεκαετίας, η πολιτική της προσαρμογής /ένταξης σε ΕΕ/ΟΝΕ των αρκετών τελευταίων δεκαετιών. Θα χρειαζόταν να ανατρέξουμε στο μακρινό 1985 και την επίθεση που σήμανε τότε ενάντια στον λαό ο Α. Παπανδρέου με υπουργό τον Σημίτη, να προχωρήσουμε στην άγρια πολιτική της κυβέρνησης του Κ. Μητσότακη το 1990-93, να συνεχίσουμε με την εντολή πάλι του Α. Παπανδρέου «σταματήστε την ανταρσία» προς τους φτωχομεσαίους αγρότες της Θεσσαλίας που το 1996 αγωνίζονταν ενάντια στο ξεκλήρισμά τους και να φτάσουμε από εκεί μέχρι σήμερα, συνυπολογίζοντας το καθοριστικό βάρος σε όλες τις εξελίξεις που έχει η μετατροπή της χώρας σε βάση πολέμου των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ...

Όλα αυτά χρειάζεται να ξανάρθουν στην πολιτική επιφάνεια, για να αναδειχθούν οι πραγματικοί όροι που διαμόρφωσαν τη σημερινή κατάσταση, να αναδειχθούν οι πολιτικές των κομμάτων της άρχουσας τάξης που οδήγησαν στο σήμερα και μαζί με αυτές και οι πολιτικές των κομμάτων τους, των δυνάμεων του συμβιβασμού και της υποταγής -όπως η ηγεσία του ΚΚΕ- που είχαν τον ρόλο του δεκανικιού σε αυτές τις πολιτικές του συστήματος.

Αλλά, μαζί με αυτά, είναι αναγκαία άλλη μια βασική επισήμανση. Η κατάσταση χρεοκοπίας στην οποία βρίσκεται σήμερα η άρχουσα τάξη και οι τεράστιες συνέπειες που φορτώνει στον λαό, μόνο

ιστορικά πρωτόγνωρη δεν είναι! Αντίθετα, η ιστορία αυτής της τάξης, αυτού του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, είναι γεμάτη από -θα λέγαμε- «κύκλους» γυαλάδας-χρεοκοπίας. Τη «γυαλάδα» της την έδιναν -όσο και όποια- οι ιμπεριαλιστές προστάτες της στη βάση της συγκυρίας που βρισκόταν διεθνώς το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Για παράδειγμα, η πρώτη οκταετία Καραμανλή (1955-63) είχε να περηφανευόταν για ετήσιες αυξήσεις του ΑΕΠ κατά 6-7%! Οι κύκλοι της καπιταλιστικής κρίσης, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι επιδιώξεις των προστατών αφαιρούσαν τη δανεική γυαλάδα και αποκαλύπταν τη χρεοκοπία. Σε μια τέτοια θυελλώδη περίοδο βρίσκεται σήμερα ο πλανήτης και τα «πολλά» αφεντικά του και σε αυτό το πλαίσιο έσβησε εδώ και καιρό η γυαλάδα της «ισχυρής Ελλάδας». Αυτή η επισήμανση χρειάζεται να μπει για τα καλά στους λογαριασμούς που έχει να κάνει ο λαός και η νεολαία, για να διεκδικήσουν τη ζωή τους και το μέλλον τους.

Πολιτική αντίδραση και αστάθεια!

Η χρεοκοπία και τα αδιέξοδα του συστήματος έχουν εκφραστεί εδώ και χρόνια στο πολιτικό επίπεδο και εκφράστηκαν και στα αποτελέσματα των τελευταίων διπλών Βουλευτικών εκλογών. Η πορεία όλου του επίσημου πολιτικού συστήματος, που είναι σταθερά «όλο πιο δεξιά και αντιδραστικά» και ταυτόχρονα το χτύπημα των μικρομεσαίων αστικών στρωμάτων παρήγαγε τα γνωστά αποτελέσματα. Η εκλογική συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ και η αναμικτή «ανάκαμψη» του ΠΑΣΟΚ ήταν και είναι εκδηλώσεις κινδύνου πολιτικής αστάθειας, που τα κέντρα εξουσίας θέλουν να αντιμετωπίσουν. Στους λίγους μετεκλογικούς μήνες, τα

πολλά και σημαντικά προβλήματα της κυβέρνησης και ενώ δεν έχει δεχτεί ακόμα σοβαρή πίεση από τον λαό, επέτειναν τις ανησυχίες αυτές και δίπλα στις παρεμβάσεις κέντρων στις φασίζουσες και φασιστικές δυνάμεις για την καλύτερη αξιοποίησή τους, προστέθηκε και η παρέμβαση στον ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτή η παρέμβαση έδωσε το πραγματικό «μέτρο» των ανησυχιών των κέντρων του συστήματος, αλλά και το απύθμενο βάθος της κατάντιας που μπορεί να φτάσουν δυνάμεις με τα χαρακτηριστικά του ΣΥΡΙΖΑ. Ας δώσουμε, όμως, πρώτα μια ιστορική (δυσ)αναλογία. Πριν τις εκλογές του 1963, ο Σοφοκλής Βενιζέλος είχε κληθεί στις ΗΠΑ για να του «συστήσουν ισχυρά» να μαζέψει όλες τις σκόρπιες ομάδες και να συγκροτήσει την «Ένωση Κέντρου».

Τώρα δεν υπήρχε χρόνος και κυρίως δυνατότητες για τέτοιες «κομπόζες». Η παρέμβαση ήταν απροσχημάτιστη, ίσως και με τη συμβολή του Τσίπρα, που έτσι κι αλλιώς δεν έχει «φύγει» από την πολιτική σκηνή. Σε κάθε περίπτωση, το κόμμα αυτό όπως αποδείχτηκε προσφερόταν και από κάθε άποψη για να δεχτεί μια τέτοια παρέμβαση. Όσο για το δυναμικό των αντιδρώντων («Ομπρέλα» κ.λπ.) μετά την εκλογή Κασσελάκη, παρά τον αρχικό αιφνιδιασμό του, αντιλαμβάνεται προς τα πού φυσούν οι άνεμοι του συστήματος. Συνεπώς, εκτιμούμε ότι με τις όποιες αψιμαχίες του διαπραγματεύεται τον ρόλο του μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ (ή όπως αλλιώς ονομαστεί...) του Κασσελάκη και δεν προτίθεται να επιχειρήσει μια νέα «σοσιαλδημοκρατιζούσα» προσπάθεια, που όλοι οι άνεμοι του λένε πως θα είναι αδιέξοδη.

Η επιχείρηση της κατάργησης του αποτυχημένου δεύτερου πυλώνα που υπήρχε και συντρίφτηκε πέτυχε, αλλά η αναστύλωση ενός νέου δεύτερου πυλώνα δεν έχει κριθεί. Το πλεονέκτημα της μεγάλης ευλυγισίας του νέου αρχι-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

γού χρειάζεται να μεταφορτωθεί αποτυπωθεί σε ένα κάποιο νέο κόμμα, ενώ ταυτόχρονα συνεχίζει να υπάρχει το ερώτημα και το «κεφάλαιο» ΠΑΣΟΚ και η αναζήτηση όρων για το αν και οι δύο μαζί μπορούν να συγκροτήσουν την «Π.Σ.» ως σύγχρονη εκδοχή της πάλης ποτέ Ένωσης Κέντρου.

Ενόψει των Δημοτικών και Περιφερειακών εκλογών αποτυπώνονται και η ενίσχυση της αντιδραστικής πολιτικής κατεύθυνσης και οι ανησυχίες για την αστάθεια. Πρωταγωνιστούν οι πιο «αυθεντικοί» εκπρόσωποι του κεφαλαίου και της ρεμούλας, δεν λείπουν οι κάθε είδους συνεργασίες και συμμαχίες, είναι διακριτή η παρουσία των ακροδεξιών φασιστικών δυνάμεων είτε υπό τη σκέπη των «επίσημων» αστικών δυνάμεων είτε ως τέτοιες. Στις δοσμένες πολιτικές και ταξικές συνθήκες, οι δυνάμεις του συστήματος επιδιώκουν η οργή και η αποστροφή των λαϊκών μαζών να απομακρυνθεί από την έκφρασή της με άκυρο-λευκό στις κάλπες και να αποπροσανατολιστεί, προς την κατεύθυνση των αντιδραστικών «λύσεων» που έχουν διαμορφώσει.

Νέος κύκλος της πάλης!

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση που διαρκώς θα επιδεινώνεται στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας και του φορτωμένου με κρίση, ανταγωνισμούς και πολέμους διεθνούς τοπίου, πρέπει να είναι φανερό ότι απαντήσεις και διεξόδους μπορεί να διαμορφώσει μόνο η μαζική λαϊκή πάλη.

Ταυτόχρονα, ωστόσο, είναι πλέον πολλά τα δεδομένα που δεν επιτρέπουν αυταπάτες για μια πάλη που θα οργανωθεί και θα καθοδηγηθεί από τις δυνάμεις του κυβερνητικού-καθεστωτικού συνδικαλισμού και από τις πολιτικές δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής. Θα αρκούσε η στάση αυτών των συνδικαλιστικών ηγεσιών σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα στην τελευταία απεργία στις 21/9 και απέναντι σε ένα τερατούργημα για τον εργαζόμενο λαό, για να αντιληφθεί κανείς πόσο οριστικό είναι το διαζύγιο αυτών των δυνάμεων ακόμα και από τη λογική της «διαμαρτυρίας που σώζει τα προσχήματα». Το σύστημα αντιλαμβάνεται πολύ καλά στις δοσμένες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες τους «κινδύνους» ακόμα και από τις «διαμαρτυρίες» και φρόντισε και φροντίζει δια των κομμάτων του να επιβάλλεται «σιγή νεκροταφείου» στο συνδικαλιστικό πεδίο. Ανάλογα μετατοπιζόμενη όλο και πιο δεξιά, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν αρκείται μόνο σε έναν πολιτικό λόγο που αποθεώνει τη λογική της διαχείρισης και τις κάθε είδους ρεφορμιστικές αυταπάτες και διαστροφές για το κράτος, το σύστημα και τη «λαϊκή εξουσία» που είναι... διακυβέρνηση μετά από εκλογές! Ακόμα περισσότερο, με τη δράση του και την πρακτική του στους μαζικούς χώρους

νεολαίας και εργαζομένων διδάσκει την κατάργηση της Γενικής Συνέλευσης, του σωματείου, του φοιτητικού συλλόγου. Δεν πρόκειται για μια «κομματικοκεντρική» λογική, αλλά για τον πλήρη συμβιβασμό-υποταγή στις προδιαγραφές που το σύστημα ορίζει για την επιτρεπτή «οργάνωση» και «πάλη» των μαζών.

Με αυτά τα δεδομένα, πρέπει να γίνει φανερό και να κατακτηθεί όσο πιο πλατιά ότι η υπόθεση της αντίστασης-διεκδίκησης των μαζών είναι άρρηκτα δεμένη με την πάλη για τη συγκρότηση των δικών τους οργάνων πάλης. Στη γειτονιά, στη σχολή, στους χώρους δουλειάς χρειάζεται να περάσει και να γίνει πράξη η κατεύθυνση της συγκρότησης σχημάτων, επιτροπών, συλλογικοτήτων που «δεν θα περιμένουν» την Ομοσπονδία, το ΔΣ και τον όποιον «από πάνω», αλλά θα ξεκινούν να δημιουργούν όρους συλλογικής συζήτησης, κίνησης, κινητοποίησης. Αυτός είναι και ο μόνος πραγματικός όρος πίεσης των (κάθε είδους και επιπέδου) «ηγαιών», αλλά και ο μόνος πραγματικός δρόμος για τη συγκρότηση του νέου κύκλου της πάλης που απαιτείται να ανοίξουν λαός και νεολαία. Ένας νέος κύκλος που δεν ορίζεται σε αναφορά με τη μετεκλογική περίοδο που άνοιξε στη χώρα, αλλά ορίζεται ευρύτερα και σε αναφορά με τη συνολική ανάγκη συγκρότησης του εργατικού λαϊκού κινήματος, με την εκ νέου συγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος.

Αυτό θεωρούμε ότι είναι το αίτημα που βάζει μπροστά μας η επέτειος των 50 χρόνων από την εξέγερση του Νοέμβρη. Να παλέψουμε με εμπιστοσύνη στον λαό και στη νεολαία, για να οικοδομήσουμε τον νέο κύκλο πάλης, χειραφετημένοι από το σύστημα αλλά και από τις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής που οδήγησαν την πορεία της αποσυγκρότησης και της ήττας του κινήματος. Σε αυτή τη βάση, το ΚΚΕ(μ-λ) απευθύνει και την πρόταση στις δυνάμεις που αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδικαλιστική Αριστερά για τη **συνδιοργάνωση μιας μεγάλης πολιτικής εκδήλωσης στα πλαίσια του γιορτασμού της 50χρονης επετείου**. Μιας εκδήλωσης που θα αποτελέσει βήμα για τη διαμόρφωση όρων συντονισμού και κοινής δράσης, που είναι αναγκαίοι για να ευνοηθεί και να αναπτυχθεί η μαζική πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση, την εξαθλίωση, τη φασιστικοποίηση, την εξάρτηση, τον πόλεμο, τον φασισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Αποψη

Καθημερινά τα προϊόντα πρώτης ανάγκης γίνονται όλο και πιο ακριβά. Οι τελευταίες αυξήσεις έχουν μετατρέψει βασικά τρόφιμα όπως το λάδι, σε πολύτιμο αγαθό που ένας εργαζόμενος πολύ δύσκολα μπορεί να αποκτήσει. Τα ρεπορτάζ των ειδήσεων και οι αστικές δημοσιεύσεις καταγράφουν την καθημερινή δυσκολία των εργαζομένων και του λαού να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες, μειώνοντας διαρκώς ακόμα και τις ποσότητες των τροφίμων που μπορούν να αγοράσουν. Για την ποιότητα δεν γίνεται ούτε λόγος, το σύστημα προορίζει για τους φτωχούς τα πιο φτηνά, βιομηχανικά επεξεργασμένα και συχνά επικίνδυνα για την υγεία τρόφιμα, που όμως εξασφαλίζουν την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Αν στις ανατιμήσεις των τροφίμων προσθέσουμε την αύξηση τις τιμές της βενζίνης

ώνουν τη βαθιά εξάρτηση της χώρας από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Η επίσημη αριστερά του ΚΚΕ ξεπουλάει τους εργαζόμενους σε στημένες κινητοποιήσεις αυτοπροβολής του, υπόσχεται ότι οι νόμοι θα μείνουν στα χαρτιά και καλεί τον λαό ξανά στις κάλπες.

Από κοντά και οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ενώ προχωρούν σε διάφορες συνεργασίες προκειμένου να εξασφαλίσουν τις ψήφους που θα τουςβάλουν στα δημοτικά συμβούλια, αδυνατούν εδώ και μήνες να οργανώσουν κοινή δράση και αγώνα ενάντια στην ακρίβεια και την αντερρατική πολιτική.

Αν θυμηθούμε ότι οι πρώτες μεγάλες ανατιμήσεις βασικών προϊόντων είχαν ξεκινήσει με την αύξηση του πληθωρισμού πριν την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, εντάθηκαν με την έναρξη του πολέμου και

Η ακρίβεια τσακίζει τον λαό

Δύσκολη η επιβίωση μπροστά στον χειμώνα

και του πετρελαίου θέρμανσης μπροστά στον χειμώνα που έρχεται, την τιμή της ενέργειας και τη φορομπηξία, η εικόνα γίνεται ακόμα πιο τραγική. Οι μισθοί και οι συντάξεις χάνουν την αξία τους και η καθημερινή επιβίωση τόσο στις μεγαλουπόλεις όσο και στην κατεστραμμένη ύπαιθρο είναι ζητούμενο για τα εκατομμύρια των φτωχών, που βία γίνεται φτωχότεροι. Παράλληλα, η διάλυση των δικαιωμάτων σε υγεία και παιδεία οδηγούν χιλιάδες στην εξαθλίωση, με τους ασθενείς να μην μπορούν να καλύψουν τα έξοδα για τις θεραπείες τους, αλλά και να μη βρίσκουν τις μονάδες υγείας και τις θεραπείες που χρειάζονται. Ο λαός υποφέρει και τσακίζεται καθημερινά από την ακρίβεια και τις συνέπειες που αυτή φέρνει στη ζωή του.

Η κυβέρνηση, έχοντας εξασφαλίσει με μεγάλο ποσοστό την ανανέωση της θητείας της, εξαγγέλλει την πάταξη της ασχροκέρδειας, για να εξασφαλίσει περισσότερα κέρδη και προνόμια για το κεφάλαιο. Οι φοροαπαλλαγές, τα φτηνά δάνεια, τα εκατομμύρια των επιδοτήσεων προς τις μεγάλες επιχειρήσεις είναι μόνο η μια πλευρά των υπηρεσιών της κυβέρνησης προς το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Η δεύτερη -και ίσως περισσότερο κερδοφόρα- είναι η απευθείας επίθεση στους εργαζόμενους, όπως ο νέος αντερρατικός νόμος, που ψηφίστηκε πριν λίγες μέρες, και εξασφαλίζει ακόμα πιο φτηνά εργατικά χέρια για το κεφάλαιο. Αξιοποιώντας το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να επιβιώσουν με έναν μισθό, νομιμοποιεί τη 12ωρη, 6ήμερη εργασία. Αντί για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις για να καλυφθεί το αυξημένο κόστος της ζωής, εξασφάλισε για την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους ότι θα πεθαίνουν νωρίτερα ή θα δουλεύουν σκληρά μέχρι να πεθάνουν, ως αναλώσιμοι στον βωμό του κέρδους.

Η αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ), που προεκλογικά κόπτονταν για τα προβλήματα του λαού, δεν βάζουν κανένα εμπόδιο στο έργο της κυβέρνησης, ενώ οι εξελίξεις στο εσωτερικό τους επιβεβαι-

πλέον έχουν πάρει εκρηκτικές διαστάσεις μετά και τις τελευταίες μεγάλες εγκληματικές καταστροφές που έπληξαν και πλήττουν τον λαό. Επιβεβαιώνεται, έτσι, η αρχική εκτίμηση ότι η ακρίβεια δεν είναι παροδική. Παρά τις αρχικές αναλύσεις των οικονομολόγων για παροδική αύξηση του πληθωρισμού, η πραγματικότητα επιβεβαίωσε αυτό που ξέραμε εξ αρχής. Ο πληθωρισμός και η ακρίβεια είναι άλλος ένας μηχανισμός των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου, για να φορτώσουν όλα τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των λαών και των εργαζομένων.

Το σύστημα βρίσκεται σε βαθιά κρίση, το ξαναμοίρασμα του κόσμου έχει μπει στην ημερήσια διάταξη και πλέον κρίνεται και θα κριθεί στα πεδία των μαχών. Η έλλειψη οργανωμένου αντιπάλου του λύνει τα χέρια. Η αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος και η αποδυναμωμένη λαϊκή πάλη αδυνατούν ναβάλουν φραγμό στην επίθεση του συστήματος. Παρά τον αρνητικό συσχετισμό, μεγάλοι εργατικοί αγώνες, απεργίες και κινητοποιήσεις που διεκδίκησαν και σε πολλές περιπτώσεις κέρδισαν αυξήσεις στους μισθούς υπήρξαν ή βρίσκονται σε εξέλιξη στην Αμερική, την Ευρώπη αλλά και σε εξαρτημένες χώρες όπως το Μπαγκλαντές.

Και όσο και αν φροντίζουν η οργή και η αγανάκτηση που γεννά η άδικη και δύσκολη ζωή που ζει ο λαός και στη χώρα μας, δεν αρκούν για να δώσουν λύση και πολύ περισσότερο προοπτική στον λαό. Η απογοήτευση από την τραγική διάψευση όσων εμπιστεύτηκαν τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η προσπάθεια του ρεφορμισμού να εξαργυρώσει στις κάλπες τη λαϊκή οργή εγκλωβίζουν την εργατική τάξη και τον λαό σε αδιέξοδα και ανώδυνα για το σύστημα μονοπάτια. Η ανάδειξη των επαναστατικών ιδεών και η οργάνωση της λαϊκής πάλης είναι πραγματικά μονόδρομος. Αυτή δεν είναι μια συζήτηση που αφορά το μέλλον. Αντίθετα, αφορά το σήμερα και πρέπει να ξεκινήσει σε κάθε γειτονιά, σε κάθε εργασιακό χώρο με τη συγκρότηση της πάλης ενάντια στην ακρίβεια και την εκμετάλλευση.

Προσφορά

Ο σ. Γ.Μ.Π. από τη Θεσσαλονίκη προσφέρει 200 ευρώ για ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας.

Περίπτωση Χρήστου Χρονόπουλου: Μια αστυνομική δολοφονία που κρατάει από παλιά...

Το 2007, ο Χρήστος Χρονόπουλος, ένας άνθρωπος ψυχικά ασθενής, αλλά σωματικά και κινητικά υγιής και αρτιμελής, προσάχθηκε σε κάποιο καφενείο στην Καλλιθέα με την κατηγορία πως «παρενοχλούσε κάποιους θαμώνες». Στο αστυνομικό τμήμα Καλλιθέας όπου μεταφέρθηκε, 4 αστυνομικοί τον σάπισαν στο ξύλο, τον βασάνισαν και τον μετέτρεψαν σε έναν ανάπηρο άνθρωπο. Η διάγνωση, στο Θριάσιο Νοσοκομείο όπου μεταφέρθηκε σε κωματώδη κατάσταση, δύο ώρες μετά την προσαγωγή του, ήταν «βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση», με μώλωπες και σημάδια κακοποίησης σε όλο του το σώμα. Αυτό που ακολούθησε ήταν η νοσηλεία του για 6 ολόκληρους μήνες (τους 3 σε ΜΕΘ) μετά από νευροχειρουργική επέμβαση και η μετατροπή του σε έναν άνθρωπο ανάπηρο (ολική μόνιμη αναπηρία), με σοβαρά προβλήματα υγείας που απαιτούσαν χρόνια παρακολούθηση. Ο άνθρωπος αυτός πέθανε στις 7 Σεπτεμβρη από «ειλεό, σοβαρή λοίμωξη του αναπνευστικού και βλάβες ζωτικών οργάνων», σύμφωνα με την επίσημη διάγνωση, μετά από νοσηλεία 13 μηνών σε ΜΕΘ. Τα συμπεράσματα για την πραγματική αιτία θανάτου, δικά σας!

Οι δράστες αστυνομικοί του βασανισμού του 2007, που οδήγησε στη σημερινή δολοφονία, κυκλοφορούν ελεύθεροι: Οι δυο αθωώθηκαν, ενώ οι άλλοι δύο καταδικάστηκαν σε φυλάκιση 3 χρόνων με αναστολή (ποινή Εφετείου, 2022). Να θυμίσουμε και την ανάλογη περίπτωση του Βασίλη Μάγγου, που έφυγε από τη ζωή έναν μήνα μετά τον άγριο ξυλοδαρμό του από αστυνομικούς στο Βόλο, τον Ιούλη του 2020, με υγεία σοβαρά κλονισμένη μετά την «αστυνομική μεταχείριση». Πρόκειται για μια ακόμα αστυνομική δολοφονία, αποτέλεσμα της σωματικής και ψυχολογικής καταστροφής ενός ανθρώπου, έστω κι αν εκδηλώθηκε χρόνια μετά. Μια δολοφονία που έρχεται να προστεθεί σε τόσες άλλες, αποτέλεσμα της πολιτικής και του κλίματος κρατικής τρομοκρατίας απέναντι στον «εχθρό - λαό» και τη νεολαία.

Καταστολή κατάληψης «Ευαγγελισμού» Ηρακλείου: Έριξαν συλληφθέντα απ' τα 12 μέτρα και τον ανέκριναν με σπασμένα πόδια!

Τα ξημερώματα του Σαββάτου 30/9, δυνάμεις των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ εισέβαλαν στον κατειλημμένο «αντοδιαχειριζόμενο χώρο» «Ευαγγελισμός» στο Ηράκλειο Κρήτης. Έναν χώρο που λειτουργούσε επί 23 χρόνια στο κέντρο της πόλης. Η βίαιη εισβολή της αστυνομίας είχε σαν αποτέλεσμα τη σύλληψη 11 ατόμων, φοιτητών και μεταπτυχιακών. Χαρακτηριστική για το δολοφονικό

δημοκρατικά δικαιώματα

Ωμη πρόκληση απέναντι στο λαό μας! Πανερωπαϊκή συνάντηση νεοναζι στο Νέο Ηράκλειο, την 1η Νοέμβρη

Λίγες μέρες πριν απ' τα 50χρονα της λαϊκής αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης του Νοέμβρη του '73 στο Πολυτεχνείο, ο λαός και η νεολαία βρίσκονται αντιμέτωποι με μία ακόμα πρόκληση! Μέσα σ' ένα κλίμα άγριας αντιλαϊκής-αντεργατικής επέλασης απ' τα ντόπια και ξένα αφεντικά, μέσα σε μια κατάσταση πλήρους απαξίωσης της ζωής, του κόπου και των δικαιωμάτων του λαού, μέσα σε μια ολόενα και εντεινόμενη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής, ντόπιοι και ξένοι νεοναζι οργανώνουν φέεστα. Με πρωταγωνιστές τη Νεολαία της Χρυσής Αυγής και τις φασιστικές οργανώσεις Propatria και «Ιαχή», προσκαλούνται νεοναζι απ' την Ευρώπη σε συνάντηση στο Νέο Ηράκλειο, την Τετάρτη 1η του Νοέμβρη. Την ίδια στιγμή πληθαίνουν οι συλλογικότητες που καλούν σε αντιφασιστική συγκέντρωση. Η Propatria είναι μια ακόμα -από τις δεκάδες που υπάρχουν- παρακρατική νεοναζιστική οργάνωση, που διατηρεί σχέσεις με τη Χρυσή Αυγή, με νεοναζιστικές ομάδες της Ισπανίας, της Πολωνίας, της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας, που είναι χρεωμένες με δολοφονικές επιθέσεις και τραμπουκισμούς (σε μέλη της ΚΕΕΡΦΑ και της ΚΝΕ), που εκπαιδεύεται στα όπλα, που έχει διασυνδέσεις και με κούλιγκαν και «αθλητικές» ομάδες. Η δε «Ιαχή», που αυτοπροσδιορίζεται ως «εθνικοσοσιαλιστική συλλογικότητα», χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερα επιθετικό ρατσιστικό και αντι-προσφυγικό στίγμα. Όλα αυτά τα φασιστικά σκουπίδια είναι προϊόντα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, το οποίο υπηρετούν πιστά και απενοχοποιούν, παράλληλα με την αντιλαϊκή τους δράση. Αποτελούν όργανα των ντόπιων εκμεταλλευτών και των ξένων ιμπεριαλιστικών αφεντικών, συγκαλύπτοντας το γεγονός πως αυτοί είναι υπεύθυνοι για όλα τα δεινά του λαού και όχι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες.

Η πρόκληση αυτή πραγματοποιείται ενώ δεν έχει ακόμα στεγνώσει το αίμα του δολοφονημένου απ' τους κροάτες κούλιγκαν νεοναζι, Μιχάλη Κατσουρή στη Νέα Φιλαδέλφεια ή του εργάτη μετανάστη από το Πακιστάν, Ζιράζ Σαφτάρ, στη Νέα Ιωνία. Ενώ ο Κασιδιάρης κατεβαίνει υποψήφιος δήμαρχος

Αθήνας και με τη «βούλα» του Πρωτοδικείου, με το συνδυασμό «Ελεύθεροι Αθηναίοι», τον οποίο καθοδηγεί απ' τη φυλακή. Παράλληλα ο Στίγκας των «Σπαρτιατών» προσπαθεί να «παίξει» στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Ενώ για τις πυρκαγιές στοχοποιήθηκαν οι κνηγμένοι πρόσφυγες -είτε απ' την κυβέρνηση είτε από «αυτόκλητους σερίφηδες»- αντί για τους πραγματικούς υπαίτιους.

Είναι, ταυτόχρονα, η ίδια η κυρίαρχη πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης που όχι μόνο ανέχεται, αλλά δίνει αέρα στα πανιά των κάθε είδους φασιστών. Η πολιτική του μίσους και του εθνικισμού-σοβινισμού απέναντι στους γείτονες λαούς, την ίδια στιγμή που αποτελεί μνημείο υποτέλειας στα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Η πολιτική του μίσους και του ρατσισμού απέναντι στους ξεριζωμένους λαούς, στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, στα θύματα αυτά των ιμπεριαλιστικών πολέμων και της άγριας καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Η πολιτική που στερεί από τη νεολαία κάθε προοπτική και μέλλον και την καταδικάζει στην εργασιακή γαλέρα, την ανεργία, τη φτώχεια, την πολιτιστική απαξίωση. Ή, ακόμα χειρότερα, που την προορίζει σαν κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών και των αρχουσών τάξεων. Είναι οι κυβερνήσεις του συστήματος, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ ΣΥΡΙΖΑ και διάφορων κολασούζων που «ξέπλυναν» τους νεοναζι της Χρυσής Αυγής, που τους αξιοποιούσαν στις μεταξύ τους κόντρες (πάντα προς όφελος της εξυπηρέτησης της πολιτικής διαχείρισης του συστήματος, απ' τον καθένα), ήταν η αστική ταξική «δικαιοσύνη» που τους «έριχνε στα μαλακά» ή τους απελευθέρωνε.

Σήμερα, η αποσυγκρότηση του εργατικού, του λαϊκού και του νεολαϊστικού κινήματος, ο ευτελισμός της έννοιας και του χαρακτήρα της Αριστεράς από συστημικούς και ρεφορμιστικούς φορείς, η οξυμένη οικονομική κρίση του συστήματος (εν μέσω πολέμων και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών) τροφοδοτούν το φασιστικό δηλητήριο. Απέναντί του πρέπει να ορθωθεί πλατύ μαζικό λαϊκό κίνημα, που να μην του επιτρέψει να σηκώσει κεφάλι. Η πρόκληση αυτή δεν πρέπει να περάσει!

μένος των αστυνομικών δυνάμεων (αργότερα ένας απ' αυτούς έκανε και σχετική ανάρτηση στο διαδίκτυο για το «ανδραγάθιμά» τους, με υβριστικά και απειλητικά σχόλια) είναι η επώνυμη καταγγελία που δημοσιεύτηκε στον Τύπο, ενός από τους συλληφθέντες, του υποψήφιου διδάκτορα (χαρακτηριστικό αυτό για το εύρος της καταστολής...) Γιάννη Στεφανή. Τόσο ο ίδιος κακοποιήθηκε, όταν αστυνομικός του ΕΚΑΜ τον πατούσε στην πλάτη ώστε να μην μπορεί να αναπνεύσει, έχοντας και χειροπέδες πισθάγκωνα, (γνωστή τακτική, made in USA) όσο και άλλοι συλληφθέντες. Δεν έλειψαν μάλιστα και ύβρεις και απειλές του τύπου «βούλωσε το γιατί θα βρεθείς στο νεκροτομείο»!

Πιο κραυγαλέα η περίπτωση του νεαρού μεταπτυχιακού Α., που μετά από ξυλοδαρμό του στην ταράτσα του κτιρίου, τον έσυραν απ' τα μαλλιά μέχρι το χέιλος της και τον κλότσαγαν, εν μέσω διαμαρτυριών του κόσμου απ' τα μπαλκόνια των γύρω σπιτιών. Ο Α. έπεσε -είπαν- απ' τα 12 μέτρα, σπάζοντας πόδια και σπονδύλους. Από τύχη δεν έχασε τη ζωή του. Η κρατική βαρβαρότητα όμως δεν σταματά εκεί. Γιατρός του «Βενιζέλειου» Νοσοκομείου, όπου διακομίστηκε, τον στέλνει στην Αστυνομική Διεύθυνση! Εκεί, ακινητοποιημένος σε αναπηρικό αμαξίδιο και σοβαρά τραυματισμένος, ανακρινόταν για 10 ώρες και μόνο μετά από πολύ έντονες διαμαρτυρίες μεταφέρθηκε ξανά στο Νοσοκομείο. Συνένοχος στο «έργο» αυτό κι ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Κρήτης, που έσπευσε μάλιστα να δηλώσει και «θεράπων ιατρός»!

750 νέες κάμερες θα τοποθετηθούν στους δρόμους της Αττικής...

Με «αιτιολογία» τη ρύθμιση της κυκλοφορίας (που στις σύγχρονες τερατουπόλεις διευρύνεται, διογκώνεται και δεν «ελέγχεται»), αλλά και την «πάταξη της εγκληματικότητας» (που παράγει καθημερινά το -σε κρίση- σύστημά τους), το υπουργείο «ΠροΠο» σχεδιάζει να τοποθετήσει 750 νέες κάμερες παρακολούθησης στους δρόμους, στην Περιφέρεια Αττικής, 250 απ' τις οποίες στην Αθήνα. Να θυμίσουμε πως η έξαρση τοποθέτησης καμερών στους δρόμους έγινε την περίοδο της Ολυμπιάδας του 2004 (μαζί με άλλα συστήματα εναέριας παρακολούθησης). Οι κάμερες θα συνδέονται φυσικά με αναβαθμισμένα συστήματα παρακολούθησης στη ΓΑΔΑ. Ο λεγόμενος «μεγάλος αδελφός» του... Οργουελ (αν και όχι παντοδύναμος!) βρίσκεται στον καπιταλισμό και όχι στο σοσιαλισμό.

...αλλά και «κάμερες σώματος» των αστυνομικών...

...1.000 στον αριθμό θα τοποθετηθούν σ' αυτούς, τον επόμενο μήνα, όπως αναφέρουν δημοσιεύματα. Για να παρακολουθούν και να καταγράφουν τους διαδηλωτές. Έχει ήδη προκηρυχθεί διαγωνισμός για την προμήθειά τους.

Ελληνοτουρκικά

Συνέχεια στα «ήρεμα νερά» - Μέχρι πότε;

Ο αμερικανόπνευστος οδικός χάρτης για την εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων που έχει τεθεί σε εφαρμογή το τελευταίο διάστημα συνεχίζει το βηματισμό του. Μετά τη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο πλαίσιο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ ακολουθείται το χρονοδιάγραμμα επαφών και συζητήσεων της ατζέντας που συμφωνήθηκε. Υπουργοί, υφυπουργοί, υψηλόβαθμοι παράγοντες και στρατιωτικοί επιτελείς συνευρίσκονται και συνομιλούν. Οι παραβιάσεις στο Αιγαίο έχουν μειωθεί δραστικά -κάποιοι λένε ότι έχουν πλήρως σταματήσει-, οι μαξιμαλισμοί ένθεν κακείθεν έχουν υποχωρήσει, το ίδιο και η εμπρηστική ρητορική. Τα επόμενα βήματα είναι ήδη γνωστά, με την “κορύφωση” της συνάντησης κορυφής στη Θεσσαλονίκη το Δεκέμβρη να αποτελεί το “τέλος” αυτού του εν εξελίξει κύκλου.

Όλα τα θέματα, τόσο αυτά της λεγόμενης χαμηλής πολιτικής (εμπορικές, τουριστικές, πολιτιστικές κ.λπ. σχέσεις) όσο και τα μείζονα που αφορούν τις θαλάσσιες ζώνες (υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ) αλλά και τα υπόλοιπα που θέτει η τουρκική πλευρά (στρατιωτικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου, μειονοτικό, προσφυγικό-μεταναστευτικό) “προχωρούν”. Με μία εξαίρεση: το Κυπριακό. Εκεί όλα δείχνουν πως υπάρχει ρήγμα, αφού η ελληνική πλευρά ζητά “διζωνική δικαιοδική ομοσπονδία” και η τουρκική “δύο κράτη”. Το “αγκάθι” αυτό, χωρίς να σημαίνει ότι τα υπόλοιπα θέματα είναι εύκολα, αφήνεται προς το παρόν εκτός ατζέντας, πράγμα που προκαλεί μια δυσφορία στην ελληνοκυπριακή πλευρά, που δύσκολα κρύβεται.

Αλλά και στο “μοναδικό” θέμα που συζητούν οι “δικοί μας” (έτσι λένε), δηλαδή τις θαλάσσιες ζώνες, και στο βάθος την προσφυγή στη Χάγη, υπάρχει μια... “λεπτομέρεια”: από ποιο σημείο ακριβώς θα απλώσει η μεζούρα; τα 6, παραπάνω ή τα 12 ναυτικά μίλια; Όταν είναι γνωστό ότι “η χώρα μας διατηρεί το (κυριαρχικό) δικαίωμα της ανά πάσα στιγμή μονομερούς επέκτασης της αιγιαλίτιδας

ζώνης (χωρικών υδάτων) στο μέγιστο της δυνατότητας, τα 12 ν.μ.”. Αυτός είναι και ο λόγος που, πέρα απ’ τη διπλωματική ορολογία, ένα κοινό συνοπτικό προσφυγής στο ιμπεριαλιστικό επί της ουσίας διαιτητικό δικαστήριο φαντάζει πολύ δύσκολο να προκύψει. Άσε που το αποτέλεσμα δεν είναι σίγουρο ότι θα ικανοποιεί την κάθε πλευρά. Ο “διαιτητής” έχει τα δικά του ιδιαίτερα συμφέροντα να ικανοποιήσει πρώτα!

Και τώρα, τι θα “κάνουμε” χωρίς τον Μενέντεζ; Ο προβαλλόμενος ως “φιλέλληνας” γερουσιαστής και ισχυρός πολιτικός παράγοντας στην αμερικανική Γερουσία παραιτήθηκε από πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων και αντιμετωπίζει σοβαρότατες κατηγορίες για χρηματισμό! Θα μου πείτε, εδώ Τραμπ (ιδίως) και Μπάιντεν (προσφάτως) σέρνονται σε δίκες, στον Μενέντεζ θα “κολλήσει” το στρατηγικό πρόβλημα των ΗΠΑ; Δεν κατηγορείται, πάντως, για τον “φιλελληνισμό” του. Η αγορά και η αναβάθμιση των τουρκικών F-16 είναι, σύμφωνα με όλους τους σοβαρούς αναλυτές, θέμα χρόνου. Έτσι ήταν πάντα, με ή χωρίς τον Μενέντεζ. Άπτεται της φιλοδυτικής και οπωσδήποτε φιλοαμερικανικής επανάκαμψης της Τουρκίας. Εξάλλου, να πουλήσει θέλει η Lockheed-Martin...

Ο δρόμος “νηνεμίας” στο Αιγαίο στρώνεται, επιπρόσθετα, και μέσα από το εκ νέου άνοιγμα του προσφυγικού-μεταναστευτικού. Ελλάδα και Τουρκία συζητούν για μια νέα συμφωνία που θα αντικαταστήσει ή συμπληρώσει τη γνωστή τελευταία και ισχύουσα αντιπροσφυγική-αντιμεταναστευτική πάνω στο ζήτημα υπό την υψηλή εποπτεία της Ε.Ε. Επί της ουσίας, Βρυξέλλες και Άγκυρα διαπραγματεύονται, μέσω της Αθήνας. Τα ρεπορτάζ στον αστικό Τύπο κάνουν λόγο για επικείμενη συμφωνία, με βασικό πυλώνα την αποτροπή φυγής των προσφύγων και των μεταναστών από τις χώρες προέλευσής τους. Ήδη ο Ερντογάν πήρε απόφαση να διώξει πεντακόσιες χιλιάδες σύρους πρόσφυγες από την Κωνσταντινούπολη προς τις νότιες επαρχίες πρώ-

της εισόδου τους στην Τουρκία. Θα ακολουθήσει, ίσως, επαναπροώθησή τους... από εκεί που ήρθαν. Ανάλογη πολιτική από την ΕΕ ακολουθείται και ως προς τις ροές των βομβαρδισμένων και εξαθλιωμένων που πλησιάζουν τα ευρωπαϊκά σύνορα από τη βόρεια Αφρική.

Ενδεικτικά της ρότας επιστροφής της γείτονος στη δυτική “αγκαλιά” είναι και τα “ανοίγματά” της στη Δύση. Χωρίς να κόβει ολοκληρωτικά τις σε πολλαπλά επίπεδα σχέσεις της με τη Ρωσία, εμφανίζεται συνεχής στις υποχρεώσεις της στη Βορειοατλαντική Συμμαχία, προσαρμόζεται στην αμερικανική οπτική των γεωπολιτικών ζητημάτων στην ευρύτερη περιοχή και κάνει βήματα αναθέρμανσης της προοπτικής ευρωπαϊκής της πρόσδεσης. Δεν παραιτείται, ωστόσο, από το να θέτει και τους δικούς της όρους για ανταλλάγματα και αναγνώριση ρόλου. Σε αυτό το πλαίσιο, η πρόσφατη βομβιστική ενέργεια του ΡΚΚ στην Πόλη ήδη χρησιμοποιείται -πέρα από αφορμή για νέους δολοφονικούς βομβαρδισμούς σε τουρκικό Κουρδιστάν και βόρειο Ιράκ- ως διαπραγματευτικό χαρτί και πίεση της Τουρκίας προς τη Σουηδία

για ανοιχτή “καταδίκη” και “εξάρθρωση” της “τρομοκρατίας” εκεί ως προϋπόθεση για την κύρωση της συμφωνίας ένταξης της τελευταίας στο ΝΑΤΟ.

Παρά τις κινήσεις που γίνονται, κρίνουμε σκόπιμο να επαναλάβουμε μια βασική μας θέση: οι αντιθέσεις ανάμεσα στις εξαρτημένες άρχουσες τάξεις Τουρκίας και Ελλάδας είναι βαθιές, αγεφύρωτες κι επικίνδυνες για τους λαούς. Δεν είναι δυνατόν να εξαλειφθούν, γιατί άπτονται ζητημάτων κυριαρχίας. Καμιά απ’ τις δύο αντιδραστικές τάξεις δεν είναι εύκολο να αποδεχτεί παραχωρήσεις. Πολύ περισσότερο που αυτές οι αντιθέσεις για παρεμφερείς, αντικρουόμενους ρόλους, παρά το πρόσκαιρο πάγωμα των διαφορών, υποδαυλίζονται επί δεκαετίες από τους ιμπεριαλιστές και κύρια τους Αμερικάνους για να αναβαθμίζουν τον επιδιαιτητικό τους ρόλο κι έτσι να κατοχυρώνουν και βαθαίνουν τη δική τους κυριαρχία στην περιοχή. Οι δύο λαοί μόνο στην κοινή τους πάλη ενάντια στους κοινούς τους εχθρούς μπορούν να ελπίζουν!

Αναζητείται η αλληλεξάρτηση

«**Ο** κόσμος το ‘χει τούμπανο, που λέει ο λαός, και ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ κρυφό καμάρι που με τις στρατιωτικές συμφωνίες επικίνδυνης εμπλοκής της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ μετέτρεψαν την Ελλάδα σε 51η Πολιτεία...» Το σχόλιο είναι του 902, επίσημου ειδησεογραφικού σάιτ του ΚΚΕ, με αφορμή τις προκλητικές δηλώσεις του Κρις Σπύρου, προέδρου της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης Αθηνών.

Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα από τον κυνισμό της υποτέλειας που αναπαράγει και με υπερβολή ο αμερικανοθρεμμένος Κρις Σπύρου. Άλλωστε τα τελευταία χρόνια έχουν ειπωθεί αντίστοιχα και από πιο σημαντικούς πολιτικούς παράγοντες από αυτόν. Να θυμίσουμε μόνο τον υπουργό

Άμυνας που δήλωνε έτοιμος να χύσει το αίμα μας για τα συμφέροντα των ΗΠΑ ή τον ίδιο τον πρωθυπουργό που έτρεχε να υποδεχτεί το αμερικανικό αεροπλανοφόρο στη βάση της Σούδας και να φωτογραφηθεί με καπελάκι “US ARMY” αγκαλιά με τους στρατιωτικούς του πλοίου.

Έχει ενδιαφέρον όμως η ανερυθρίαστη τοποθέτηση του ΚΚΕ (μέσω 902) που ξορκίζει κατά τ’ άλλα την έννοια της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και αυτού που την καταγγέλλουν (αναμασσώντας όλη τη φιλολογία των τροτσκιστικών ομάδων περί του θέματος) και ξαφνικά διαπιστώνει τη μετατροπή της χώρας σε 51η πολιτεία των ΗΠΑ! Να φανταστούμε, πάντα στο πλαίσιο των σχέσεων αλληλεξάρτησης που διέπουν τις δύο χώρες. Σύμφωνα με αυτή τη θεώρηση που

πρόλαβε το ΚΚΕ να την αποτυπώσει και σε συνέδριο, δεν είναι μόνο η Ελλάδα εξαρτημένη από τις ΗΠΑ, αλλά και οι ΗΠΑ εξαρτημένες από την Ελλάδα (ανισότιμα έστω).

Ας μας διευκρινίσουν λοιπόν οι φωστήρες του 902, σύμφωνα με την περιβόητη αλληλεξάρτηση, ποια πολιτεία των ΗΠΑ ανήκει στην Ελλάδα; Και έπειτα ας υποδείξουν σε ποια σημεία της επικράτειας των ΗΠΑ έχουν στηθεί ελληνικές στρατιωτικές βάσεις. Ή έστω ποιοι αμερικάνοι υπουργοί κάνουν αγώνα δρόμου για να έρθουν ελληνικές επενδύσεις ώστε να ξεκολλήσει η αμερικανική οικονομία...

Υποθέτουμε, θα δυσκολευτούν.

Η όλη ιστορία με το κατασκευάσμα της αλληλεξάρτησης θα αποτελούσε υλικό για κωμωδία, αν δεν είχε

το ρόλο του θεωρητικού άλλοθι για την αναχώρηση του ΚΚΕ από την αντιιμπεριαλιστική πάλη. Μια αναχώρηση που εκφράζεται και σε θέσεις και σε πρακτική. Και μάλιστα σε μια περίοδο που η χώρα αλυσσοδέεται με τους πιο βαρείς χαλκάδες, με άμεσες συνέπειες για την εργατική τάξη και το λαό σε όλες τις πλευρές της ζωής τους. Η διπλή λεηλασία του κόπου μας από ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, το ρήγμα της φτωχομεσαιας αγροτιάς, η θανάσιμη εμπλοκή στον πόλεμο στην Ουκρανία, όλα έχουν τη σφραγίδα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Η σοβαρή ανάγνωση της πραγματικότητας, η αναμέτρηση με τις λανθασμένες αντιλήψεις και τη σύγχυση που δημιουργούν είναι όρος ενίσχυσης της λαϊκής πάλης.

Ποια παραγωγή! Φυτέψτε φωτοβολταϊκά και ανεμογεννήτριες στα καμένα

Στο προηγούμενο φύλλο της «Π.Σ.» γράφαμε για κάποιους «προνοητικούς επενδυτές» που αρκετούς μήνες πριν ξεσπάσουν οι τελευταίες πυρκαγιές στον Έβρο είχαν υποβάλει μελέτες για εγκατάσταση ανεμογεννητριών μέσα στην προστατευόμενη περιοχή του δάσους της Δαδιάς. Πέρασαν μόνο λίγες ημέρες για να αποκαλυφθεί ότι ακόμη και τις ώρες που η φωτιά κατέστρεφε τα δάση του νότιου Έβρου, έτρεχαν οι διαδικασίες αδειοδότησης ενός άλλου ΑΣΠΗΕ (Αιολικού Σταθμού Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας) μέσα στην καμένη έκταση (περιοχή Μύτικας), εντός περιοχής Natura2000 σε Ζώνη Ειδικής Προστασίας.

Το έργο τελικά πήρε έγκριση Περιβαλλοντικών Όρων από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας Θράκης στις 20 Σεπτεμβρίου, παρά την αρνητική γνωμοδότηση του αρμόδιου φορέα διαχείρισης του Πάρκου (ΟΦΥΠΕΚΑ), αλλά με τη σύμφωνη γνώμη του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας (ΥΠΕΝ), που εκφράστηκε στις 15 Σεπτεμβρίου, κι ας ισχυρίζεται ψευδώς ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Π. Μαρινάκης ότι η αδειοδότηση ήταν προγενέστερη των πυρκαγιών.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η περιοχή όπου πρόκειται να εγκατασταθούν οι εν λόγω ανεμογεννήτριες, προστατεύεται από μια σειρά Υπουργικές Αποφάσεις και διεθνείς συμβάσεις, ακριβώς λόγω της παρουσίας και αναπαραγωγής προστατευόμενων ειδών ορνιθοπανίδας (Μαυρόγυπας, Χρυσαιτός, Γερακαετός, Όρνιο κ.λπ.). Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί ότι η καταστροφή από τις φωτιές του 58% του Εθνικού Πάρκου της Δαδιάς θα αναγκάσει τα προστατευόμενα είδη πτηνών να αναζητήσουν τροφή στην ευρύτερη περιοχή και να εκτεθούν ακόμη περισσότερο σε κίνδυνο από τη λειτουργία των ανεμογεννητριών που φυτρώνουν σαν μανιτάρια. Όλα αυτά είναι φυσικά φιλά γράμματα για το υπουργείο και την κυβέρνηση.

Βέβαια, μετά το σάλο που δημιουργήθηκε για την αδειοδότηση του ΑΣΠΗΕ, έσπευσε το ΥΠΕ στις 26/9 να ανακοινώσει την αναστολή των οικονομικών δραστηριοτήτων στις πληγείσες περιοχές. Αυτή η «ανατολή» όμως δεν ήταν τελικά τίποτε άλλο από... μία σύσταση προς τα τοπικά Δασαρχεία να επανεξετάσουν τις γνωμοδοτήσεις τους για τους αιολικούς σταθμούς υπό το πρίσμα των δεδομένων της πυρκαγιάς, αλλά και με γνώμονα την «αντιμετώπιση των συνεπειών της κλιματικής κρίσης και με βάση πάντα το ευρωπαϊκό δίκαιο», όπως τόνισε και ο υπουργός Περιβάλλοντος Σκυλακάκης.

Και αφού η «κλιματική κρίση» είναι το μέγιστο κακό και στην αντιμετώπισή της πρωτοστατούν οι λεγόμενες Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (προς δόξα του ενεργειακού ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών και των τεράστιων κερδών του κεφαλαίου), η ανάπτυξη των αντίστοιχων εγκαταστάσεων στον καρβουνιασμένο Έβρο το πολύ πολύ να καθυστερήσει κανένα δίμηνο-τρίμηνο, μέχρι να κοπιάσει ο θόρυβος.

Το «παράδοξο» είναι ότι ενώ ο νότιος Έβρος έχει μια υπερεθνική οικολογική σημασία (Εθνικό Πάρκο Δαδιάς-Λευκίμης-Σουφλίου, Δέλτα ποταμού Έβρου κ.λπ.) κυρίως για την ορνιθοπανίδα του, παράλληλα έχει χαρακτηριστεί ως

Περιοχή Αιολικής Προτεραιότητας, με αποτέλεσμα να έχουν ήδη εγκατασταθεί ή να προβλέπεται η εγκατάσταση πολλών εκατοντάδων ανεμογεννητριών, οι οποίες αποδεδειγμένα προκαλούν «υψηλής έντασης σωρευτικές-συνεργιστικές επιπτώσεις στο προστατευτέο αντικείμενο των περιοχών», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο ΟΦΥΠΕΚΑ.

Η περιοχή θα γίνει ακόμη πιο ελκυστική για το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο ύστερα από το πακέτο μέτρων της ΕΕ για τη στήριξη του αιολικού τομέα -το success story της Ευρώπης, σύμφωνα με την πρόεδρο της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν-, το οποίο θα ανακοινωθεί μέσα στον Οκτώβρη και «θα προβλέπει την επιτάχυνση της αδειοδότησης για αιολικά έργα, τη διασφάλιση σταθερών προμηθειών και τη βελτίωση των υφιστάμενων κανόνων σχετικά με τους διαγωνισμούς».

Δεν είναι φυσικά μόνο οι ανεμογεννήτριες, είναι και τα φωτοβολταϊκά, για χάρη των οποίων καταστρέφονται χωράφια και βοσκότοποι χιλιάδων στρεμμάτων. Η περιοχή του νότιου Έβρου και της ανατολικής Ροδόπης προορίζονται να δεχτούν το mega φωτοβολταϊκό project ισχύος 246,4 MW της ΤΕΡΝΑ Ενεργειακής, μέρος του οποίου, με ισχύ 80 MW, που αφορά μια έκταση 1.900 στρεμμάτων στη θέση «Αισύμη» του Δήμου Αλεξανδρούπολης (μέσα στις καμένες περιοχές), πήρε πρόσφατα Έγκριση Περιβαλλοντικών Όρων.

Λίγο πιο ανατολικά, στην περιοχή της Συκορράχης (επίσης μέσα στην περιμετρο της πυρκαγιάς), ένας άλλος φωτοβολταϊκός σταθμός ισχύος 65 MW της Fost and Energy II βρίσκεται από τις 13/9/2023 στη διαδικασία περιβαλλοντικής αδειοδότησης. Να αναφέρουμε επίσης και τις γερμανικές εταιρείες KGAL (εταιρεία διαχείρισης περιουσιακών στοιχείων με ενεργητικό 16,5 δισ. ευρώ και παρουσία σε 12 ευρωπαϊκές χώρες) και Pfalzsolarg (από τους μεγαλύτερους παρόχους ηλεκτρικής ενέργειας στη Γερμανία) που προχώρησαν στη σύσταση κοινοπραξίας με σκοπό την ανάπτυξη (σαν αρχή) δύο φωτοβολταϊκών πάρκων συνολικής ισχύος 176 MW, εκ των οποίων το ένα, ισχύος 95 MW, θα κατασκευαστεί στον Έβρο και το δεύτερο, ισχύος 81 MW, στο Βόλο. Το ενδιαφέρον των γερμανικών κολοσσών τράβηξαν οι «πολύ ελκυστικές αποδόσεις», όπως αναφέρει ο Michael Ebner, Εκτελεστικός Διευθυντής της KGAL.

Οι υποχρεώσεις της εξαρτημένης Ελλάδας για τη λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» έναντι της ΕΕ, δηλαδή η εκχώρηση άπλετου πεδίου δράσης και κερδοφορίας στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, είναι η αδιαπραγμάτευτη προτεραιότητα και αυτής της κυβέρνησης. Η λεγόμενη «αποκατάσταση» των περιοχών που σάρωσε η φωτιά του περασμένου Αυγούστου στον Έβρο περιέχει σχεδόν αποκλειστικά το φύτεμα αιολικών και φωτοβολταϊκών σταθμών στις καμένες εκτάσεις, χωρίς κανέναν ενδοιασμό για τις καταστροφές που θα επέλθουν στο περιβάλλον και στους κατοίκους της περιοχής.

Όσο για την αποκατάσταση και το μέλλον της ουσιαστικής παραγωγικής δραστηριότητας του νομού, της δουλειάς και του μόχθου μιας ζωής των απλών ανθρώπων του Έβρου, που αφέθηκε,

από την εγκληματική πολιτική του συστήματος, στην καταστροφική manía της φωτιάς, αυτή πρέπει να... περιμένει.

Η κτηνοτροφία, με τα 3.000 καμένα ζώα, τον αφανισμό των βοσκοτόπων, τις κατεστραμμένες κτηνοτροφικές μονάδες, τις αποθήκες και τις ζωοτροφές. Η μελισσοκομία, που κινδυνεύει με πλήρη αφανισμό αφού κάηκαν 3.500 κυψέλες και αποτεφρώθηκε ο ζωτικός χώρος τροφής και αναπαραγωγής των μελισσών. Η ελαιοπαραγωγή με τα 250.000 καμένα ελαιόδεντρα γεμάτα καρπό. Οι υλοτομικές εργασίες μέσα στο δάσος που έγινε στάχτη...

Να «βουλευτεί» ο λαός στα ελάχιστα ποσά της «πρώτης αρωγής» και να περιμένει τις «καταγραφές» των αρμοδίων

κεντρικών και περιφερειακών επιτροπών και, στο απώτερο μέλλον, το «ολιστικό σχέδιο ανασύνταξης της περιοχής...» που υπόσχεται ο υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων. Και επειδή ο λαός μας έχει πικρή πείρα από «καταγραφές, αποζημιώσεις και σχέδια» ύστερα από πλημμύρες, φωτιές, σεισμούς και χιονιάδες, αυτό που ξέρουμε ότι θα μείνει είναι το πάρτι των εταιρειών της «Πράσινης Ανάπτυξης» πάνω στις στάχτες του καμένου Έβρου. Σ' αυτό το πάρτι μπορεί και πρέπει να βάλει φρένο η οργάνωση, η αντίσταση και η διεκδίκηση των λαϊκών ανθρώπων που θα απαιτήσουν πλήρεις αποζημιώσεις και ενισχύσεις και συνολικά ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Θεσσαλία

Το μολυσμένο νερό

Η Θεσσαλία μετράει ακόμη τις πληγές της. Η άρνηση της κυβέρνησης της ΝΔ και των τοπικών αρχόντων να θωρακίσουν το λαό από τις συνέπειες της αντιλαϊκής πολιτικής τους στην ποιότητα ζωής και δουλειάς του είναι αποκαλυπτική.

Ειδικό ενημερώνουν πως η επικινδυνότητα ακόμη δεν έχει ξεπεραστεί. Προειδοποιούν πως τα εδάφη της Θεσσαλίας είναι κορεσμένα, που σημαίνει πως δεν μπορούν να τραβήξουν άλλο νερό και συνεπώς οι επιφανειακές εκτάσεις που θα πλημμυρίσουν σε μια νέα καταιγίδα μέσα στο χειμώνα θα είναι περισσότερες!

Ο λαός απειλείται όχι από τα φυσικά φαινόμενα αλλά από το σύστημα της εκμετάλλευσης που αδιαφορεί για τη ζωή και το βίος του! Μια κατάσταση η οποία δυστυχώς ακόμη βρίσκεται στην αρχή της. Ένα από τα βασικότερα αγαθά, το νερό, αποτελεί πρόβλημα σε πολλαπλά επίπεδα για τους κατοίκους της. Η κάθε περιοχή χρειάζεται άμεσα ανάλυση των στοιχείων που συνθέτουν το υπέδαφος και το πώς αυτό μπορεί να επηρεάσει το νερό. Οι χημικές αναλύσεις όμως που ανακοινώνουν δεν μπο-

ρούν να μας καθησυχάσουν για την ποιότητα και την καταλληλότητα της χρήσης του.

Η μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα από χημικά κατάλοιπα αλλά και παθογόνους οργανισμούς αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους κινδύνους. Ακόμη και οι δικό τους επιστήμονες δεν μπορούν να αποκρύψουν ότι η υγεία των κατοίκων βρίσκεται καθημερινά και συνεχώς σε κίνδυνο. Βαριές ασθένειες κερδοσκοπούν, με τη γαστρεντερίτιδα και τα δερματικά να κάνουν από τις πρώτες κιόλας ημέρες την εμφάνισή τους.

Σκουπίδια, απόβλητα με όμβρια, λύματα, χημικά κατάλοιπα, βιομηχανικά απόβλητα κτλ καταλήγουν στον υπόγειο υδροφόρο ορίζοντα. Η αύξηση της στάθμης του νερού στη Θεσσαλία, τόσο πολύ που σε περιοχές να φτάνει πολύ κοντά στην επιφάνεια, δείχνει ότι ο όγκος του νερού είναι τόσος που δεν έχει προλάβει να φιλτραριστεί από τα υπόγεια υποστρώματα. Με λίγα λόγια, οτιδήποτε μπορεί να συμπαράσχει το νερό και να το απορροφήσει το έδαφος έχει καταλήξει σχεδόν αφιλόρηστο στον υπόγειο υδροφόρο ορίζοντα!

Προεκλογική περίοδος αυτοδιοικητικών εκλογών Επιχείρηση συγκάλυψης της πραγματικότητας

Λίγες μέρες πριν τις Δημοτικές και Περιφερειακές Εκλογές και οι κολώνες και οι γειτονιές της Αθήνας και των πόλεων έχουν στολιστεί από μπάνερ και αφίσες με χαμογελαστούς «ανεξάρτητους» υποψηφίους Δημάρχους και Περιφερειάρχες. Τόσο ανεξάρτητοι που ο Μητσοτάκης περιόδεύει με τον Χαρδαλία και τον Ζέρβα, ενώ ο Ανδρουλάκης δίνει το παρόν στην κεντρική συγκέντρωση του Δούκα. Όλοι τους παλεύουν για το «καλό του τόπου και της πόλης», με «όραμα και κέντρο τον πολίτη». Αμφιβάλλουμε αν η Περιφέρεια Αττικής θα δείξει την ίδια «ευαισθησία» και αντανάκλαστικά με τις εθνικές εκλογές, για την αφισορρόπηση και την οδική ασφάλεια και θα επιβάλει πρόστιμα, όπως έκανε στις εθνικές εκλογές με το ΚΚΕ(μ-λ), το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25.

Δημοτικές παρατάξεις με ευφάνταστα ονόματα, που παραπέμπουν σε διαφημίσεις καλλυντικών και απορρυπαντικών όπως «καθαρή πρόταση», «όμορφη πόλη», «ανοιχτή πόλη», «Αθήνα τώρα» κ.λπ. Δηλώνουν ανεξάρτητοι, άλλα όλοι γνωρίζουν ότι στηρίζονται οικονομικά και πολιτικά από τις δυνάμεις του συστήματος (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ). Παρατάξεις με εκατοντάδες υποψηφίους, που όλοι υπηρετούν την ίδια κατεύθυνση και είναι αναγκαίο η ψηφοθηρία να γίνει με κοινωνικούς και προσωπικούς εκβιασμούς.

Από τα ιλουστρασιόν φυλλάδια και τα προεκλογικά σποτάκια των υποψη-

φίων Δημάρχων και Περιφερειαρχών των δυνάμεων του συστήματος απουσιάζει η πραγματικότητα. Λείπει η αθλιότητα των μεγαλοπόλεων, το χάος της καθημερινότητας του λαού, το αγκομαχητό των εργαζομένων στα ανύπαρκτα ΜΜΜ, στη διαδρομή από τη δουλειά προς το σπίτι. Οι άστεγοι και οι «νεόπτωχοι» που έχουν κατακλύσει τα πεζοδρόμια του κέντρου. Τα σχολεία που, αν δεν είναι σε κοντέινερ, πέφτουν οι σοβάδες.

Τα φυλλάδια τους, πέρα από τα χαμογελαστά πρόσωπα, είναι γεμάτα από έργα βιτρίνας και υποσχέσεις, πολλές υποσχέσεις για όλα αυτά που δεν έκαναν τα προηγούμενα χρόνια και με έναν μαγικό τρόπο θα πραγματοποιήσουν την ερχόμενη τετραετία. Λείπει η πολιτική διάσταση όλων αυτών που υποσχονται και άλλων τόσων που δεν ομολογούν. Η πολιτική διάσταση που δεν ομολογείται είναι ότι, στην καλύτερη περίπτωση, «υπόσχονται» έναν καλύτερο τρόπο διαχείρισης των Δήμων για λογαριασμό του συστήματος. Αυτό που δεν ομολογούν είναι ότι οι Δήμοι είναι οικονομικά και πολιτικά υποχείρια της κεντρικής εξουσίας και ακόμα και τα έργα που υπόσχονται θα ξαναπληρωθούν από τον λαό είτε με την αύξηση των φόρων είτε μέσω του ξεπουλήματος στο κεφάλαιο.

Έτσι, λοιπόν, θα θέλανε να πάνε προς τις εκλογές με ψεύτικα χαμογέλα και κούφια υποσχέσεις. Ήρθε, όμως, η

«αναποδιά», κατά τον πρωθυπουργό, της πλημμύρας στη Θεσσαλία και τους χάλασε τα σχέδια. Μια καταστροφή που αποκάλυψε με τραγικό τρόπο τη γύμνια του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Την αδιαφορία για την ανθρώπινη ζωή. Την ανικανότητα του μηχανισμού τους να προστατέψει τον λαό και την περιουσία του. Μηχανισμός που λειτουργεί άψογα όταν έχει απέναντι του διαδηλωτές και τον λαό που διεκδικεί. Για την επικοινωνιακή διαχείριση της καταστροφής και την πολιτική σωτηρία των τοπικών «αρχόντων» επιστράτευσε τα μέσα μαζικής εξάπτησης, με πρωταγωνιστή τον Δήμαρχο Βόλου, ο οποίος, με την αισχρή και τραμπουκική συμπεριφορά του απέναντι στους πλημμυροπαθείς, τους εξέθεσε ακόμα περισσότερο. Αναγκάζοντας την ΝΔ και τον Μητσοτάκη να περάσει από τις αγκαλιές και τα χαμογέλα μαζί του, στην αποκήρυξή του.

Όσον αφορά τις πολιτικές επιδιώξεις των αστικών σχηματισμών από τα αποτελέσματα των Δημοτικών και Περιφερειακών Εκλογών, ένα είναι δεδομένο: ότι δεν αμφισβητείται από το όποιο αποτέλεσμα η αστική κυριαρχία πάνω στον λαό. Έχει, όμως, ιδιαίτερη σημασία, για διαφορετικούς λόγους για κάθε πολιτική δύναμη. Για τη ΝΔ, που θέλει να επιβεβαιώσει την πολιτική της κυριαρχία, είναι σημαντικό να κερδίσει και τις 13 Περιφέρειες της χώρας, ακόμα και την κατεστραμμένη Θεσσαλία,

για και από τις Περιφέρειες θα περάσει η διαχείριση των κονδυλίων των ΕΣΠΑ. Ενώ θεωρεί δεδομένη την επικράτηση του Μπακογιάννη στην Αθήνα (έστω και με απώλειες προς την ακροδεξιά). Ο Μπακογιάννης που ενστερνίζεται και υπηρετεί το κυρίαρχο αφήγημα του συστήματος για την ανάπτυξη της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού. Άλλωστε, το διακηρύττει σε όλους τους τόνους ότι θέλει να μετατρέψει την Αθήνα, και ειδικά το κέντρο της, σε τουριστική ζώνη, στην οποία οι κάτοικοι θα είναι ξένοι στον τόπο τους.

Για το ΠΑΣΟΚ είναι σημαντικό να διασώσει όσα ερείσματα του έχουν απομείνει στην τοπική αυτοδιοίκηση, ως όπλα στον διαγκωνισμό του με τον ΣΥΡΙΖΑ για το ποια πολιτική δύναμη θα αποτελέσει τον δεύτερο πυλώνα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να σώσει ό,τι μπορεί από τα λίγα ερείσματα που έχει σε μικρότερους Δήμους της Αττικής, έτσι ώστε να αποδείξει ότι μπορεί να αποτελέσει δυνητικά μια κυβερνητική λύση. Καθώς και να δείξει ότι ο δρόμος της πλήρους ενσωμάτωσης στο αστικό σύστημα, που σφραγίστηκε με την εκλογή του νέου αρχηγού, έχει και λαϊκή απήχηση.

Το ΚΚΕ, πιστό στην εκλογικίστικη και δεξιά πολιτική του, ελπίζει να μπορέσει να δείξει την εκλογική του άνοδο και να συντηρήσει τις αυταπάτες για την άλλη διαχείριση του καπιταλισμού (βλέπε Πάτρα), καλώντας τον λαό να ψηφίσει τα γαρούφαλλα των αγώνων και της ελπίδας. Για να πανηγυρίζει τη Δευτέρα μετά τις εκλογές και να σαλπίζει την έναρξη για την επόμενη μεγάλη μάχη των ευρωεκλογών. Όπως έκανε ο Κουτσούμπαρ αμέσως μετά τις εκλογές του Ιούνη, που σάλπισε την έναρξη για τη μάχη των Δημοτικών Εκλογών. Βέβαια, αν ο λαός δεν ψηφίσει τα σχήματα του ΚΚΕ αλίμονό του...

Για την παρέμβαση της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στις Δημοτικές και Περιφερειακές Εκλογές, ο δρόμος των εκλογικών αυταπατών και του ομορτισμού δεν έχει τέλος. Ειδικά στον Δήμο της Αθήνας, που το μόνο που τους ενώνει υποτίθεται είναι να μην μπει στο Δημοτικό Συμβούλιο ο Κασιδιάρης. Εδώ να επαναλάβουμε ότι οι φασίστες δεν παρεμβαίνουν μόνο αυτόνομα, αλλά «πρώην» Χρυσουγίτες «στολίζουν» πολλά ψηφοδέλτια της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ σε Δήμους και Περιφέρειες. Άλλωστε, η πολιτική της φασιστικοποίησης που εφαρμόζει το σύστημα είναι που τρέφει τον φασισμό.

Τη στιγμή που κανένας από τους διεκδικητές δεν θέτει ούτε καν προς συζήτηση τα λαϊκά προβλήματα της φτώχειας, της ανεργίας, των πλειστηριασμών, του πολέμου, είναι δεδομένο ότι ο λαός δεν μπορεί να ελπίζει σε ένα θετικό αποτέλεσμα και από τις εκλογές στην τοπική αυτοδιοίκηση. Ο λαός είναι αναγκασμένος αργά ή γρήγορα να βαδίσει στον δύσκολο δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης.

καθημερινός κίνδυνος για το λαό!

Ζωντανά και τα τρωκτικά σάπιζαν σε στάσιμα νερά, που πέρα από το ότι αποτελούν αερόβια πηγή μικροβίων, αποτελούν και πηγή βακτηρίων που καταλήγουν στον υδροφόρο ορίζοντα. Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΕΛΓΑ, έχουν δηλωθεί 49.050 αιγοπρόβατα, 19.295 χοίροι, 4.186 βοοειδή και 40.330 πτηνά. Γίνεται αντιληπτό ότι η νεκρή ορνιθοπανίδα της περιοχής αποτελεί μία από τις κυριότερες πηγές μόλυνσης! Όταν μάλιστα το κράτος αδιαφορεί για τη γρήγορη περισυλλογή τους, μπορεί κανείς να φανταστεί τι μπορεί αυτό να σημαίνει σε επίπεδο μόλυνσης για την περιοχή!

Για να γίνουν νέες καλλιέργειες θα πρέπει να στεγνώσει ο κάμπος. Αλλά και όταν στεγνώσει δεν μπορεί ακόμη κανείς να γνωρίζει τι θα έχει αφήσει το μολυσμένο νερό στο έδαφος. Οι δεκάδες γεωτρήσεις στον κάμπο της Θεσσαλίας είναι εκτεθειμένες στα μολυσμένα νερά που μέσα από τη σωλήνη της γεώτρησης περνούν στα βαθιά υδροφόρα στρώματα. Έτσι, η όποια σκέψη για καλλιέργειες διαγράφεται μονοκονδυλιά, ενώ το πότε θα μπορέσει ο κάμπος να ξαναφυτευτεί δεν μπορεί κανείς να το γνωρίζει, αφήνον-

τας στο έλεος δεκάδες μικροκαλλιεργητές και εργάτες γης!

Νερά μολυσμένα από καλλιέργειες με φυτοφάρμακα είναι πολύ πιθανό να καταλήγουν στη θάλασσα. Αυτό θα δημιουργήσει πιθανώς αύξηση της ποσότητας σε φύκια που καταναλώνουν το οξυγόνο των ψαριών. Ακόμη και οι ψαράδες δεν θα μείνουν ανεπηρέαστοι από αυτήν την κατάσταση αφού και τα ψάρια της περιοχής επηρεάζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο από τη μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα.

Οι λάσπες που έμειναν και που έπνιξαν τις λαϊκές γειτονιές μετατράπηκαν σε τοξική σκόνη η οποία ήδη έχει προκαλέσει δεκάδες λοιμώξεις αναπνευστικού και το μολυσμένο νερό γαστρεντερίτιδες. Όσες εξάδες εμφιαλωμένων και να έδωσαν τις πρώτες μέρες δεν μπορούν να καλύψουν τις καθημερινές ανάγκες του λαού. Το κόστος χρήσης εμφιαλωμένου νερού ακόμη και για τα βασικά είναι ασύμφορο για τους εργαζόμενους και το λαό. Ένα ακόμη κόστος που η κυβέρνηση της ΝΔ μετακυλίει στις πλάτες του λαού.

Ήδη έχουν εκκενωθεί κτίρια που μπορεί να καταρρεύσουν αφού ο όγκος του νερού που ανέβηκε στη Θεσ-

σαλία αποτελεί κίνδυνο και για τη στατικότητα των κτιρίων. Ανάλογα με την κατασκευή τους, το έδαφος και το υπέδαφος, τα υλικά, ακόμη και το έτος κατασκευής, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος για ράγισμα στα θεμέλια και την κατάρρευσή τους. Ενώ το χειμώνα που έρχεται οι κατολισθήσεις θα είναι συνεχείς αφού έχει επηρεαστεί η μορφολογία του εδάφους.

Όλα αυτά αποτελούν ζητήματα που επηρεάζουν άμεσα και θα επηρεάζουν και στο μέλλον την ποιότητα ζωής του λαού.

Όσο κι αν το πολιτικό προσωπικό του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης προσπαθεί να πείσει ότι οι κάτοικοι της Θεσσαλίας ήταν... άτυχοι, οι Θεσσαλοί νιώθουν στο πετσί τους τα αποτελέσματα της αντιλαϊκής πολιτικής της εκμετάλλευσης και του κέρδους. Ο λαός και οι εργαζόμενοι της Θεσσαλίας δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από το σύστημα της εκμετάλλευσης και του κέρδους. Όσα κι αν τους τάξουν, όσο κι αν χρυσώσουν το χάπι των ξεοπιτωμένων και των κατεστραμμένων, από τον μόνο που μπορούν να περιμένουν είναι μόνο από τον ίδιο το λαό και τους αγώνες του!

Νοσοκομεία

Παρατείνεται η ομηρία 6.000 συμβασιούχων Εργαζόμενοι χωρίς δικαιώματα, χειρότερη περίθαλψη για τον λαό

Κυριολεκτικά τελευταία στιγμή (30/9) ανανεώθηκαν για ένα τρίμηνο (μέχρι 31/12), οι συμβάσεις 6.000 συμβασιούχων υγειονομικών. Η παράταση αφορά εργαζόμενους σε νοσοκομεία όπου δεν έχουν ολοκληρωθεί διαγωνισμοί ανάθεσης σε εργολάβους, κάτι που σημαίνει ότι υπό απόλυση παραμένουν πολλοί ακόμα συμβασιούχοι (ακόμα και πριν τη λήξη της σύμβασής τους) σε νοσοκομεία που έχουν ολοκληρώσει σχετικούς διαγωνισμούς (Παπανικολάου, Κοζάνης και αλλού). Δεν έχει διευκρινιστεί αν όντως υπάρχει αναστολή των διαγωνισμών ή αναμένεται μέσα στο τρίμηνο αυτό της παράτασης να προχωρήσουν. Ενδεικτικό των προθέσεων, πάντως, είναι η πρόβλεψη στο νομοσχέδιο ότι όποιες νέες συμβάσεις υπογραφούν μετά την ψήφιση του νόμου «δεν δύνανται να έχουν ημερομηνία λήξης μετά την 31η.12.2023». Είναι φανερό ότι πρόκειται για μια τρίμηνη παράταση στην αγωνία χιλιάδων συμβασιούχων υγειονομικών. Και καθόλου δεν συνεπάγεται παραίτηση της κυβέρνησης απ' το στόχο της ανάθεσης υποστηρικτικών λειτουργιών των νοσοκομείων σε εργολάβους,

Με άλλα λόγια, συνεχίζεται η ομηρία χιλιάδων εργαζόμενων που εργάστηκαν στην πρώτη γραμμή αντιμετώπισης της πανδημίας με περιορισμένα δικαιώματα και δύσκολες συνθήκες. Ενδεικτικό των συνθηκών δουλειάς είναι ότι, σε αρκετές περιπτώσεις, εργαζόμενοι δηλώνουν απροθυμία ν' ανανεώσουν τις συμβάσεις τους, ακολουθώντας το γενικότερο κύμα παραιτήσεων υγειονομικών. Σε κάθε περίπτωση, η

αποχώρηση τόσων εργαζόμενων απ' τα νοσοκομεία θα οδηγήσει σε κατάρρευση της λειτουργίας τους.

Ειδικά για την προοπτική εισόδου εργολάβων, η εμπειρία δεκαετιών (στα νοσοκομεία κι όχι μόνο) έχει αποδείξει ότι έχει αποτέλεσμα τόσο τη χειροτέρευση των όρων εργασίας όσο και του επιπέδου των παρεχόμενων υπηρεσιών. Χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία που δίνει η ΠΟΕΔΗΝ για τη διαφορά στο κόστος: ένας εργολαβικός εργαζόμενος κοστίζει περισσότερο στο νοσοκομείο (πρέπει να βγάλει κι ο εργολάβος το κέρδος του) και πληρώνεται πολύ λιγότερο. Αυτά βέβαια η ΠΟΕΔΗΝ τα θυμήθηκε τελευταία στιγμή. Διοργανώνει κάθε λίγο «καραβάνια σωτηρίας του ΕΣΥ» για να τονώσει το συνδικαλιστικό τουρισμό των εργατοπατέρων την ώρα που δεκάδες συμβασιούχοι έχουν ήδη απολυθεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην κινητοποίηση στο νοσοκομείο Κοζάνης, όπου απολύθηκαν 17 εργαζόμενοι, παραβρέθηκαν κι έκαναν δηλώσεις πρωτοκλασάτα στελέχη της ΠΟΕΔΗΝ, αλλά καμία ενημέρωση δεν υπήρξε στα υπόλοιπα σωματεία της περιοχής ώστε να υπάρξει πλατιά κινητοποίηση και στήριξη.

Σήμερα δεν υπάρχει ούτε ένα νοσοκομείο στην επικράτεια που να μη μαστίζεται από ελλείψεις και να μην παρουσιάζει υποβάθμιση των υπηρεσιών του. Είναι πρόσφατη η απειλή όλων των ειδικεύμενων του Βενιζέλιου νοσοκομείου του Ηρακλείου ότι θα παραιτηθούν, καθώς εξαιτίας των ελλείψεων δεν είναι δυνατό να εκπαιδευτούν. Τακτικά χειρουργεία αναστέλλονται ακόμα και σε μεγάλα νοσοκο-

μεία λόγω έλλειψης προσωπικού. Κλινικές υπολειτουργούν καθώς το ιατρικό προσωπικό οριακά (ή ούτε καν) καλύπτει τις ανάγκες εφημεριών. Γιατροί καταγγέλλουν ελλείψεις σε περίθαλψη και εκπαίδευση και παραιτούνται για να αναζητήσουν καλύτερη τύχη στο εξωτερικό ή στον ιδιωτικό τομέα.

Παράλληλα, το ποσοστό των συμβασιούχων εργαζόμενων στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας ξεπερνάει το 30%. Σε κάποια νοσοκομεία φτάνει και το 50%, ενώ ολόκληρα τμήματα στελεχώνονται αποκλειστικά με επικουρικούς και συμβασιούχους.

Οι προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης για 10.000 προσλήψεις σε βάθος τετραετίας, πρώτο, δεν επαρκούν ν' απορροφήσουν τους σχεδόν 30.000 συμβασιούχους, δεύτερο, δεν καλύπτουν τα δεκάδες χιλιάδες κενά των οργανικών θέσεων και, τρίτο, δεν αντισταθμίζουν τις χιλιάδες συνταξιοδοτήσεις και παραιτήσεις υγειονομικών. Επιπλέον, η μορφή που επιλέγεται (προκηρύξεις με μοριοδότηση) ούτε εξασφαλίζει την πρόσληψη στους νυν συμβασιούχους, ούτε εξασφαλίζει ότι δεν θα δημιουργούνται κενά, είτε εξαιτίας της μη κάλυψης θέσεων είτε εξαιτίας της μετακίνησης επιτυχόντων εργαζόμενων από ένα νοσοκομείο σε άλλο.

Σε μια περίοδο που η πανδημία της COVID-19 συνεχίζει να κάνει αισθητή την παρουσία της, η υγειονομική κρίση έχει ήδη ξεσπάσει στην πλημμυρισμένη Θεσσαλία και μεγάλα τμήματα των εργαζόμενων τάξεων αντιμετωπίζουν την ακρίβεια των βασικών ειδών ανάγκης και τους χαμηλότερους μισθούς και μεροκάματα, δεν αποτελούν έκπληξη μελέτες και στοι-

χεία που δείχνουν επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του λαού μας. «Οι Έλληνες έχασαν 3,4 χρόνια υγιούς ζωής». «Οι ιδιωτικές δαπάνες για περίθαλψη φτάνουν το 35%», κάνοντας το σύστημα στην Ελλάδα «το πιο ιδιωτικοποιημένο στην Ευρώπη». «Το 36% έχουν χαμηλή ποιότητα ζωής». «Το 28% έχουν ανικανοποίητες υγειονομικές ανάγκες που αυξάνουν με τον καιρό». «Την πρωτιά σε ακάλυπτες ιατρικές ανάγκες, κατέχει η χώρα μας με ποσοστό 11%, γιατί οι υπηρεσίες υγείας είναι ακριβές ή γιατί οι ποσότητες είναι μεγάλες ή γιατί υπάρχουν μεγάλες λίστες αναμονής». «Το 15,6% δεν επισκέφτηκε γιατρό επειδή δεν είχε χρήματα».

Η πραγματικότητα που περιγράφουν αυτές οι διαπιστώσεις αποκαλύπτει το βάθος και το εύρος της επίθεσης του κεφαλαίου στα δικαιώματα λαού και εργαζόμενων.

Τα ελπιδοφόρα μηνύματα που είδαμε το προηγούμενο διάστημα με παλλαϊκές κινητοποιήσεις για τα ζητήματα της περίθαλψης, όπως στην Ιεράπετρα, στο Ηράκλειο, στο Ρέθυμνο, στην Ερμούπολη, στα Γρεβενά, αναζωογονήθηκαν τις τελευταίες μέρες με κινητοποιήσεις στη Σητεία, στην Ξάνθη αλλά και στη Σαντορίνη.

Αυτοί οι μαζικοί αγώνες κι οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων στην κατεύθυνση διεκδίκησης μόνιμης και σταθερής δουλειάς με δικαιώματα και του λαού στην κατεύθυνση διεκδίκησης δωρεάν πλήρους περίθαλψης για όλους, είναι και η μόνη διέξοδος. Η συνάντηση κι η συστράτευση των αγώνων υγειονομικών και λαού μπορεί να δημιουργήσει τη δυναμική για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής.

Συγκέντρωση για το νοσοκομείο της Ξάνθης

Αγωνιστικές κινητοποιήσεις με προοπτική ή απογευματινοί περίπατοι σε προεκλογικό περιβάλλον;

Στις 20 Σεπτεμβρίου, στις 5 μ.μ, πραγματοποιήθηκε μια μαζικότατη συγκέντρωση στην κεντρική Πλατεία της Ξάνθης, μετά από πρόσκληση του Σωματείου Εργαζόμενων του Νοσοκομείου, η οποία δημοσιεύθηκε ως Δελτίο Τύπου στα τοπικά ΜΜΕ (από κει το μάθαμε κι οι εργαζόμενοι του νοσοκομείου!). Η συγκέντρωση εξελίχθηκε με τρόπο παρόμοιο με τη συγκέντρωση του Φλεβάρη: απεύθυνση του προεδρείου του σωματείου αποκλειστικά προς τους τοπικούς βουλευτές και λοιπούς θεσμικούς παράγοντες να κάνουν επίτελους κάτι για το νοσοκομείο μας διότι πέρασαν ήδη 7 μήνες απ' την προηγούμενη συγκέντρωση αλλά τα πράγματα πάνε χειρότερα! Οι ομιλητές που ακολούθησαν κινήθηκαν στον ίδιο δρόμο πάνω-κάτω και στη συνέχεια έγινε πορεία. Και κάπου εκεί σχόλασε το «πανηγύρι»... Προκύπτει το «υπαρξιακό» ερώτημα: τι το διαφορετικό έγινε τώρα ώστε να περιμένουμε να λυθούν τα προβλήματα του νοσοκομείου;

Ακόμη και σε επίπεδο διοργάνωσης, αν συγκριθεί με αντίστοιχη συγκέντρωση, δύο μέρες πριν, στις 18 Σεπτεμβρίου στη Σητεία του Ν. Λασιθίου, ξεκάθαρα

απουσιάζει απ' το σωματείο της Ξάνθης η λογική ν' απευθυνθεί και να συνδιοργανώσει κινητοποίηση με τα άλλα σωματεία εργαζόμενων της περιοχής μας. Για τις δυνάμεις που ελέγχουν το σωματείο, η κατάρρευση του νοσοκομείου μας αποτελεί θέμα «υγειονομικού ενδιαφέροντος» και μόνο. Το δε συγκεντρωμένο πλήθος κόσμου που θεώρησε ότι τον αφορά και με το παραπάνω το θέμα, γελάστηκε... Χρησιμοποιήθηκε η παρουσία και συμμετοχή του ως ντεκόρ και χειροκροτητής των «αρμοδίων».

Η Ταξική Πορεία εδώ και καιρό κινείται διαρκώς, τόσο στο νοσοκομείο όσο και στην πόλη, με αλληπάλληλες ανακοινώσεις-προκηρύξεις που θέτουν την πραγματική, πολιτική βάση του ζητήματος της υποβάθμισης-υποστελέχωσης των περιφερειακών νοσοκομείων και καταγγέλλουν την επίθεση που εξαπολύεται τόσο στο δικαίωμα του λαού σε δωρεάν, ίση και πλήρη περίθαλψη για όλους, όσο και στα δικαιώματα των υγειονομικών-εργαζόμενων στα νοσοκομεία. Αποκαλύπτουν τα χαρακτηριστικά της επίθεσης, η οποία αποτελεί στρατηγική επιλογή του ιμπεριαλιστι-

κού-καπιταλιστικού συστήματος και υλοποιείται απ' το σύνολο του πολιτικού προσωπικού της εξαρτημένης αστικής τάξης της χώρας.

Προτάσσει την επιτακτική ανάγκη της μαζικοποίησης μέσα από συλλογικές διαδικασίες-συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, άνοιγμα στην κοινωνία, συμμετοχή όλων των σωματείων του τόπου καθώς και συντονισμό με τα σωματεία των γειτονικών νοσοκομείων. Προκρίνει ως εργαλεία στον δύσκολο και πολύ σοβαρό αγώνα που πρέπει να δώσουμε τη συνέλευση, τη διαδήλωση και την

απεργία. Η κριτική που ασκεί ως προς τη στάση του σωματείου μας δεν αναμένουμε ν' αντιστρέψει τη λογική του προεδρείου του (το οποίο απαγόρευσε στην εκπρόσωπο της Τ.Π. του νοσοκομείου να μιλήσει στη συγκέντρωση!), εκφράζει όμως όλο και περισσότερους συναδέλφους, οι οποίοι δηλώνουν τη συμφωνία τους. Το μεγάλο ζητούμενο παραμένει η συνειδητή και θερμά δέσμευσή τους στην υπόθεση της συγκρότησης εστίας αντίστασης κι η κατανόηση πως για να ζήσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε.

Εργαζόμενοι στη λάσπη Το «τέρας» ξύπνησε! Φτύνει φωτιές, γκρεμίζει πόλεις! Να το ανατρέψουμε!

Εδώ και αρκετό καιρό πλέον η χώρα παρουσιάζει εικόνα μαζικής καταστροφής. Οι πυρκαγιές του καλοκαιριού που κατέκαψαν τεράστιες δασικές περιοχές, περιουσίες και καλλιεργήσιμες εκτάσεις σ' ολόκληρη τη χώρα και οι μεγάλες πλημύρες της Θεσσαλίας που έπνιξαν στη λάσπη ολόκληρο τον κάμπο αλλά και μεγάλα αστικά κέντρα του νομού, υπενθυμίζουν με τραγικό τρόπο ότι ο λαός, η νεολαία κι η εργατική τάξη βρίσκονται μόνοι απέναντι στο «τέρας».

Οι ιθύνοντες του κρατικού μηχανισμού, η κυβέρνηση, το κεφάλαιο και τα ΜΜΕ προσπαθούν να πείσουν ότι το «τέρας» είναι η φύση που εκδικείται. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, «λαός και Κολωνάκι» επί ίσοις όροις βρισκόμαστε ξανά έρμαιο των φυσικών φαινομένων αδύναμοι ν' ανταποκριθούμε. Το «τέρας» λοιπόν είναι ένα και η αλήθεια βοά. Είναι το καπιταλιστικό σύστημα που, για να επιβιώσει και ν' αναπαραχθεί, πρέπει να ρουφήξει τη φύση και να κατασπαράξει ανθρώπινη σάρκα και αίμα. Είναι η καπιταλιστική ανάπτυξη που μπροστά στο πάρτι δισεκατομμυρίων αδιαφορεί για τις κοινωνικές ανάγκες. Είναι το κράτος που υπάρχει για να μοιράζει «χαβιάρι και κρασί» στους ντόπιους και ξένους «ευγενείς» και καταπίεση και καταστολή στους «πληβείους».

Μέσα σ' αυτές τις σκληρές καταστροφές είδαμε πολλές πλευρές και όψεις του «τέρατος». Είδαμε εκατοντάδες εργαζόμενους σε μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις της Θεσσαλίας και κυρίως στο Βόλο να τους απαγορεύεται η εκκένωση κι η επιστροφή στα σπίτια και τις οικογένειές τους. Κι αυτά τη στιγμή που τα καιρικά φαινόμενα αύξαναν την έντασή τους και ενώ αρκετές ώρες πριν είχε σταλεί μήνυμα απ' την πολιτική προστασία για εκκένωση και απαγόρευση κυκλοφορίας.

Είδαμε εργοδότες που όχι μόνο δεν άφησαν τους εργαζόμενους να επιστρέψουν εγκαίρως στα σπίτια τους, αλλά

τους ανάγκασαν σε ακραίες συνθήκες και με κίνδυνο ακόμη και της ζωής τους να προστατέψουν τις επιχειρήσεις που δουλεύουν κι όχι τους οικείους και τις οικογένειές τους. Είδαμε εργαζόμενους να κοιμούνται μέσα στα καταστήματα που εργάζονται γιατί δεν πρόλαβαν να φύγουν ποτέ. Αντίστοιχα σκηνικά καταγράφηκαν και στις πυρκαγιές του καλοκαιριού όπου εργάτες σε βιομηχανίες καλούνταν να περισώσουν την περιουσία του εργοδότη ενώ καίγεται το σπίτι κι η γειτονιά τους.

Είναι οι ίδιοι και ακόμη περισσότεροι εργαζόμενοι σ' ολόκληρη τη Θεσσαλία που έχασαν -για κάποιες μέρες ή μόνιμες- δουλειές, τα μεροκάματα, τα ένημα και την ασφάλισή τους. Αναφερόμαστε στους εργάτες γης του πνιγμένου κάμπου, σε μεγάλο βαθμό πρόσφυγες και μετανάστες που έχασαν κυριολεκτικά τη γη κάτω από τα πόδια τους, τους βιομηχανικούς εργάτες εργοστασίων που έκλεισαν για μέρες λόγω της στάθμης των νερών, τους εργαζόμενους στην εστίαση, τον τουρισμό, τα εμπορικά καταστήματα και τις υπηρεσίες.

Όλοι οι παραπάνω, εργαζόμενοι σε δύσκολες εργασιακές συνθήκες με τσακισμένους μισθούς και μεροκάματα που, εκτός των άλλων, είναι αναγκασμένοι να φορτωθούν τις επιπτώσεις και τις συνέπειες μιας «φυσικής» καταστροφής - προμελετημένο έγκλημα.

Το κράτος κι η κυβέρνηση ξανά μακριά κι ενάντια στις ανάγκες των εργαζόμενων των πληγέντων περιοχών. Επίδομα 534 ευρώ για τους εργαζόμενους επιχειρήσεων που δέχτηκαν πλήγμα απ' τις πλημύρες. Πρόκειται για ψίχουλα μπροστά στις αυξημένες ανάγκες της περιόδου αλλά πολύ περισσότερο στις τεράστιες ανάγκες που προκάλεσαν οι πλημύρες. Εργαζόμενοι που πρέπει ν' αγοράζουν ακόμη και το νερό που πίνουν ή -ακόμη χειρότερα- έχουν χάσει τα σπίτια τους και πρέπει να τα επισκευάσουν. Μέσα σ' όλα αυτά, οι εργάτες κι οι εργαζόμενοι χωρίς σύμβαση, αυτοί που δουλεύουν «μαύρα», οι εκατοντάδες μετανάστες εργάτες γης του κάμπου, τι ακριβώς θ' απογίνουν; Για το κράτος, όμως, όταν δεν τους ρουφάει το αίμα η εργοδοσία είναι «παράνο-

μοι», «λαθραίοι» και επιτρέπεται ακόμη και να πνίγονται.

«Είναι ώρα να βάλουμε όλοι πλάτη για να βγούμε από τη λάσπη» μουρμουρίζουν απ' την πρώτη στιγμή το κεφάλαιο κι οι εργοδότες και σύντομα θα το φωνάζουν δυνατά. Το χτύπημα των μεροκάματων, η πίεση για φθηνή ή και απλήρωτη εργασία, το ξεχειλώμα των ωραρίων αποτελούν «αναγκαίες θυσίες» μπροστά στην «επανάκαμψη». Για όσους δεν μπορούν ή δεν θέλουν, η ανεργία θ' αποτελέσει τον πιο σκληρό εκβιασμό. Σε ποια επανάκαμψη λοιπόν αναφέρονται; Αυτή των κερδών που αυγάτιζαν πριν τις καταστροφές, της κλεμμένης υπεραξίας στις πλάτες των εργαζομένων τους;

Καμία αναμονή δεν πρέπει να κυριαρχήσει μεταξύ των εργαζομένων. Το κράτος, το κεφάλαιο και η κυβέρνηση προσπαθούν απ' τη πρώτη στιγμή να μεταφέρουν την ευθύνη και το κόστος στις πλάτες του λαού. Μόνο η μαζική οργάνωση και η διεκδίκηση μπορούν να διασφαλίσουν την επόμενη ημέρα. Μαζί με την απαίτηση για αποζημιώσεις και πλήρη αποκατάσταση των ζημιών με βασική ευθύνη του κράτους, πρέπει ν' απαιτηθεί μαζικά πλήρης αποζημίωση όλων των εργαζομένων για τα μεροκάματα και τα ένημα που χάθηκαν και συνεχίζουν να χάνονται. Το επίδομα πείνας των 534 ευρώ είναι σταγόνα στο ωκεανό. Άμεση διεκδίκηση σημαντικής αύξησης έτσι ώστε να μπορεί να καλύπτει τις αυξημένες ανάγκες των νοικοκυριών. Όχι στις απολύσεις, την ανεργία και την εξαθλίωση.

Το «τέρας» που λέγεται κεφάλαιο, κέρδος, καπιταλιστική ανάπτυξη, κράτος, ΜΜΕ, εξάρτηση και πολλά άλλα, ΔΕΝ πεθαίνει από μόνο του, ΔΕΝ φεύγει από μόνο του, ΔΕΝ εξημερώνεται όσο κι αν προσπαθούν διάφοροι καλοθελητές. Το «τέρας» και όλο το πλέγμα σχέσεων που το διαμορφώνουν ΜΟΝΟ ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ.

Κατάργηση ΝΠΔΔ στους δήμους

Κατατέθηκε και ψηφίστηκε στη Βουλή παραμονές των εκλογών για Δήμους και Περιφέρειες, με αρκετή βιασύνη και αιφνιδιασμό, το νομοσχέδιο που καταργεί 500 νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου (ΝΠΔΔ) και 600 σχολικές επιτροπές. Στο νομοσχέδιο ορίζεται πως το προσωπικό που ανήκει σ' αυτές τις υπηρεσίες μεταφέρεται αυτόματα στους Δήμους απ' το 2024 με την ίδια εργασιακή σχέση που είχε και πριν. Σε πρώτη ανάγνωση, αυτή η εξέλιξη δείχνει να ωφελεί τους περίπου 13.000 εργαζόμενους εντάσσοντάς τους απ' ευθείας στους δήμους, μιας και τα ΝΠΔΔ λειτουργούσαν σαν τσιφλίκια του εκάστοτε προέδρου τους, με διάφορες συνέπειες. Ωστόσο, υπάρχει

μεγάλη ανασφάλεια σχετικά με το μέλλον των συμβασιούχων και την παραμονή τους στη δουλειά, καθώς και για το τι θα γίνει με τη μισθοδοσία τους, με υπαρκτό το ενδεχόμενο καθυστερήσεων.

Απ' τη μεριά των δημάρχων, το νομοσχέδιο αντιμετωπίστηκε με επιφυλακτικότητα. Η ΚΕΔΕ δήλωσε αντίθετη με τη συγχώνευση, επικαλούμενη διαδικαστικούς αλλά και οικονομικούς λόγους. Για να μετριάσει τις αντιδράσεις των δημάρχων, η κυβέρνηση δέχτηκε αύξηση του πλήθους των αντιδημάρχων ανά δήμο με αντικείμενο τις αρμοδιότητες των υπηρεσιών που συγχωνεύονται. Η ΠΟΕ-ΟΤΑ απ' την άλλη έκφρασε ικανοποίηση, κάλοντας λόγο για «ισότητα» και «ίδια

εργασιακά δικαιώματα» μεταξύ των πρώην εργαζομένων στα ΝΠΔΔ και των υπόλοιπων δημοτικών υπαλλήλων. «Ξεχνάει» ποια είναι η κατάσταση των εργαζομένων αυτή τη στιγμή στους δήμους, με την πανσπερμία εργασιακών σχέσεων, τις πολλαπλές ταχύτητες σε μισθολογικούς και εργασιακούς όρους, τις τεράστιες ελλείψεις προσωπικού, αλλά και τους μισθούς πείνας ακόμα και για τους μόνιμους εργαζόμενους.

Ο βασικός στόχος της κυβέρνησης μ' αυτό το νομοσχέδιο είναι οι «οικονομικές κλίμακες», δηλαδή ο περιορισμός του προσωπικού και του κόστους, μέσω της ενοποίησης προμηθειών και υπηρεσιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι αορίστου χρόνου εργα-

ζόμενοι στα ΝΠΔΔ κατατάσσονται σε «προσωρινές προσωποπαγείς θέσεις αντίστοιχης κατηγορίας και κλάδου-ειδικότητας», ώστε να μην αυξηθεί το μόνιμο προσωπικό των δήμων. Σε ακόμα πιο επισφαλή θέση βρίσκονται οι συμβασιούχοι.

Όταν λοιπόν το σύστημα μιλάει για «αναβάθμιση», τίποτα καλό δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι κι ο λαός. Είναι δεδομένο ότι η πρωτοβουλία της κυβέρνησης θα οδηγήσει σε μεγάλο ψαλίδισμα τόσο στις υπηρεσίες που λαμβάνουν οι δημότες όσο και στο πλήθος και τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων.

ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΕΛΕΙΩΜΟ!

Ξεπάγωμα των τριετιών ή πάγωμα κάθε ίχνους εργασιακών δικαιωμάτων;

Το μαύρο άσπρο προσπαθεί για ακόμη μια φορά να κάνει η κυβέρνηση, εμφανίζοντας την «τροπολογία για το ξεπάγωμα των τριετιών στον ιδιωτικό τομέα» ως ένα μεγάλο επίτευγμα, αλλά και μια σημαντική διευκόλυνση για τους εργαζόμενους. Στο φόντο της μαύρης πραγματικότητας που ήδη βιώνουν και θα ζήσουν ακόμη πιο έντονα το επόμενο διάστημα οι εργαζόμενες μάζες, αλλά και της πολιτικής φθοράς που ήδη έχει υποστεί η νέα κυβέρνηση, ο Μπυσσουλάνης εξήγγειλε το μέτρο αυτό απ' το βήμα της ΔΕΘ κι ο Γεωργιάδης το ανέλυσε περαιτέρω με προκλητικές τυμπανοκρουσίες που στοχεύουν να θολώσουν τα νερά. Την ίδια ώρα που τα λαϊκά νοικοκυριά στενάζουν υπό το βάρος της εξαπλούμενης ακρίβειας κι ο νέος αντεργατικός νόμος ήρθε για να νομιμοποιήσει και να επεκτείνει την εργασιακή ζούγκλα, οι κυβερνητικές προκλήσεις είναι παραπάνω από εξοργιστικές.

Τάχα λοιπόν, πρόκειται για ένα φιλεργατικό μέτρο, αφού παύει να ισχύει η μνημονιακή δέσμευση των τελευταίων 12 ετών που προέβλεπε ότι οι τριετίες παραμένουν παγωμένες μέχρι να υποχωρήσει η ανεργία σε μονοψήφιο ποσοστό. Η κυβερνητική προπαγάνδα επιδιώκει να κρύψει τις μεγάλες αλήθειες που αφορούν εκατοντάδες χιλιάδες μισθωτούς εργαζόμενους. Πρώτα και κύρια, η μη αναδρομικότητα της διάταξης αυτής, «για να μην πληγεί η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων», όπως εξήγησε ο Γεωργιάδης, πετάει στα σκουπίδια 12 ολόκληρα χρόνια

προϋπηρεσίας! Δε φτάνει όμως, που τους κλέβουν 12 χρόνια δουλειάς, ακόμη και από 1/1/2024 που μπαίνει σε ισχύ το μέτρο, οι εργαζόμενοι που τελικά θα λάβουν αυξήσεις θα είναι ελάχιστοι, ενώ αυτές σε καμία περίπτωση δε θα καλύπτουν τις αυξημένες ανάγκες τους. Στις σημερινές συνθήκες της εργασιακής περιπλάνησης, οι εργαζόμενοι που αδυνατούν να συμπληρώσουν τρία χρόνια συνεχούς εργασίας και πάρα πολλοί δουλεύουν με συμβάσεις ορισμένοι χρόνου, ημιαπασχόλησης ή και «μαύρα», πώς ακριβώς και πότε θα δουν τα οφέλη απ' το λεγόμενο «ξεπάγωμα» των τριετιών; Στο νέο εργασιακό τοπίο που διαμορφώνεται, με τις συμβάσεις μηδενικών ωρών, πόσοι εργαζόμενοι θα μπορούν να συγκεντρώσουν 900 ένημα σε τρία χρόνια;

Με μια σειρά από παραδείγματα που κατέγραψε το υπ. Εργασίας, υπολογίζει πόσο θ' αυξηθούν οι μισθοί διαφόρων περιπτώσεων εργαζόμενων που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό, ανάλογα με το πότε ξεκίνησαν να δουλεύουν. «Ξεχνάει» βέβαια, να υπολογίσει το μέγεθος της κλοπής που υπέστησαν οι εργαζόμενοι αυτοί με το σβήσιμο των τριετιών από 14/2/2012 μέχρι 1/1/2024. Κατά σειρά των τεσσάρων παραδειγμάτων του υπουργείου που αφορούν τον κατώτατο μισθό, εργαζόμενος που ξεκίνησε 14/9/2003 κι έχασε για μερικούς μήνες την κατοχύρωση της τρίτης τριετίας το 2012, θα πρέπει να περιμένει ως την 1/8/2024 για να την πάρει και, εν τω μεταξύ, θα έχει χάσει 10.750€. Κάποιος που προσλήφθηκε 1/5/2006, θα φτάσει το Μάρτιο του 2027

στο μισθό που θα είχε αν έπαιρνε έγκαιρα τις τριετίες, χάνοντας 20.630€. Εργαζόμενος που έπιασε δουλειά στις 14/10/2009 θα περιμένει ως το Σεπτέμβρη του 2030(!), ενώ οι απώλειες εξαιτίας της μη καταβολής των τριετιών στην ώρα τους θα αθροίζονται στα 33.540€. Τέλος, εργαζόμενος που προσλήφθηκε την 1/10/2020, και θεωρητικά πλήττεται «λίγο» απ' το σβήσιμο των τριετιών, θα βρεθεί να παίρνει τη μέγιστη προσαύξηση 30% που αντιστοιχεί στις 3 τριετίες, το 2033 αντί του 2029, με το λογαριασμό να δείχνει **10.640€ λιγότερα**.

Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση απ' τη μια σβήνει «για πάντα» τις τριετίες για τα δώδεκα προηγούμενα χρόνια και απ' την άλλη θέτει υπό μόνιμη αίρεση τις τριετίες που λέει ότι θα «ξεπαγώσει». Κι αυτό γιατί οποιαδήποτε στιγμή θα μπορεί να τις «ξεναπαγώσει» όταν «το επιβάλλουν λόγοι που αφορούν τη σταθερότητα της οικονομίας», ενώ απ' το 2027 η διαδικασία θα ενεργοποιείται αυτόματα όταν η ανεργία ξεπερνά το 10%. Επιπλέον, η κυβέρνηση μπορεί ν' αξιοποιήσει το «ξεπάγωμα» των τριετιών σαν δικαιολογία για το «πάγωμα» του ύψους του κατώτατου μισθού, που συνεχίζει να διατηρεί στα χέρια της. Οι δε συνέπειες της ακρίβειας και των πρόσφατων καταστροφών για τους εργαζόμενους βρίσκονται μπροστά. Μόνο η οργανωμένη πάλη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς μπορεί να δώσει ανάσα στους χιλιάδες εργαζόμενους που κυριολεκτικά στενάζουν.

ΞΕΚΙΝΗΣΕ Η ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗ ΜΟΤΟΡ ΟΪΛ

Υπόδικοι τα θύματα του εργοδοτικού εγκλήματος!

Εκίνησε στην Κόρινθο την Πέμπτη 21 Σεπτεμβρίου, μέρα απεργίας ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο Γεωργιάδη, η δίκη για το εργοδοτικό έγκλημα που συντελέστηκε στο διυλιστήριο της Motor Oil το βράδυ της Παρασκευής 31/1/2020. Τότε, σημειώθηκε έκρηξη στο ιατρείο του Τμήματος Χημικών, η οποία οδήγησε στο νοσοκομείο 3 χειριστές και 1 νοσηλεύτρια με βαριά εγκαύματα, εξωτερικά και εισπνευστικά. Ο ένας τους, 43 χρονών, έχασε τελικά τη ζωή του μετά από νοσηλεία 10 μηνών. Τρεις μήνες χρόνια αργότερα, στο εδώλιο οδηγούνται οι τρεις επιζήσαντες (οι οποίοι είναι ταυτόχρονα και μάρτυρες για την κατηγορία τους!), ο γενικός διευθυντής των διυλιστηρίων κι η τεχνικός ασφαλείας και υγιεινής της εγκατάστασης.

Σύμφωνα με τις έρευνες ΣΕΠΕ και Πυροσβεστικής, η έκρηξη, που ήταν «από μέσα προς τα έξω» του κτιρίου, φαίνεται να προκλήθηκε από άναμμα τσιγάρου σε στιγμή που ο κλειστός χώρος του ιατρείου ήταν γεμάτος οξυγόνο από φιάλες που διατηρούνταν εκεί (πιθανά λόγω διαρροής που δεν είχε αναγνωριστεί). Αυτή η «συντομευμένη» εκδοχή είναι αδιανόητη για μια εγκατάσταση στην οποία όλοι οι εργαζόμενοι γνωρίζουν τους κινδύνους και, πρώτα απ' όλα, τον κίνδυνο έκρηξης από φλόγα σε περιβάλλον με πιθανότητα ύπαρξης εκρηκτικών αερίων. Η πραγματικότητα είναι πολύ πιο πολύπλοκη από μια προσέγγιση που θέλει τους εργαζόμενους «απερίσκεπτους» σε βαθμό αυτοκτονίας.

Απ' όσα έχουν γίνει γνωστά, το συγκεκριμένο κτίριο δεν προοριζόταν ποτέ για ιατρείο, αλλά για αποδυτήρια και χώρος διαλείμματος των χειριστών των μονάδων, κατάσταση έτσι κι αλλιώς προβληματική με βάση τη γεινίαση με τις μονάδες παραγωγής. Ακόμα κι έτσι, με βάση τον αρχικό σχεδιασμό τα όποια εύφλεκτα υλικά αναμενόταν να βρίσκονται έξω απ' το

κτίριο, γι' αυτό κι οι αντίστοιχοι αισθητήρες βρίσκονταν μόνο εξωτερικά. Όταν (άγνωστο πότε) το κτίριο άρχισε να λειτουργεί και ως ιατρείο, δεν άλλαξε ο προηγούμενος χαρακτήρας του. Μόνο που αυτή η απόφαση της διοίκησης αγνόησε τους κινδύνους που προκαλεί (ανάμεσά τους η ύπαρξη φιαλών ιατρικού οξυγόνου), με αποτέλεσμα το κτίριο να συνεχίσει να θεωρείται ασφαλής χώρος. Αυτό αποκαλύπτεται κι απ' το γεγονός ότι ο ηλεκτρολογικός του εξοπλισμός δεν ήταν αντιεκρηκτικού τύπου, όπως είναι στις μονάδες παραγωγής, καθώς και σε οποιονδήποτε χώρο υπάρχει πιθανότητα συγκέντρωσης εύφλεκτων αερίων. Ο αντιεκρηκτικός εξοπλισμός διασφαλίζει ότι δεν μπορεί να αναπτυχθεί σπινθήρας ικανός να προκαλέσει έκρηξη ακόμα κι όταν έχουν συγκεντρωθεί αέρια. Η ύπαρξη απλού εξοπλισμού σημαίνει ότι ήταν ζήτημα χρόνου η πρόκληση έκρηξης -απ' το άναμμα μιας λάμπας, για παράδειγμα- και δεν ήταν καθόλου σπάνια κατάσταση ούτε η ύπαρξη χειριστών στο κτίριο ούτε το κάπνισμα στα πλαίσια του σύντομου

διαλείμματός τους.

Διαρκώς επαναλαμβάνεται η επιχείρηση φορτώματος της ευθύνης ενός εργοδοτικού εγκλήματος στα θύματα. Έγκλημα που προκάλεσαν οι αποφάσεις της διοίκησης με βάση τις δικές της ανάγκες και με γνώμονα τη μείωση του κόστους. Όταν η εργοδοσία δεν καταφέρνει ν' αποκρύψει εντελώς ένα περιστατικό, οι δικαστικοί μηχανισμοί φροντίζουν να τη βγάλουν απ' το κάδρο. Σε σπάνιες περιπτώσεις, το πολύ να εμπλέξουν κάποιο στέλεχος κι ως εκεί.

Αυτή η έλλειψη οποιασδήποτε συνέπειας, σε συνδυασμό με τη γενικότερη κατεύθυνση υποτίμησης της εργατικής δύναμης και, μαζί, της ζωής, είναι αποτέλεσμα της αντεργατικής επίθεσης που εξελίσσεται χωρίς διαταγμό. Του τσακίσματος του 8ώρου, με τα 13ωρα και τα δήμερα που νομιμοποίησε ο νόμος Γεωργιάδη, την ώρα που τόσο τραυματισμοί αποδεδειγμένα συνδέονται με την κούραση και τα ατελείωτα ωράρια. Γι' αυτό και τα στοιχεία της επιθεώρησης εργασίας καταγράφουν το 2021 & 2022 ως τις πιο θανατηφόρες χρονιές για τους εργάτες, ενώ φέτος οι νεκροί έχουν ήδη ξεπεράσει κατά πολύ τον περσινό αριθμό. Κι αυτά χωρίς να προσμετρώνται ούτε τα συμβάντα στα ορυχεία (εκτός αρμοδιότητας της Επιθεώρησης Εργασίας), ούτε οι επαγγελματικές ασθένειες, που επίσης επιβαρύνονται απ' τις εξοντωτικές συνθήκες δουλειάς.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να υπερασπιστεί την εργατική ζωή, ν' απαιτήσει μέτρα προστασίας της υγείας και της ασφάλειας και ν' αντισταθεί στην αντεργατική πολιτική, που τροφοδοτεί την εργοδοτική ασυδοσία, είναι η οργάνωση κι ο αγώνας των ίδιων των εργατών. Μόνο σ' αυτή τη βάση μπορεί και το κράτος να εξαναγκαστεί σε ελέγχους και μέτρα πρόληψης των εργοδοτικών εγκλημάτων.

Η ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΕΠΕΚΤΕΙΝΕΤΑΙ

Συγκροτούμε τις αντιστάσεις μας, οργανώνουμε την πάλη μας!

Η ψήφισμα του νέου αντεργατικού νόμου αποτελεί ένα νέο, πολύ σοβαρό πλήγμα στην εργατική τάξη. Σε συνδυασμό με τον νόμο Χατζηδάκη (ν.4808/21) επιβάλλει ακόμη πιο βάρβαρες συνθήκες εκμετάλλευσης και, παράλληλα, ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση και ιδιαίτερα το δικαίωμα στην απεργία και την περιφρούρησή της.

Με τον πιο ωμό και κυνικό τρόπο, πριν και μετά την ψήφισμα του νόμου, η κυβέρνηση και το υπουργείο Εργασίας ομολογούν ότι ο πρόσφατος νόμος **νομιμοποιεί σημαντικές πτυχές της εργασιακής ζούγκλας που έχει επιβληθεί από το κεφάλαιο**. Η διάλυση του ωραρίου, του 5ήμερου και του 8ωρου, οι απλήρωτες υπερωρίες και η καταπάτηση κάθε έννοιας εργασιακής σταθερότητας, που μέχρι τώρα εφαρμόζονταν παράτυπα, βρίσκουν πλέον την επίσημη κάλυψή τους από το αστικό κράτος. Η εργοδοσία έχει στη διάθεσή της μια ολόκληρη αντεργατική «εργαλειοθήκη», από την οποία μπορεί να επιλέξει κάθε βολικό συνδυασμό «εργαλείων» ανάλογα με τις ορέξεις και το συμφέρον της.

Ωστόσο, ο νόμος αυτός δεν κάνει μόνο αυτό. Όπως κάθε αντεργατικός νόμος, **δίνει ώθηση για νέα, ακόμη πιο άγρια επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους**. Ανάβει πράσινο φως για μεγαλύτερη εκμετάλλευση, καθώς αποτελεί –από τα πράγματα– εγγύηση ότι κάθε είδους εργοδοτική αυθαιρεσία θα έχει την κάλυψη της πολιτικής ηγεσίας, είτε άμεσα (κάνοντας τα στραβά μάτια) είτε μακροπρόθεσμα (με κάποιον επόμενο αντεργατικό νόμο).

Και αυτό οφείλουν οι εργαζόμενοι να το έχουν υπόψη τους, καθώς αφορά την άμεση καθημερινότητά τους. Η εργοδοτική αυθαιρεσία, η εργοδοτική προκλητικότητα και η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς **θα πολλαπλασιαστούν και θα ενταθούν**. Και όσο δεν απαντιούνται, τόσο θα βαραινούν οι επιπτώσεις για τους εργαζόμενους. Ο ήδη βαρύς φόρος αίματος που πληρώνουν σε καθημερινή βάση οι εργαζόμενοι, θα αυξηθεί. Το χτύπημα των σωματείων και κάθε προσπάθειας οργάνωσης των εργαζομένων θα ενταθεί. Η ατομική διαπραγμάτευση θα επεκταθεί, σε βάρος της συλλογικής διεκδίκησης. Και όλα αυτά με τις κυβερνητικές ευλογίες και τη συνενοχή των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Οι εργαζόμενοι **«θα τσακώνονται ποιος θα πάει την Κυριακή γιατί ο κόσμος έχει ανάγκη να αυξησει τα εισοδήματά του»** κομπάζει ο Γεωργιάδης μετά την ψήφισμα του αντεργατικού νόμου. Φουσκωμένος από την κυβερνητική επιτυχία, ξέχασε ακόμη και τα ψευτοεπιχειρήματά του για το «δικαίωμα» των εργαζομένων να δουλεύουν ασαμάττα και ομολογεί ότι οι εργαζόμενοι εξαναγκάζονται. Και δεν διστάζει να προβάλλει τους εργαζόμενους έτσι όπως τους ονειρεύεται το κεφάλαιο και οι πολιτικοί του υπηρέτες: ως ζπιάνους, χωρίς συλλογική, ταξική συνείδηση, που σφάζονται στα πόδια της εργοδοσίας για ένα ξεροκόμματο!

Αυτό είναι το εργασιακό τοπίο που ονειρεύονται για τη χώρα και αυτό θέλουν να επιβάλουν. Μέσα σε αυτό το βάρβαρο τοπίο εντάσσονται και τα κυβερνητικά σχέδια για τη «νομιμοποίηση» μεταναστών και προσφύγων, προκειμένου να δουλεύουν στα χωράφια ή όπου αλλού. Το με ποιους όρους και με πόσα περιθώρια διαπραγμάτευσης μπορεί ο καθένας να το φανταστεί. Προφανώς και σε αυτήν την περίπτωση, κύριο μέλημα είναι να επιλυθούν οι αρρυθμίες και τα μπλοκαρίσματα που αντιμετωπίζει η (δεδομένη και εκτεταμένη) εκμετάλλευση των μετανα-

στών από τους διάφορους μεγαλοκαλλιεργητές, και όχι να εξασφαλιστούν τα δικαιώματα των μεταναστών.

- Αυτή η πολιτική της εργασιακής υποδούλωσης πρέπει να βρει την απάντησή της. Απάντηση που δεν μπορεί παρά να είναι μαζική και συλλογική. Ακριβώς στον αντίποδα αυτού που ονειρεύονται το κεφάλαιο και η κυβέρ-

νησή του. Καμιά ελευθερία επιλογής δεν έχουν οι εργαζόμενοι. Το ερώτημα είναι ένα και μοναδικό: **με τη μοιρολατρία και την υποταγή ή με τον ταξικό αγώνα και τη συλλογική διεκδίκηση;** Και αν για κάποιους η απάντηση δίνεται εύκολα και σαφώς υπέρ του δεύτερου, για τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων δεν είναι έτσι. Γιατί κυριάρχει ο αρνητικός ταξικός συσχετισμός. Γιατί τα σωματεία είναι διαλυμένα ή λειτουργούν ως καρικατούρες. Γιατί οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είτε βάζουν πλάτη στην αντεργατική επίθεση, όπως κάνει η ΓΣΕΕ, είτε διαστρεβλώνουν και υπονομεύουν κάθε έννοια που αφορά το εργατικό κίνημα

και την οργάνωσή του, όπως κάνουν οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ.

Η ανατροπή αυτού του συσχετισμού απαιτεί καθημερινή και ουσιαστική δουλειά σε όλα τα επίπεδα. Απαιτεί την ιδεολογική αντιπαράθεση στα αστικά ιδεολογήματα που εμφανίζουν την εργατική τάξη να ζει χάρη στην ύπαρξη του κεφάλαιου. Απαιτεί αντιπαράθεση με όσους λαιδορούν τον συνδικαλισμό εκμεταλλευόμενοι τη δράση του αστικού και ρεφορμιστικού εργατοπατερισμού. Απαιτεί την υπεράσπιση των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος και της προοπτικής της ανατροπής του συστήματος της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Μα πριν απ' όλα απαιτεί την αποφασιστική δραστηριοποίηση κάθε αγωνιστή εργαζόμενου στην κατεύθυνση της ενίσχυσης των οργάνων πάλης του, των σωματείων, των συνδικάτων, των επιτροπών αγώνα. Απαιτεί την καθημερινή συζήτηση με τους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς και την ανάδειξη των ιδιαίτερων ζητημάτων που αντιμετωπίζουν. Απαιτεί την ουσιαστική συμβολή στη δημιουργία αντιστάσεων και την ανάδειξη των αιτημάτων που συσπειρώνουν τους εργαζόμενους και προωθούν την πάλη τους.

Σε αυτό το δύσκολο τοπίο που έχει διαμορφωθεί, μόνο αυτό μπορεί να αποτελέσει διέξοδο. Και μόνο αυτό μπορεί να χαλάσει τα όνειρα της αστικής τάξης και να επιβεβαιώσει τους μεγαλύτερους φόβους της.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

Καλώς (δεν) ήρθε το δολάριο!

Λίγοι μήνες έχουν περάσει απ' όταν ένας 57χρονος εργάτης στα Ναυπηγεία Ελευσίνας έχασε τη ζωή του μέσα στον καύσωνα, ενώ την προηγούμενη βδομάδα ακρωτηριάστηκε ένας άλλος δουλεύοντας ασαμάττα πάνω από 10 ώρες τη μέρα, 7 μέρες τη βδομάδα. Η εγκληματική πολιτική του συστήματος όμως δεν σταματάει εκεί. Ανάμεσα στις επιπλέον θυσίες στο βωμό του κέρδους που απαιτεί, θέτει υπό αμφισβήτηση την καταβολή μισθοδοσίας.

«Προσωρινές λύσεις» και κόλλημα με πριμ και δωροεπιταγές επιστρατεύουν η κυβέρνηση κι η ιδιοκτήτρια εταιρία ONEX για να ξεπεράσουν το πρόβλημα ρευστότητας των ναυπηγείων και να ρίξουν στάχτη στα μάτια των εργαζομένων μέχρι να φτάσει η «αμερικανική βοήθεια». Σε δήλωσή του ο Γεωργιάδης καλεί τους εργαζόμενους να κάνουν «υπομονή» ώστε η δικαστική απόφαση να επικυρώσει τη μεταβίβαση των Ναυπηγείων Ελευσίνας στην ONEX και ν' αποδεσμευτούν τα 124 εκατομμύρια δολάρια που έχουν κατατεθεί για λογαριασμό του ναυπηγείου.

Στον αέρα βρίσκονται και οι εργαζόμενοι στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά που είδαν τις ατομικές συμβάσεις τους με το Πολεμικό Ναυτικό να λήγουν στις 30/9 χωρίς καμία ενημέρωση για ανανέωση. Ερωτηματικά γεννάει η ανακοίνωση για προσλήψεις μονάχα 25 εργαζομένων και η ταυτόχρονη αίτηση για αποχώρησή τους απ' το σωματείο, τη στιγμή που το καθεστώς ομηρίας για τους περίπου **600 απολυμένους** βαθαίνει.

Οι παραπάνω εξελίξεις, ταυτόχρονα με το πέραςμα της πλήρους κυριότητας των Ναυπηγείων Σύρου στην ONEX, συνθέτουν ένα σκηνικό που θα διαμορφώσει μια ειδική οικονομική ζώνη για το σύνολο του ναυπηγοεπισκευαστικού κλάδου στην Ελλάδα, με εξαντλητικά ωράρια, μισθούς πείνας και ισοπέδωση εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων για τους εργάτες.

Οι όποιες προεκλογικές φιέστες και υποσχέσεις της κυβέρνησης για εξασφάλιση των θέσεων εργασίας και

των δεδουλευμένων αποδείχτηκαν αέρας κοπανιστός, όπως και οι διαβεβαιώσεις του πρώην πρέσβη των ΗΠΑ Πάιατ, ο οποίος πρωτοστάτησε στο ξεπούλημα των ναυπηγείων, ότι οι αμερικανικές τράπεζες εγγυώνται την αναπτυξιακή πορεία στην περίπτωση των Ναυπηγείων Ελευσίνας. Τίποτα καλό δεν πρέπει να περιμένουν οι εργαζόμενοι από τα φούμαρα της κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι έχουν δείξει αμέτρητες φορές τη «φιλεργατικότητα» τους.

Αντίστοιχα και στην περίπτωση των Ναυπηγείων Σκαρμαγκά οι εργαζόμενοι πρέπει να σπριχτούν στις δικές τους δυνάμεις και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, απέναντι στις λογικές της υποταγής και της συνδιαλλαγής με υπουργούς και γενικούς γραμματείς. Άλλωστε αυτοί έχουν διαλέξει στρατόπεδο κι ο ρόλος τους είναι ξεκάθαρος: βρίσκεται ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Κόντρα στους επίδοξους «σωτήρες» κάθε κατεύθυνσης, οι εργαζόμενοι πρέπει να βρουν τον συλλογικό και οργανωμένο αγώνα, το μόνο δρόμο που μπορεί να ανατρέψει τ' αντεργατικά σχέδια και να κατακτήσει εργασιακά δικαιώματα και ανθρώπινους όρους δουλειάς.

Η πρόωξη του Στέφανου Κασσελάκη στην προεδρία του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ αποτελεί μία άμεση και ωμή παρέμβαση των ντόπιων και ξένων κέντρων εξουσίας στο αστικό πολιτικό σύστημα και το πολιτικό του προσωπικό. Είναι μία παρέμβαση που από τη μία πλευρά αποκαλύπτει ότι όταν τα επιτελεία του συστήματος που ελέγχουν την χώρα, οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΕΕ καθώς και το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, αποφασίζουν να προωθήσουν τα συμφέροντά τους, είναι αδιότακτοι.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι άμεσες και ωμές παρεμβάσεις από τα ξένα και ντόπια επιτελεία και κέντρα εξουσίας έχουν μακρά ιστορία στην πολιτική ιστορία της χώρας. Από τότε που ο Αμερικανός πρεσβευτής Πιουριφού αποφάσιζε τη σύνθεση των μετεμφυλιακών κυβερνήσεων έως τη συγκρότηση της Ένωσης Κέντρου το 1963 μετά από ταξίδι του Σοφοκλή Βενιζέλου στις ΗΠΑ, όπου του «συνέστησαν» την ενότητα του χώρα, για «να υπάρξει επιτελείο στην Ελλάδα ένα στιβαρό πολιτικό σύστημα», καθώς το 1958 η ΕΔΑ είχε αναδειχθεί, στις εκλογές, αξιωματική αντιπολίτευση. Από την επάνοδο Καραμανλή μετά την πτώση της χούντας το 1974 με συμφωνία Αμερικάνων και Ευρωπαίων, μέχρι τα πρόσφατα χρόνια, όπου ο Γιώργος Παπανδρέου εκπαρθυρώθηκε από την πρωθυπουργία το 2011, μετά τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ όπου έθεσε αίτημα δημοψηφίσματος για τα μνημόνια. Μέχρι σήμερα, οι παρεμβάσεις αυτές

γίνονταν σε κόμματα της Δεξιάς και του Κέντρου, τώρα βλέπουμε ότι γίνονται και σε ένα κόμμα που δηλώνει «ριζοσπαστική αριστερά», ενώ στην πραγματικότητα έχει γίνει «δωροθήκη σώματος» στο σύστημα, που αξιοποιεί αυτή τη «δωρεά».

Από την άλλη πλευρά, Βέβαια, αυτή η παρέμβαση αποκαλύπτει ότι υπάρχουν ζητήματα και προβλήματα στα αστικό πολιτικό σύστημα της χώρας, που χρειάζονται άμεση αντιμετώπιση και «διορθωτικές» κινήσεις, έτσι ώστε να αποκλειστούν νέες «ανορθογραφίες», τύπου ΣΥΡΙΖΑ, στο μέλλον.

Στις πρόσφατες εκλογές τόσο της 21ης Μάη όσο και της 25ης Ιούνη, η ΝΔ κατάφερε να πάρει μεγάλο ποσοστό, για πολλούς ανέλπιστα, με βάση την αντιλαϊκή της πολιτική, πετυχαίνοντας να γκρεμίσει τον ΣΥΡΙΖΑ εκλογικά και πολιτικά. Τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών είχαν έναν νικητή και δύο... τρίτους (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ), καθώς και μια βεντάλια ακροδεξιών και φασιστικών μορφωμάτων (Ελληνική Λύση, Νίκη, Σπαρτιάτες), δημιουργώντας ένα ισχυρό αντιδραστικό κοινοβουλευτικό πλαίσιο, το οποίο εξασφάλιζε ότι η επίθεση στον λαό και τη νεολαία δεν θα συναντούσε κοινοβουλευτικά εμπόδια.

Ακριβώς, όμως, αυτή η διάταξη των αστικών πολιτικών κομμάτων είναι που από την επομένη κιόλας μέρα των εκλογών δημιούργησε ερωτήματα και ζητήματα σχετικά με τον δεύτερο αστικό πολιτικό πυλώνα του συστήματος. Ποιος μπορεί να

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ

Λευκό χαρτί για να «μάθει το παιδί»

είναι και κυρίως πώς θα είναι από άποψη θέσεων και δεσμεύσεων. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, που μετά τις εκλογές του 2019 και το ψηλό ποσοστό του (31,5%) στην αξιωματική αντιπολίτευση έκανε ό,τι μπορούσε για να διεκδικήσει τη θέση του δεύτερου πυλώνα, μετρήθηκε στις εκλογές του 2023 και βρέθηκε όχι απλά λειψός, αλλά τελείως «στεγνός» (17,8%). Ταυτόχρονα, το ΠΑΣΟΚ με τη νέα ηγεσία Ανδρούλακη δείχνει ότι η ανοδική πορεία του είναι πολύ αργή για να αναλάβει «αναβαθμισμένους» όρους και ευθύνες στην υπηρεσία του συστήματος.

Τα παραπάνω, μαζί με την παραίτηση Τσίπρα από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, έθεσαν το πρόβλημα με άμεσο και επείγοντα τρόπο. Τα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας δεν μπορούσαν να αφήσουν την εκλογή του νέου προέδρου να εξελιχθεί με «παραδοσιακούς», όρους καθώς αυτή η εκλογή σχετιζόταν άμεσα με τη διαμόρφωση της αστικής εναλλακτικής, έστω και εάν αυτή η εναλλακτική δεν περιορίζεται ούτε επικεντρώνεται αποκλειστικά στον ΣΥΡΙΖΑ. Τα επιτελεία του συστήματος έχουν πάρει το μάθημά τους από τις εξελίξεις στη χώρα την περίοδο 2012-2015, όταν, κάτω από την οργή και την αγανάκτηση του λαού ενάντια στην πολιτική των βάρβαρων μνημονίων, το κυρίαρχο αστικό

πολιτικό σύστημα κατακρημνίστηκε εκλογικά και πολιτικά και οι δύο πυλώνες του, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, απαξιώθηκαν σε σημείο που το δεύτερο βρέθηκε στα πρόθυρα της διάλυσης και της εξαφάνισης. Ταυτόχρονα, η εκτόξευση ενός κόμματος της ρεφορμιστικής αριστεράς όπως ο ΣΥΡΙΖΑ στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης και της κυβερνητικής προοπτικής αποτέλεσε ένα

προβλημα που έπρεπε να αντιμετωπιστεί. Σε όλη τη διάρκεια αυτών των χρόνων, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και ο Αλ. Τσίπρας έδωσαν τα διαπιστευτήριά τους τόσο προς τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ όσο και προς το ντόπιο κεφάλαιο, για να εξασφαλίσουν την έγκρισή τους. Την ίδια ώρα, η κήρυξη «παύσης κινήματος» από τη μεριά της ηγεσίας του, με στόχο την

κεντρική πολιτική «ανάμετρησή», αποτέλεσε ένα ισχυρό διαβατήριο προς τα κέντρα εξουσίας. Η «διαχείριση» του εργατικού-λαϊκού κινήματος από τον ρεφορμισμό, κάθε είδους και προέλευσης, αποτελεί διαχρονικά ένα τέτοιο διαβατήριο αποδοχής στην αστική νομιμότητα.

Η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ την περίοδο 2015-2019 βασικά κινήθηκε στις «ράγες» της εξάρτησης και της υποταγής στη βάρβαρη μνημονιακή πολιτική, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ από κόμμα της «ριζοσπαστικής αριστεράς» έγινε πλέον οργανικό κομμάτι της επίθεσης του συστήματος ενάντια στον εργαζόμενο λαό. Ταυτόχρονα «τα ακόμη πησε» πλήρως στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, από την εγκατάσταση νέων βάσεων μέχρι τη «συμφωνία των Πρεσπών» για την επέκταση του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια.

Η εκτόξευση Κασσελάκη στην προεδρία του ΣΥΡΙΖΑ έρχεται να υπηρετήσει την προσαρμογή της μορφής με το περιεχόμενο αυτού του πολιτικού χώρου και ακόμα περισσότερο να δώσει οριστικό τέλος στα όποια αριστερά χαρακτηριστικά που είχαν παραμείνει σαν ξέφτια να κρέονται. Παρόλο που ο Κασσελάκης δηλώνει ότι «...Βεβαίως και είμαι αριστερός...», δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για την οριστική μετατόπιση σε ακόμα πιο δεξιά κατεύθυνση ενός

χώρου που είχε σκορπίσει πολλές ψευδοσθήσεις περί «ριζοσπαστικής αριστεράς». Ταυτόχρονα, όμως, έχουμε και ως αποτέλεσμα της εξέλιξης αυτής και την πολιτική απαξίωση ενός ολόκληρου στελεχιακού δυναμικού του ΣΥΡΙΖΑ, που το προηγούμενο διάστημα έπαιξε ρόλο και μάλιστα αποτελούσε και κορμό της κυβερνητικής του θητείας. Βέβαια, το επιτελείο που πλαισιώνει τον Κασσελάκη (Πολάκης, Αποστολάκης, Παππάς κ.ά.) δεν τον λες και «νέο αίμα» και δείχνει την έλλειψη που υπάρχει γενικά στο αστικό πολιτικό σύστημα να προχωράει σε γρήγορες κινήσεις «αναδόμησης». Μια ανάλογη απαξίωση βλεπόμενων και στη ΝΔ, είτε με παραρτήσεις υπουργών (Μητράκης, Βαρβιτσιώτης) είτε με «ανασκευές» δηλώσεων άλλων υπουργών σε κρίσιμα ζητήματα. Είναι έκφραση μιας αστάθειας στο αστικό πολιτικό σύστημα, που «κανονικά» θα έπρεπε να παρουσιάζει παντοδύναμο, με βάση την άγρια επίθεση στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία και τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών.

Αυτή την αστάθεια τρέχουν να αντιμετωπίσουν τα επιτελεία του συστήματος και θέλουν να διαμορφώσουν τους όρους για τη δημιουργία ενός δεύτερου αστικού πυλώνα σε «σωστή» κατεύθυνση, είτε με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ ή όπως αλλιώς θα ονομασθεί αυτός είτε συμπεριλαμβανομένου του ΣΥΡΙΖΑ. Από την άποψη αυτή, θα λέγαμε ότι είμαστε στην αρχή αυτής της διαδικασίας, που θα έχει και άλλες εξελίξεις πριν την όποια «οριστική» κατάληξη.

Πολύς λόγος έγινε για τα «πρωτοφανή» δεδομένα που δόθηκαν χαρακτηρισμό στην εμφάνιση, την προεκλογική καμπάνια καθώς και εν γένει την πολιτική παρουσία του Κασσελάκη στη τελευταία περίοδο. Πρόεδρος κόμματος και διεκδικητής της πρωθυπουργίας ένας μέχρι πρότινος παντελώς άγνωστος και ορμώμενος από τις ΗΠΑ, επικοινωνιακά τερτίπια στη θέση της ουσίας, έμφαση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, εκλογική βάση του Ζευρου. Φυσικά, δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε την ύπαρξη άλλων αυτών και το ρόλο που έπαιξαν στην ανάδειξη του Κασσελάκη.

Τα πραγματικά ερωτήματα, όμως, είναι άλλα: έχουμε να κάνουμε, όντως, με κάποια πρωτόγνωρα φαινόμενα για το εγκώριο πολιτικό σκηνικό, σε βαθμό μάλιστα που να συγκροτούν μια νέα πραγματικότητα για τη διαχείριση των πραγμάτων, αυτή της «μεταπολιτικής»; Και, σε τελευταία

ανάλυση, ποιο ήταν το αποφασιστικό στοιχείο που καθόρισε την έκβαση της κούρσας για την προεδρία στον ΣΥΡΙΖΑ;

Για να ξεκινήσουμε από το δεύτερο ερώτημα, μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι την πρωτιά του Κασσελάκη δεν την αποφάσισε... το TikTok! Ούτε, πολύ περισσότερο, πρόκειται για ένα φαινόμενο «ξένο» στα πολιτικά χαρακτηριστικά του εγκώριου αστικού συστήματος διακυβέρνησης. Ο νέος αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ δεν έπεσε από τον ουρανό. Προέκυψε στη βάση της ωής παρέμβασης ξένων κέντρων -κυρίως υπερατλαντικών- καταρχάς στο εσωτερικό του κόμματος αυτού, με προεκτάσεις, όμως, ευρύτερες για το σύνολο του ντόπιου εξαρτημένου πολιτικού σκηνικού. Και όχι μόνο δεν είναι καινοφανές κάτι τέτοιο για την ντόπια άρχουσα τάξη, αλλά δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι χαρακτηρίζει ολόκληρη την ιστορία του πολιτικού της προσωπικού!

«Μεταπολιτική» ή πολιτική στην υπηρεσία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου;

Όσο και να διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους, λοιπόν, κάποια από τα «ριγμένα» στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ (και έχουμε το προίσημα ότι δεν θα το κάνουν για πολύ ακόμα) ενάντια στα «νέα ήθη» που υποτίθεται ότι κομίζει ο Κασσελάκης, είναι ξεκάθαρο ότι ο δρόμος ήταν ήδη στρωμένος:

• Ο «μεσσιανισμός» και η λογική του ουρανοκατέβατου σωτήρα δεν είναι παρά άμεση συνέπεια του κυβερνητισμού και της αυταπάτης για τη δυνατότητα φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού, που αποτέλεσαν γνωρίσματα του ΣΥΡΙΖΑ από καταβολής της ύπαρξής του. Ο αφηλοσύνη των μαζών και η απόσυρσή τους από το προσκήνιο των αγώνων, άλλωστε, ήταν και η αναγκαία προϋπόθεση για την ανάδειξη του στη διακυβέρνηση το 2015. Η λογική της ανάθεσης και η αντίληψη ότι ο ρόλος του κόσμου είναι αυτός του χειροκροτητή του «ηγέτη» δεν ανέκυψαν ξαφνικά, αλλά καλλιεργήθηκαν συστηματικά από τον ίδιο τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ όλο το προηγούμενο διάστημα. Ο ερχομός του Κασσελάκη σε αυτά τα «κεκτημένα» πάτησε και ήρθε να τα οξύνει περαιτέρω.

• Το «απολίτικο» στίλβει και η προβολή με όρους lifestyle καθόλου δεν σημαίνει ότι ο καινούριος πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει πολιτικό περιεχόμενο. Αυτό το έχει καταθέσει και με το παραπάνω και σε κάθε ευκαιρία φροντίζει να υπενθυμίζει ότι υπηρετεί την ντόπια άρχουσα τάξη και

τον ιμπεριαλισμό. Και δεν χρειάζεται, νομίζουμε, καθόλου να επικριματολογήσουμε για το γεγονός ότι το περιεχόμενο αυτό το βρήκε έτοιμο στον ΣΥΡΙΖΑ, συνεχίζοντας και αυτός με τη σειρά του την πορεία της δεξιάς του μετατόπισης. Θα άξιζε ίσως να επισημάνουμε πως όσο πιο συστηματικό είναι το πολιτικό στίγμα κάποιου τόσο

περισσότερο έχει την ανάγκη να κινείται επικοινωνιακά μέσα από διαδρομές «πρωινόδικων», έτσι ώστε να αποκοιμίζεται ο λαός και να διαλύεται το πολιτικό-ταξικό του κριτήριο. Όλοι θυμούνται, εξάλλου, την «υπέροχη Μαρέβα». Ακόμα και στον ρεφορμιστικό χώρο, από αυτή τη σκοπιά πρέπει κανείς να ερμηνεύσει τις «καρδού-

λες» και τις τηλεοπτικές εμφανίσεις του Κουτσούμπα.

• Σε συνάρτηση με τα παραπάνω, το «τέλος» των ιδεολογιών και της ταξικής πάλης δεν αποτελεί μόνο εδώ και δεκαετίες βασικό όπλο στην ιδεολογική φάρετρα των δυνάμεων του συστήματος. Ως αφήγημα υιοθετήθηκε αυτούσιο ή με παραλλαγές από όλους αυτούς που έχουν πάρει διαζύγιο από την εργατική τάξη και την υπόθεσή της και επιδιώκουν να απευθυνθούν σε ενδιάμεσα στρώματα αυτής της κοινωνίας, που η σχέση τους με την πολιτική είναι το ίδιο ασταθής και ταλαντευόμενη όσο και η κοινωνική τους θέση.

• Η «δυσανεξία» στον όρο Αριστερά πάει πολύ να αναγκάσει αποκλειστικά στον Κασσελάκη από τους παραδοσιακούς παράγοντες του ΣΥΡΙΖΑ! Σύσσωμος ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί εδώ και χρόνια μια ζωντανή δυσφήμιση της έννοιας της Αριστεράς και έχει προεξενίσει από αυτήν την άποψη τεράστια ζημιά στις συνειδήσεις του λαού και της νεολαίας. Ο «όλος» ΣΥΡΙΖΑ είναι που καιρό τώρα έχει χαράξει την πορεία της «διεύρυνσης» προς το λεγόμενο «Κέντρο». Από την ανάγκη του, έτσι και αλλιώς, να αποτελέσει τον δεύτερο συστηματικό πυλώνα απορρέει η αντιμετώπιση ως περιττού βάρους κάθε στοιχείου που παραπέμπει στο αριστερό -έστω και βαθιά υποταγμένο και ρεφορμιστικό- παρελθόν του.

• Η πρακτική «γίνομαι μέλος και ψηφί-

ζω αρχηγό επειδή πληρώνω 2 ευρώ», που αποτέλεσε και το πρόσφορο έδαφος για την ευθεία παρέμβαση κέντρων του συστήματος στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, επίσης, δεν εμφανίστηκε τώρα. Την εισήγαγε, μάλιστα, ο ίδιος ο Τσίπρας πριν από τις εσωκομματικές εκλογές στον ΣΥΡΙΖΑ το 2022. Αποτελεί απευθείας αντιγραφή από τις πρακτικές των παραδοσιακών αστικών κομμάτων, όπως της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Ο αρχηγός, με αυτόν τον τρόπο, καθίσταται «ανεξάρτητη αρχή» εντός του κόμματος, χωρίς να έχει την ανάγκη να λογοδοτεί πουθενά. Το μέλος δεν έχει κανένα δικαίωμα και καμία υποχρέωση πέρα από το να ψηφίζει τον πρόεδρο, μακριά από κάθε συμμετοχή στη λήψη και την υλοποίηση των αποφάσεων. Ακόμα και τα υποτιθέμενα συλλογικά όργανα μπορούν με πάσα άνεση να παρακάμπτονται. Η ανάδειξη του προέδρου προηγείται από την εκλογή οργάνων και την εσωκομματική συζήτηση.

Εν προκειμένω, η ημερομηνία του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ ακόμα αναζητείται.

Αυτή είναι η δημοκρατία των αστικών κομμάτων, που έχουν το θράσος να κουνάνε το δάχτυλο στους κομμουνιστές και τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό! Δεν θα μπορούσε, επομένως, ο ΣΥΡΙΖΑ να αποτελέσει εξαίρεση σε αυτό. Το ρεφορμιστικό-εσωκομματικό μοντέλο λειτουργίας που τον χαρακτηρίζει κάποτε, άλλωστε, άφησε ορθάνοικτη την πόρτα σε κάτι τέτοιο. Το ότι συντελούνται όλα αυτά, όμως, κάτω από την ταμπέλα της «Αριστεράς» δεν είναι παρά άλλη μια υπηρεσία που προσφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ στο σύστημα στην κατεύθυνση της σκοφοφάντησής της.

Το εκτρωματικό φαινόμενο Κασσελάκης, λοιπόν, είναι γέννημα-θρέμμα του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ και της πολιτικής του. Μπορούν να τον χαιρόνται ή και να γκρινιάζουν, αλλά σε κάθε περίπτωση ο λαός δεν έχει ανάγκη από τις αυταπάτες τους.

Μέλος του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ Το άλλο με τον Τοτό... το ξέρετε;

«**Ε**λευθερία συζήτησης, ενότητα δράσης». Σ' αυτά στηρίζεται -όπως τα διατύπωσε ο Λένιν- ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός. Διαμόρφωση όρων και προϋποθέσεων για την ελεύθερη διατύπωση κάθε διαφορετικής γνώμης, ανοικτή συζήτηση όλων των διαφορετικών απόψεων, διατήρηση της συζήτησης μέσα στα όργανα του κόμματος, σεβασμός στις αποφάσεις. Τα προηγούμενα αποδεικνύουν πως ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός και η κομμουνιστική οργάνωση αποτελούν λειτουργία και πεδίο έκφρασης της πιο πλατιάς δημοκρατίας, της συνειδητής ενότητας. Αυτή η βασική λειτουργία δέχτηκε χλευασμούς, λοιδορίες και αφορισμούς ότι αποτελεί μέσο πειθάρχησης, καταναγκασμού -και άλλα αντίστοιχα- του ατόμου. Αντ' αυτού, προτεινόταν άλλες δομές «οριζόντιας από τα κάτω συνεννόησης» που βαφτίζονταν δημοκρατικές. Τα θυμηθήκαμε όλα αυτά με αφορμή το τσίρκο των εκλογών για την ανάδειξη προέδρου στον ΣΥΡΙΖΑ.

Τι αγοράζεις με 2€; Ιδεολογία; Πολιτικές θέσεις; Κόμμα; Συντρόφους; Οι «πλατιές δημοκρατικές διαδικασίες», η «εκλογή από τη βάση» ουσιαστικά αποτελούν περιφρόνηση, ακύρωση της δημοκρατίας και αντικατάστασή της από την αλα-καρτ κομματική ένταξη-συμμετοχή. Εφήμεροι, περαστικοί, σταθεροί, όλοι στον ίδιο κουβά. Έτσι, ένας που δεν ήταν καν μέλος του ΣΥΡΙΖΑ μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα και φυσικά με τα κατάλληλα σπρωξίματα από ισχυρά συμφέροντα εντός και εκτός της χώρας αναδεικνύεται πανηγυρικά αρχηγός ενός κόμματος που ονομάζεται ακόμα Συνασπισμός της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

«**Αλλαξέ τα όλα**». Αυτό το σύνθημα πρωτοακούστηκε το 2004, όταν ο Γ. Παπανδρέου ξεκίνησε στο ΠΑΣΟΚ αυτή τη διαδικασία με την ανάδειξή του σε πρόεδρο με την ψήφο περίπου 1 εκατομμυρίου μελών -φίλων. Τα χρόνια πέρασαν και παράλληλα με την πολιτική πορεία ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό πολιτικό σύστημα υπήρξαν και οι αντίστοιχες οργανωτικές αλλαγές. Τον παραμερισμό ουσιαστικά των συλλογικών διαδικασιών και την αντικατάστασή τους με τις αποφάσεις του αρχηγού, που εκλέγεται από μια εκλογική βάση που διαμορφώνεται την ίδια μέρα των εσωκομματικών εκλογών, ο Κασσελάκης τα βρήκε έτοιμα από τον Τσίπρα.

Το πρώτο βήμα έγινε το 2016 στο 2ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, με τον πρόεδρο Τσίπρα να εκλέγεται από το συνέδριο ξέχωρα από την Κεντρική Επιτροπή. Μάλιστα τότε πραγματικά απογειώθηκε η δημοκρατία όταν ο Τσίπρας είπε συντροφικά προς το σώμα των συνέδρων: «**Αν καταλαβαίνετε τι ψηφίζετε, καλώς. Αλλά αν δεν καταλαβαίνετε, τότε υπάρχει θέμα, γιατί ψηφίσατε ενάντια στην εισήγησή μου**». Το αποτέλεσμα ήταν τελικά η ψηφοφορία να επαναληφθεί. Και τελικά βγήκε το σωστό αποτέλεσμα, δηλαδή εγκρίθηκε εκείνο που είχε εισηγηθεί αρχικά ο Τσίπρας.

Η επόμενη πράξη παίχτηκε στο 3ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ το 2022, όταν ο

πρόεδρος και η Κ.Ε. εκλέχτηκαν μια Κυριακή από οποιονδήποτε γινόταν μέλος με 3€ τότε. Φτάνοντας στο καλοκαίρι όπου όλα τα στελέχη (εκτός των Δ. Τεμπονέρα και Χρ. Σπίρτζη) στήριξαν και ψήφισαν αυτόν τον τρόπο εκλογής αρχηγού και τώρα -οι χαμένοι- θυμούνται τον αρχηγισμό, τη μεταπολιτική, την κατάργηση των οργάνων του κόμματος και άλλα αντίστοιχα.

Δεν είναι ψέμα -το καταγγέλλουν και οι χαμένοι των εσωκομματικών εκλογών- ότι ψήφισαν και μέλη ή στελέχη άλλων κομμάτων. Γράφτηκε, για παράδειγμα, και δεν διαψεύστηκε, ότι στην Πάτρα ψήφισε νεοδημοκράτης πρώην δήμαρχος. Όμως τα ευτράπελα των μελών των 2€ συνεχίζονται, με κάποιους από αυτούς να αιτούνται τη διαγραφή τους από τον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ. Δηλαδή έγιναν μέλη μόνο για να ψηφίσουν Κασσελάκη. Πραγματικά αποτελεί πρότυπο ενεργού πολίτη που βομβαρδίζεται καθημερινά επικοινωνιακά από ΜΜΕ και κοινωνικά δίκτυα και καταλήγει να νομιμοποιεί με την ψήφο επιλογές προσώπων και μέχρι εκεί.

Το γεγονός ότι γίνεται κάποιος μέλος ενός κόμματος για λίγες ώρες τι σχέση μπορεί να έχει με τη δημοκρατία και την Αριστερά; Άσχετα αν τελικά γίνει ή αναβληθεί το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, προκύπτει αβίαστα το ερώτημα ποια είναι η κομματική βάση για αυτό; Αυτοί που επιθυμούν τη διαγραφή θα εκλέξουν συνέδρους; Οι 40.000 που ψήφισαν τον Τσίπρα το 2022 και πολλοί από αυτούς δεν ψήφισαν σ' αυτές τις εκλογές είναι μέλη; Συμπερασματικά, η κομματική βάση είναι μια ακαθόριστη μάζα, ένας κυλός. Πλήρης εξευτελισμός και εκφυλισμός. Αυτή είναι η περίφημη δημοκρατία της «ανανεωτικής Αριστεράς».

Μόνο που μπορεί να μην το έχουν τερματίσει. Οι δηλώσεις Κασσελάκη για ένα νέο μοντέλο πολιτικής με ψηφιακά μέσα -isygiza.gr-, η αντικατάσταση των οργανώσεων μελών από ανοικτές ομάδες εθελοντών στα πρότυπα των Δημοκρατικών των ΗΠΑ, η διάλυση της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ (δεν έγινε το φεστι-

βάλ της) και η ανάδειξη της ηγεσίας όχι μόνο από εκλογές της βάσης αλλά και με μορφές σχετιζόμενες με το διαδίκτυο. Κάτι ανάλογο με τα reality talent shows, με το κοινό να στέλνει sms αναδεικνύοντας τον νικητή. Δεν περιγράφουμε άλλο!

Αποχωρήσεις υπήρξαν από μεσαία στελέχη καθώς η τάση της «Ομπρέλας» μετά από σύσκεψη κρατά στάση αναμονής και ενόψει συνεδρίου(;). Όμως τα επεισόδια... τήρησης των δημοκρατικών αρχών και του καταστατικού δεν έχουν τελειωμό. Η αντικατάσταση του διευθυντή της κοινοβουλευτικής ομάδας Θ. Θεοχαρόπουλου και του υπεύθυνου επικοινωνίας Στ. Καλπάκη έγινε με ανακοίνωση του νέου προέδρου στα ΜΜΕ. Η δήλωση του μέλους της Π.Γ. του ΣΥΡΙΖΑ Π. Λάμπρου είναι χαρακτηριστική: «**Μία ημέρα μετά τη νίκη του στις «εσωκομματικές» εκλογές, ο νέος πρόεδρος αποφάσισε, κάτι σαν αφεντικό σε μια ανώνυμη εταιρεία, να ξηλώσει τους δύο της διεύθυνσης (όχι του παλιού και τρισκατάρτου ΣΥΡΙΖΑ), χωρίς μάλιστα να τους πάρει έστω και ένα τηλέφωνο για να τους ενημερώσει. Αφεντικό είναι,**

ό,τι θέλει κάνει.». Μάλιστα τις νέες καταστατικές αρχές ανακοίνωσαν τόσο ο βαρκάρης του Κασσελάκη στην επίσκεψή του στη Μακρόνησο, ναύαρχος Αποστολάκης, «**...θα λειτουργεί σαν κόμμα. Ούτε τάσεις, ούτε φατρίες, ούτε επαναστάσεις, ούτε εσωτερική αντιπολίτευση. Όποιος είναι δίπλα σε αυτές τις θέσεις, όποιος θέλει να βοηθήσει, εδώ υπάρχει πεδίο να προχωρήσουμε. Όποιος δεν θέλει, ας κάτσει στην άκρη**», όσο και ο Π. Πολάκης, ότι στον ΣΥΡΙΖΑ υπό τη νέα ηγεσία «**χωρούν όλοι που θέλουν, μπορούν και αντέχουν!**»!

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ βιώνει μια βαθιά εσωκομματική κρίση. Δίπλα στους κλυδωνισμούς, τις αποχωρήσεις και την πιθανή διάσπαση συνεχίζει μια πλημμύρα από «συντροφικά» μαχαιρώματα, ίντριγκες και υβριστικούς χαρακτηρισμούς. Ποιος πολιτικός πολιτισμός...

Όλα αυτά δεν αφορούν το λαό, τη ζωή του, την προοπτική του. Πέρα από τα εφήμερα, τα προσωρινά, τα ψεύτικα, μια αλήθεια προκύπτει. Η ανάγκη στράτευσης στη λαϊκή υπόθεση. Αγωνιστές και μέλη μιας κομμουνιστικής οργάνωσης.

Τερατογενέσεις

του Βασίλη Σαμαρά

Και όμως συνέβη!

Όχι, δεν είναι σενάριο χολιγουντιανής ταινίας. Δεν είναι ανέκδοτο καφε-νείου. Δεν είναι νούμερο επιθεώρησης. Είναι πλέον γεγονός.

Ο Κασσελάκης «εκλέχτηκε» πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ. Ασφαλώς και πρόκειται για κατάντημα. Όχι βέβαια πως είχα ποτέ αυταπάτες για το τι είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Τι εκπροσωπεί, πού κινείται, τι επιδιώκει, τι μπορεί και διατίθεται να προσφέρει και σε ποιον. Ωστόσο, τέτοια κατρακύλα ομολογώ πως δεν μπορούσα να τη φανταστώ.

Δεν πρόκειται να ξοδέψω ούτε μια αράδα για τα διάφορα «επιχειρήματα» με τα οποία στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ επιχειρούν να ντύσουν την επιλογή τους. Δεν κάνουν τίποτα περισσότερο από το να καταδείχνουν το πόσο θλιβεροί και ανυπόστατοι είναι. Οφείλω ταυτόχρονα να ομολογήσω ότι μπήκα έντονα στον πειρασμό να αντιμετωπίσω το όλο ζήτημα σαν κάτι που μόνο στην πλάκα θα μπορούσε να το πάρει κανείς. Έτσι κι αλλιώς, το στοιχείο της γελοιοτητας αποτελεί και αυτό συστατικό αυτής της ιστορίας. Όπως και να 'χει, ωστόσο, και παρά το φαιδρό του πράγματος, πρόκειται -αντικειμενικά- για πολιτική εξέλιξη που οφείλεται να αντιμετωπισθεί ως τέτοια.

Ερμηνείες και εκτιμήσεις

Χρειάζεται, συνεπώς, να εξηγηθεί -όσο γίνεται- το πώς μπορεί να πάει ένας ουρανοκατέβατος σε ένα μεγάλο κόμμα και να εκλεγεί πρόεδρος. Λέγονται και γράφονται πολλά. Ότι είναι φυτευτός από τους Αμερικάνους. Ότι προωθήθηκε από μερίδες του κεφαλαίου. Ότι γι' αυτό προβλήθηκε με τόσο έντονο τρόπο από τα ΜΜΕ. Ότι πήγαν να (τον) ψηφίσουν ακόμη και μέλη της ΝΔ κ.ά. Λέγεται ακόμη ότι προωθήθηκε από τον ίδιο τον Τσίπρα και ομάδα στελεχών που πρόσκεινται σ' αυτόν. Όλα αυτά πιθανά να έχουν -άλλα περισσότερο και άλλα λιγότερο- κάποια βάση.

Για πιθανές παρανοήσεις

Πριν προχωρήσω θα ήθελα να σταθώ σε δυο πράγματα που πιθανά δημιουργούν συγχύσεις. Το πρώτο αφορά το ζήτημα της υπερπροβολής του Κασσελάκη από τα ΜΜΕ, που όντως υπήρξε. Το ερώτημα είναι με ποια στόχευση, καθώς δεν υπάρχει μόνο μια εκδοχή. Μια ερμηνεία είναι πως το όλο εγχείρημα στοχεύει στην άλωση του ΣΥΡΙΖΑ και τη μετατροπή του σε ένα ολοκληρωτικά ελεγχόμενο κόμμα στα μέτρα και τη λογική του συστήματος.

Μόνο που υπάρχει και μια άλλη εκδοχή. Εκείνη που λέει ότι στόχος είναι η διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ. Τι ακριβώς ισχύει, θα μας το δείξουν οι εξελίξεις.

Αυτές οι δυο εκδοχές ισχύουν και σε σχέση με το δεύτερο ζήτημα που χρειάζεται να διευκρινιστεί. Αυτό που λέει ότι πήγαν και ψήφισαν και μέλη της ΝΔ κ.ά. Μόνο που σε σχέση με αυτό αναδειχεται και μια άλλη πλευρά που τη θεωρώ ιδιαίτερα σημαντική. Ας εξηγηθώ.

Αλήθεια, αν υποθέσουμε ότι ισχύει αυτό που διαδίδεται, πόσοι νομίζετε πως ήταν αυτοί οι «ψηφοφόροι»; Να πούμε πέντε χιλιάδες, να πούμε δέκα, να πούμε είκοσι; Ακόμη κι αν δεχόμα-

στην αυτή την υπερβολή, παραμένει γεγονός ότι σαράντα με πενήντα χιλιάδες μέλη του ΣΥΡΙΖΑ ψήφισαν Κασσελάκη. Εδώ βρίσκεται το πραγματικό ζήτημα.

Ο κρίσιμος παράγων

Για να βάλουμε λοιπόν τα πράγματα σε μια σειρά. Ακόμη και αν ισχύει ότι ο Κασσελάκης προωθήθηκε από τις ΗΠΑ. Ότι υποστηρίχθηκε από μερίδες του ελληνικού κεφαλαίου. Ότι στο πλαίσιο αυτών των επιδιώξεων προβλήθηκε υπέρμετρα από τα ΜΜΕ. Ακόμη λοιπόν και αν -όπως σχετικά βάσιμα υποστηρίζεται- ισχύουν όλα αυτά, δεν θα είχαν καμιά τύχη αν δεν γίνονταν αποδεκτά από σημαντική ομάδα στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, προεξάρχοντος του ίδιου του Α. Τσίπρα. Και όλα δείχνουν ότι αυτό ακριβώς συνέβη. Δεν είδε «όραμα» ο Πολάκης, δεν γοητεύτηκε από τον Κασσελάκη ο Αποστολάκης, δεν δέχτηκε την επιφοίτηση του αγίου πνεύματος ο Παππάς. Απ' εκεί και πέρα, όσον αφορά τις αιτίες, πολλοί αναφέρονται στην αντίθεση αυτής της πλευράς απέναντι σ' εκείνους (Αχτσιόγλου, Τσακαλώτος κ.ά.) που κατά την άποψή τους υπονόμισαν τον Τσίπρα και τον οδήγησαν στην παραίτηση. Δεν θα αρνηθώ ότι υπάρχουν και τέτοια στοιχεία στη διαμόρφωση των επιλογών τους. Ωστόσο στην πολιτική το κύριο βρίσκεται πάντα στην... πολιτική. Στις πολιτικές επιδιώξεις τής κάθε πλευράς.

Στόχοι και προσδοκίες

Δεν θα σταθώ εδώ στο πόσο «αρίστερες» είναι οι επιδιώξεις της πλευράς Αχτσιόγλου, Τσακαλώτου κ.ά. Και μνήμη και γνώση έχουμε και άλλωστε θα τους δούμε και στη συνέχεια. Το κύριο βρίσκεται στις επιδιώξεις τής πλευράς που «θριάμβευσε». Αυτό που σε πρώτο πλάνο διακρίνεται είναι μια ασυγκράτητη επιθυμία να βρεθούν ξανά σε κυβερνητικές θέσεις. Στις αποκάλυπτες διαθέσεις τους να παράσχουν εγγυήσεις στο κεφάλαιο και σε ΗΠΑ, Δύση. Στις προθέσεις τους να διαμορφώσουν έναν ΣΥΡΙΖΑ ακόμη πιο πειθαρχημένο από πριν και προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις του συστήματος.

Στο σημείο αυτό θα θεωρούσα αρκετά χρήσιμο και διαφωτιστικό να παρα-

θέσω ένα απόσπασμα από άρθρο της Φιλίππας Χατζησταύρου και του Ορέστη Χατζηγιαννάκη, που παρεμπιπτόντως δεν διακείνται και τόσο «εχθρικά» απέναντι στο εγχείρημα Κασσελάκη. «*Η προεδρία Κασσελάκη έρχεται να εκσυγχρονίσει το κόμμα και να του δώσει οικονομικά και επικοινωνιακά εργαλεία άρρηκτα δεμένα με τη σταθερή του πρόσβαση στο παιχνίδι της εναλλαγής στην εξουσία: Χρηματοδότηση από το κεφάλαιο, επικοινωνιακή ανάπτυξη πολιτικών κοινωνικής δικτύωσης, πρόσβαση σε εξωχώρια κέντρα εξουσίας, ανάπτυξη επαφών με διεθνείς ελίτ που είναι διαμορφωτές πολιτικής κ.λπ. Παραμένει άγνωστο αν όλα τα παραπάνω περιμένουν ενταγμένως όσοι πλαισίωσαν και στηρίξαν τον Κασσελάκη θα ευοδωθούν (...)* Ο νέος πρόεδρος θα πρέπει να αναπτύξει σχέσεις εμπιστοσύνης σταθερά δομημένες με μέρη του εγχώριου και διεθνούς καπιταλισμού»* κ.λπ., κ.λπ.

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται -για την ώρα τουλάχιστον- να προσθέσω κάτι παραπάνω.

Το έρμα και οι προοπτικές του

Σε σχέση με όλα αυτά, δύο πράγματα. Το πρώτο αφορά την ηθική υπόσταση και το πολιτικό έρμα αυτών των προσώπων. Η ουσία της επιλογής τους συνίσταται στο ότι προσφέρονται να γίνουν ψυχή τε και σώματι υπηρέτες του συστήματος, με αντάλλαγμα την (ισχνή) πιθανότητα να τους προσλάβει σε κυβερνητικά πόστα.

Μάλιστα στην απελπισία τους -γιατί περί αυτού πρόκειται- δεν διστάζουν να επενδύσουν σε έναν υποτιθέμενο «ηγέτη», ευελπιστώντας ότι θα αποδειχτεί καθαρόαιμο που «θα νικήσει τον Μητσοτάκη» και δεν θα τους βγει μουλάρι.

Το δεύτερο αφορά τις προοπτικές του εγχειρήματος. Αλήθεια, για ποιο λόγο το σύστημα να προτιμήσει το συνονθύλευμα που αποτελεί πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ από τη δοκιμασμένη διαχρονικά και στέρεη λύση της ΝΔ; Ακόμη περισσότερο: Όλοι σχεδόν απ' όσους ανέξοδα φλυαρούν «προσπερνούν» το ΠΑΣΟΚ σαν να μην υπάρχει. Μόνο που το ΠΑΣΟΚ έχει τις δικές του περγαμινές στην υπηρεσία του συστήματος. Και ποιος αλήθεια στοιχηματίζει ότι ο -εν αποσυνθέσει ευρισκόμενος- ΣΥΡΙΖΑ θα ενισχυθεί και δεν θα 'ναι το ΠΑΣΟΚ που θα ωφεληθεί

από την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και θα τον υπερκεράσει; Απ' εκεί και πέρα, τα διάφορα σενάρια και προσδοκίες περί επανάληψης συνθηκών σαν εκείνες που οδήγησαν τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση είναι απλώς προς παρηγορίαν. Ούτε η ιστορία επαναλαμβάνεται ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να ξαναγίνει αυτός που ήταν.

Αυτό που τους περιμένει είναι η περιφρόνηση και η χλεύη του αριστερού κόσμου και των λαϊκών ανθρώπων. Από αυτό ούτε οι θωπιές των παραγόντων του συστήματος μπορούν να τους προστατεύσουν, πολύ περισσότερο που στην πραγματικότητα ούτε αυτοί τους έχουν σε υπόληψη.

Το γαρ πολύ της θλίψεως

Άφησα τελευταία την πιο θλιβερή ίσως πλευρά αυτής της υπόθεσης. Το ότι δεκάδες χιλιάδες μέλη του ΣΥΡΙΖΑ συνέδραμαν με την ψήφο τους σε μια τέτοια εξέλιξη. Το ότι ένας κόσμος που κάποτε εντάχθηκε στην Αριστερά (όπως κι αν την αντιλαμβανόταν) και που αγωνίστηκε γι' αυτά που πίστευε ενέδωσε με τόση ευκολία στη «διέξοδο» που του σέβριαν. Το ότι επηρεάστηκαν από τη στάση στελεχών με τα οποία ήταν συνδεδεμένοι δεν αρκεί ως εξήγηση. Αυτό που εμφανίστηκε ήταν το αποτέλεσμα της διάβρωσης, της αλλοτρίωσης που έχει υποστεί ένας κόσμος από την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και γενικότερα της ρεφορμιστικής κυριαρχίας στο κίνημα. Το μπόλιασμά του με τις πιο σάπιες αντιλήψεις και προσδοκίες.

ΥΓ.: Τέλος και όσον αφορά γενικότερα το ζήτημα της Αριστεράς. Θα πείτε, και θα 'χετε και δίκιο, ποιας Αριστεράς; Ποια σχέση έχουν με την Αριστερά όλα αυτά; Ας περιοριστώ εδώ σε ένα και μόνο. Στο ότι οι απαντήσεις στο ζήτημα αυτό βρίσκονται έξω και ενάντια και πολύ μακριά από τέτοιες εκτρωματικές «λύσεις».

* Το άρθρο «Ο Κασσελάκης και η scroll down Αριστερά» της Φ. Χατζησταύρου και του Ο. Χατζηγιαννάκη δημοσιεύτηκε στις 27/9/2023 στην ιστοσελίδα www.news247.gr

Άλλες κάλπες, ίδιες αυταπάτες

Η ανακοίνωση της υποψηφιότητας για τη δημαρχία της Αθήνας του Κώστα Παπαδάκη με την από κοινού στήριξη των δημοτικών παρατάξεων «Ανταρσία στις Γειτονιές της Αθήνας», «Αντικαπιταλιστική ανατροπή στην Αθήνα/ Ανταρσία σε κυβέρνηση, Ε.Ε., κεφάλαιο», «Ανυπότακτη Αθήνα» άλλα και την στήριξη του Μέγα25 ίσως να έφερε χαμόγελα σε αρκετό κόσμο της Αριστεράς (κυρίως του εξωκοινοβουλίου). Κι αυτό γιατί στο πρόσωπο του Κώστα Παπαδάκη, ο λαός και η νεολαία μπορεί να αναγνωρίζουν έναν αγωνιστή που βρίσκεται μπροστά στον Αντιφασιστικό αγώνα -και ως συνήγορος πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χ.Α.- αλλά και ως αγωνιστής ο οποίος λαμβάνει μέρος στα λαϊκά κινήματα. Γίνεται προσπάθεια να προβληθεί αυτή η υποψηφιότητα ως ιδανική στη συγκεκριμένη συγκυρία, αφήνοντας να εννοηθεί, μάλιστα, ότι μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων που την στηρίζουν έχει επέλθει κάποια πρωτόγνωρη πολιτική συμφωνία και ότι αποτελεί «κορυφαία» διαδικασία στους κόλπους της αριστεράς. Στην πραγματικότητα, η πρόταση αυτής της εκλογικής συνεργασίας αυτό που έρχεται να κάνει είναι να ανακλωσει παλιές, αλλά όχι και τόσο καλές, εκλογικές και διαχειριστικές αυταπάτες. Πρόκειται για αυταπάτες τις οποίες και ο ίδιος φαίνεται να συμμερίζεται και να αναπαράγει, μην παραλείποντας να τις διατείνει σε όλους τους τόνους και στην πρόσφατη συνέντευξη που έδωσε στη δημοσιογραφική εκπομπή «Φάρμα των Ζώων» του The Press Project.

Πράγματι, βιώνουμε μια περίοδο λυσοσαλέας επίθεσης από την πλευρά του συστήματος στα λαϊκά και εργασιακά δικαιώματα και ολοένα και εντεινόμενης φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής του λαού, που αυτή εκφράζεται και με την κάθοδο και την προμοδότηση του εγκληματία ναζί Κασιδιάρη στις δημοτικές εκλογές. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο τίθενται αναβαθμισμένα καθήκοντα στις αριστερές οργανώσεις και στο κόσμο που έχει αναφορά στο κίνημα. Αυτά τα καθήκοντα, όμως, καμία σχέση δεν έχουν με εκλογικές συγκολλήσεις και αναζήτηση «εύκολων» λύσεων.

Ο Κ. Παπαδάκης, λοιπόν, στη συνέντευξη τοποθετήθηκε για σειρά ζητημάτων που αφορούν τον δήμο της Αθήνας, και όχι μόνο, από τα υψηλά ενοίκια και τον τρόπο λειτουργίας των Αιγνήδ, μέχρι το πράσινο στην πόλη και τον ρόλο της αστυνομίας μέσα σε αυτή. Κοινός παρονομαστής σε όλα τα ζητήματα ήταν η προτασολογία και η ανάδειξη μίας καλύτερης και πιο προοδευτικής διαχείρισης του δήμου και των κρατικών κονδυλίων. Αντίστοιχα, χαρακτηριστική είναι και η περιορισμένη αναφορά στις κινηματικές διαδικασίες και στον λαό ως υποκείμενο πάλης, που στη συγκεκριμένη συνέντευξη περισσότερο υπάρχουν ως συμπληρωματικά στοιχεία στις διεκδικήσεις του δήμου. Όπως λέει και στη διάρκεια της τοποθέτησής του για την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στο κέντρο της Αθήνας με τα Αιγνήδ και την τραγική αύξηση των ενοικίων για τον λαό, «εάν δεν υπάρξει μία συστράτευση του Δήμου, των πολιτών και των κινήματων για να διεκδικηθούν αυτές οι λύσεις δεν πρόκειται να υπάρξουν (εννοείται οι λύσεις)». «Η μάχη του δήμου Αθήνας αρχή για την ανατροπή - Θέλουμε την πλειοψηφία και θα την διεκδικήσουμε», είναι ο τίτλος σε ένα αντίστοιχο άρθρο του για τις δημοτικές εκλογές.

Η αντιπαράθεσή μας είναι δεν προσωπική ή ατομική. Μπορούμε, όμως, να εντοπίσουμε το πολιτικό στίγμα που αφήνει για ακόμη μία φορά η εξωκοινοβουλευτική αριστερά με την κάθοδό της σε μία εκλογική μάχη. Αυτό δεν είναι άλλο από την αναπαραγωγή ρεφορμιστικών και διαχειριστικών λύσεων. Για αυτό, άλλωστε, όσο και να διατείνονται ότι αυτή η συνεργασία δεν έρχεται για λόγους «επιβίωσης» μέσα στα δημοτικά συμβούλια -όπως αυτά έχουν διαμορφωθεί με την εφαρμογή του ν. Βορίδη και την προϋπόθεση καταγραφής του 3% για την εισαγωγή σε αυτά- στην πραγματικότητα μόνο αυτόν τον σκοπό φαίνεται να εξυπηρετεί. Η αριστερά, λοιπόν, δεν πήρε κανένα μάθημα από τις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις του καλοκαιριού. Συνεχίζει να μιλά για καλλωπισμό -αυτή την φόρα του δήμου και όχι του κράτους- και επαναφέρει την κουβέντα για το τσάκισμα του φασισμού και στις κάλπες, αγνοώντας τις συνέπειες της απογοήτευσης και του «μοιρολατρισμού» που αυτή η ρητορική έφερε στον κόσμο της στο παρελθόν. Αναπαράγει, δηλαδή, τις αυταπάτες που καλλιεργήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια και οδηγούν ξανά και ξανά στην απογοήτευση.

Από την πλευρά μας, εμείς θα συνεχίσουμε να αναδεικνύουμε την αναγκαιότητα συσπείρωσης και κοινής δράσης, ώστε να δημιουργηθούν οι πραγματικοί όροι για να είναι νικηφόροι οι αγώνες του λαού, μέσα από κινήματα γειτονιών, αλλά και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο.

M.K.

Διώξεων συνέχεια στον Πειραιά... ...Και ελιγμοί για να εκτονωθεί η οργή

Νέα επίδοση παραπεμπτικών σε πειθαρχικές διώξεις έγινε τις προηγούμενες μέρες στον Πειραιά, σε δύο εκπαιδευτικούς, μέλη της Ενώτητας Αντίστασης Ανατροπής (πλατύ σχήμα συνεργασίας όπου συμμετέχουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, οι Παρεμβάσεις και πολλοί ανένταχτοι αγωνιστές), τον Νεκτάριο Χατζηανδρέου και τον Γιώργο Καββαδία (ο οποίος είναι και μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, των Παρεμβάσεων και του Εκπαιδευτικού Ομίλου Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης). Αυτή τη φορά οι διώξεις αφορούν κείμενα στο διαδίκτυο των ήδη διωκόμενων εκπαιδευτικών, στα οποία κείμενα σχολίαζαν την προηγούμενη δίωξή τους!

Το ζήτημα δημοσιοποιήθηκε με ταχύτητα και οργανώθηκε από την ΕΛΜΕ Πειραιά άμεση κινητοποίηση στη ΔΙΔΕ Πειραιά μετά από πρόταση της ΕΑΑ.

Ακολούθησε συνάντηση του ΔΣ της ΕΛΜΕ με την υφυπουργό Δ. Μιχαηλίδου, η οποία κράτησε υποτίθεται αποστάσεις από τη βιομηχανία διώξεων του ΔΙΔΕ Πειραιά, με την καθόλου καθαρή πάντως τοποθέτηση ότι οι διώξεις είναι... «αχρείαστες»! Όπως και να 'χει, δεν μπορεί κανείς να κρίψει το γεγονός ότι το όργιο των αυθαιρεσιών και της προσπάθειας τρομοκρατίας που ζουν οι εκπαιδευτικοί στον Πειραιά «κουμπώνει» απολύτως με τα χαρακτηριστικά της κυβερνητικής πολιτικής, της οποίας βασικός άξονας είναι η επιδίωξη τσακίσματος κάθε φωνής αντίστασης στην επελαύνουσα βαρβαρότητα.

Δύο μέρες αργότερα υπήρξε η πληροφορία ότι ο ΔΙΔΕ Πειραιά «παγώνει» τις παραπάνω τελευταίες διώξεις (που σχετίζονται με τη διατύπωση άποψης). Είναι σαφές ότι αυτή η τακτική υποδηλώνει τις πιέσεις που έχουν δημι-

ουργηθεί στη διοίκηση και την κυβέρνηση από τις ήδη υπαρκτές κινητοποιήσεις και τη δημοσιοποίηση του ζητήματος. Και στοχεύουν στην εκτόνωση της οργής και των επόμενων κινητοποιήσεων.

Θυμίζουμε ότι πέρα από τις παραπάνω διώξεις υπάρχουν και εκείνες που αφορούν δύο μέλη των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών εξαιτίας της συμμετοχής τους σε απαγορευμένη δηλώνση στις 6/12/2020 κι άλλες που αφορούν συμμετοχή σε παρέμβαση της ΕΛΜΕ ενάντια στις εξετάσεις PISA. Έχουμε δηλαδή ποινικοποίηση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης.

Ανάμεσα στις αποφάσεις της σύσκεψης των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών ήταν να προωθηθεί η πρόταση για πανελλαδική μέρα κινητοποιήσεων ενάντια στις διώξεις και την τρομοκρατία με στόχο να παρθούν όλες πίσω. Την ίδια πρόταση προωθεί και η Ενώτητα Αντίστασης Ανατροπής Πειραιά. Για την ώρα, η πρόταση συναντάει την κωλυσιεργία των άλλων δυνάμεων.

Την Πέμπτη 12 Οκτώβρη στις 7 μμ, η ΕΑΑ έχει προγραμματίσει ανοιχτή συζήτηση για το ζήτημα και καθημερινά πιέζει για την υλοποίηση της πρότασης για πανελλαδική μέρα κινητοποιήσεων.

Σε μια τέτοια φάση, που έχουν παραχθεί κάποιες πρώτες πιέσεις στον αντίπαλο, θα είναι απόλυτο λάθος να κρυφτεί κανείς πίσω από ψεύτικες νίκες και να εφησυχάσει. Ο αγώνας για να ανατραπούν οι διώξεις δεν αφορά κατά κύριο λόγο τους διωκόμενους. Αφορά τα ίδια τα σωματεία, το δικαίωμά τους να παρεμβαίνουν και να οργανώνουν αγώνες, αφορά το αύριο. Αυτήν τη θεώρηση την έχουν κατακτημένη οι διωκόμενοι αγωνιστές, γι' αυτό και δεν μπαίνουν σε καμία λογική παζαριών και εικονικών νικών.

Ουκρανία

Η συνέχεια του άδικου πολέμου και των αδιεξόδων

Παρά τις εναλλαγές και τις στροφές στον άδικο πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία, οι βασικοί πρωταγωνιστές τους, ΗΠΑ και Ρωσία, με δηλώσεις τους κάνουν διαρκώς σαφές πως καμιά τους δεν διανοείται να ηττηθεί σ' αυτήν την ιμπεριαλιστική και με πλανητικά διακυβεύματα σύγκρουση.

Πιο emphaticά οι ΗΠΑ, ενώ διαπιστώνουν καθημερινά τους τελευταίους μήνες πως η «ουκρανική αντεπίθεση» -που μετράει πάνω από 83 χιλιάδες νεκρούς- οδεύει στην ολοκληρωτική αποτυχία, είναι αποφασισμένες να θυσιάσουν έως και τον τελευταίο Ουκρανό και να μετατρέψουν την Ουκρανία σε μια χώρα -φάντασμα προκειμένου να μην αμφισβητηθεί η στρατηγική περικύκλωση της Ρωσίας αλλά και για να διαφυλαχθούν οι επιτυχίες όσον αφορά τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ και ευρύτερα η εκ νέου «απόβαση» τους στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Αλλά και η Ρωσία δείχνει πιο πολύ αποφασισμένη από ποτέ να βάλει φραγμό στα σχέδια που θεωρεί -και σωστά- ότι απειλούν την υπόστασή της ως ιμπεριαλιστικής (και ως) χώρας, να υπογραμμίσουν ότι ο περίγυρός τους οφείλει να τελεί υπό την ηγεμονία της και ευρύτερα να κάνουν κι άλλα βήματα στην έμπρακτη αμφισβήτηση της δυτικής κυριαρχίας. Στοιχείο αυτής της αποφασιστικότητας αποτελεί η πρόσφατη αύξηση των αμυντικών δαπανών κατά 68%, πράγμα που σημαίνει πως οι αμυντικές δαπάνες αντιστοιχούν πια στο 30% των ομοσπονδιακών δαπανών και φτάνουν στο 6% του ΑΕΠ της Ρωσικής Ομοσπονδίας (όπως επίσημα ονομάζεται η Ρωσία).

Εικόνα κατάρρευσης του μετώπου

Από τα στοιχεία που μπορούμε να διασταυρώσουμε, οι ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις οδηγούν την «ουκρανική αντεπίθεση» σε πλήρη αποτυχία. Ο ρωσικός στρατός, μετά τις αποτυχίες του, δείχνει να συγκροτείται σε μια ολοένα και πιο αναβαθμισμένη βάση, ενώ έχει ανεβάσει και το επίπεδο των επιθέσεων του τόσο στην πρώτη γραμμή του μετώπου όσο και στα μετόπισθεν. Κύματα πυραυλικών επιθέσεων συνδυασμένων με ντρώον και αεροπορία καταστρέφουν συστηματικά εργοστάσια παραγωγής ή και επισκευής οπλικών συστημάτων, μεγάλες αποθήκες πυρομαχικών και όπλων των ουκρανικών ταξιαρχιών,

στρατιωτικά τρένα και αεροδρόμια, ενώ συνεχίζονται τα χτυπήματα σε όλα τα λιμάνια της Ουκρανίας, στη Μαύρη Θάλασσα και στον Δνείπερο.

Στην πρώτη γραμμή του μετώπου, η ρωσική αεροπορία έφτασε να χτυπά συγκεντρώσεις στρατιωτικού προσωπικού και στρατιωτικά επιτελεία με βόμβες 1,5 τόνων, ο ρωσικός στρατός ρίχνει στον πόλεμο ολοένα και πιο καταστρεπτικά όπλα. Στη φάση αυτή όλες οι ουκρανικές αντεπιθέσεις έχουν καταλήξει σε παγίδες θανάτου και έχουν οδηγήσει σε μεγάλες απώλειες. Στη δε κατεύθυνση του Κουπιάνσκ οι ρωσικές δυνάμεις οικοδομούν τους όρους για μια προσεγγισμένη αντεπίθεση.

Γενικότερα ωστόσο ο ρωσικός στρατός φαίνεται να επιλέγει την τακτική της κλιμακούμενης φθοράς των ουκρανικών δυνάμεων παρά μιας γενικευμένης αντεπίθεσης, που έχει ως αποτέλεσμα να εμφανίζονται ολοένα και περισσότερα στοιχεία που δίνουν μια εικόνα κατάρρευσης του μετώπου από την πλευρά του Κιέβου στα κρίσιμα σημεία του.

Το μόνο που έχει να επιδείξει το Κίεβο είναι κάποιες πυραυλικές επιθέσεις του στην Κριμαία. Η τελευταία με τη διάλυση του κτηρίου του αρχηγείου του στόλου της Μαύρης Θάλασσας στη Σεβαστούπολη έρχεται να προστεθεί στα σοβαρά χτυπήματα σε πολεμικά πλοία που είχε πραγματοποιήσει το προηγούμενο διάστημα. Με ολοφάνερη τη δυτική (αμερικανοβρετανική) καθοδήγηση των χτυπημάτων, όπως υπογράμμισε και ο Λαβρόφ, αυτά δεν μπορούν να ανατρέψουν την πορεία του πολέμου ούτε τη συντριπτική υπεροχή του ρωσικού ναυτικού στη

Μαύρη Θάλασσα. Ενώ αδύναμα είναι τα σενάρια που θέλουν τις επιθέσεις για να υποβοηθηθεί η επαναλειτουργία του θαλάσσιου διαδρόμου των σιτηρών, αν και η Βρετανία φαίνεται να πιέζει την Τουρκία για να ανοίξει ξανά τα Στενά ώστε να μπορέσουν να εισέλθουν νατοϊκά πλοία.

Οι δυτικοί έμποροι του πολέμου σε παρόξυνση και σε αδιέξοδα

Νωπές είναι οι συμφωνίες των ΗΠΑ, της Γαλλίας και της Γερμανίας για κατασκευή εργοστασίων παρασκευής όπλων στο ουκρανικό έδαφος. Η συμπαραγωγή όπλων γίνεται έτσι ένα ακόμα σημαντικό στοιχείο εμπλοκής των δυτικών προστατών του καθεστώτος του Κιέβου, που προστίθεται με τον πακτωλό των δισεκατομμυρίων που συνεχίζουν να δίνουν οι ΗΠΑ και η Δύση συνολικά στην Ουκρανία. Επιπλέον η Βρετανία συνεχίζει τη δράση της ως εμπρηστής του πολέμου, με τον υπουργό Άμυνας να δηλώνει ούτε λίγο ούτε πολύ ότι επικείμενη αποστολή βρετανικών στρατευμάτων στην Ουκρανία, για να «αδαισαστεί» αμέσως μετά από τον πρωθυπουργό Ρίσι Σούνακ.

Ωστόσο είναι παραπάνω από φανερό πως αυτή η πολεμική επιμονή πάει μαζί με την εκδήλωση μιας σειράς βραχυκυκλωμάτων, ενδεικτικών των αδιεξόδων που έχουν εμφανιστεί για τη Δύση. Στο νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις ΗΠΑ για την ομοσπονδιακή χρηματοδότηση λείπει το σκέλος της βοήθειας στην Ουκρανία, ενώ η εκ νέου συζήτησή της θα γίνει έπειτα από 45 μέρες. Μπορεί, όπως λέει ρώσος αξιωματούχος, οι ΗΠΑ να έχουν πολλούς τρόπους να συνεχίσουν τη «χορηγία» στο Κίεβο, αλλά πολιτικά αυτό το μπλοκάρισμα δείχνει πράγματα και σαφώς συνδέεται με τον συνεχιζόμενο και εντεινόμενο διχασμό στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Και φυσικά η εξέλιξη αυτή ανησυχία σφόδρα την ΕΕ, με τον Μπορέλ να δηλώνει πως εμείς θα συνεχίσουμε να βοηθούμε την Ουκρανία γιατί ο πόλεμος συνιστά υπαρξιακή απειλή για την Ευρώπη και την ανεκδιήγητη γερμανή ΥΠΕΞ, φαινομενικά Μπέρμπουκ να κάνει ψυχροπολεμικές δηλώσεις για την «ελεύθερη» Ευρώπη που «σε λίγο θα εκτείνεται από τη Λισαβόνα έως το Λουγκάνσκ»!

Φυσικά, κάθε άλλο παρά ασήμαντες είναι οι δηλώσεις Μπλίνκεν, που δίπλα στην απόφαση των ΗΠΑ να βοηθούν την Ουκρανία τοποθέτησε την αποφυγή της

άμεσης σύγκρουσης με τη Ρωσία. Την ίδια στιγμή που δυτικά (αμερικάνικα, βρετανικά, γερμανικά) ΜΜΕ, εκτιμώντας την κατάληξη της «ουκρανικής αντεπίθεσης», με τον έναν ή τον άλλον τρόπο θέτουν υπό αμφισβήτηση τη συνολική τακτική που οδήγησε μέχρι εδώ και ανοίγουν ξανά και ξανά το ζήτημα μιας διευθέτησης, που όμως δεν έρχεται. Με τα λόγια του Πεσκοφ: οι ΗΠΑ και Ευρώπη θα κουραστούν από τον πόλεμο στην Ουκρανία, εντούτοις «θα συνεχίσουν να εμπλέκονται άμεσα και να στηρίζουν το Κίεβο».

Αυτή η αποστροφή των λόγων του Πεσκοφ που χρησιμοποιεί τη λέξη «άμεσα» εμφανίζεται ολοένα και πιο συχνά στις δηλώσεις ρώσων αξιωματούχων, που βλέπουν τις «κόκκινες γραμμές» τους να καταρρίπτονται η μία μετά την άλλη. Και αυτό αποτελεί ένα ανησυχητικό γεγονός. Έτσι, δεν είναι καθόλου τυχαίο πως την απόφαση των ΗΠΑ να διαθέσουν πυραύλους μεγάλου βλητικού ΑΤΑΜs στο Κίεβο διαδέχθηκε το ηλεκτρονικό μπλοκάρισμα του ρουμάνικου στόλου από τη Ρωσία, που με τη σειρά της «παίζει με τη φωτιά» της ενεργοποίησης του άρθρου 5 του ΝΑΤΟ.

Τα αδιέξοδα που συναντά η δυτική πολιτική αντανάκλωνται και στις εξελίξεις πέριξ της Ουκρανίας και μπορεί να διασταυρώνονται με τις φιλοδοξίες των ντόπιων αστικών τάξεων, όπως συμβαίνει με την περίπτωση της Βαρσοβίας. Έτσι, η διαμάχη της Πολωνίας με την Ουκρανία συνεχίζεται, ενώ αναλυτές δεν αποκλείουν κλιμάκωση μετά τις πολωνικές βουλευτικές εκλογές στις 15 Οκτώβρη. Η διαμάχη με αφορμή και αιτία τη διάθεση των ουκρανικών σιτηρών στην πολωνική αγορά και σε τιμές τέτοιες που οδηγούν στην απόγνωση τους πολωνούς αγρότες κρύβει επιμελώς βλέψεις της πολωνικής ηγεσίας ακόμα και για μια κατοχή εδαφών της δυτικής Ουκρανίας που «ιστορικά» ανήκαν στην Πολωνία και τις ανησυχίες του Κιέβου για αυτές τις βλέψεις.

Ακόμα πιο χαρακτηριστική των ανακατατάξεων που συμβαίνουν στην κεντρική Ευρώπη με βάση και τις εξελίξεις στο μέτωπο είναι η εκλογή του φιλορώσου Φίτσο στη Σλοβακία, που διατρανώνει πως η χώρα τους θα πάψει να είναι ένας από τους βασικούς προμηθευτές και διακομιστές στρατιωτικού υλικού στο Κίεβο, προκαλώντας ρίγη ανησυχίας στις δυτικές πρωτεύουσες που βλέπουν να διαμορφώνεται μια κατάσταση αντίστοιχη με αυτήν της Ουγγαρίας

Γαλλία

Μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομική βία

Νέες εργατικές απεργίες

Η χρονιά που πέρασε ήταν, για τη Γαλλία, πλούσια σε αγώνες. Από τον περσινό Σεπτέμβρη (2022), διοργανώθηκαν μεγάλες διαδηλώσεις κι εργατικές απεργίες. Τα βασικά αιτήματα των απεργών αφορούσαν την απαίτηση για αυξήσεις των μισθών. Στην Ευρώπη, η λήξη της πανδημίας συνοδεύτηκε από μια πρωτοφανή άνοδο του κόστους ζωής και η πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία έβαλε «στην εξίσωση» και την ενεργειακή κρίση.

Την περασμένη χρονιά, οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων σε Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία, Βέλγιο, Ισπανία, Ιταλία έφεραν κάποιες υποχωρήσεις των κυβερνήσεων κερδίζοντας αυξήσεις στους μισθούς. Στην Γαλλία ακολούθησε νέο κύμα επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα, καθώς ο Μακρόν έφερε για ψήφιση τον νόμο για το ασφαλιστικό, που επιμηκύνει τα χρόνια εργασίας και αυξάνει τις εισφορές που πρέπει να καταβάλουν οι εργαζόμενοι.

Η απάντηση του γαλλικού λαού ήταν πρωτοφανής. Διοργανώθηκαν **δώδεκα πανεθνικές απεργίες**, που κατέβασαν εκατομμύρια κόσμου στον δρόμο, σε εκατοντάδες πόλεις της χώρας. Αυτή η παλλαϊκή αντίδραση **ανάγκασε τις πολιτικές δυνάμεις του κέντρου και της δεξιάς να πάρουν αποστάσεις**. Ο Μακρόν προχώρησε σε πραξικόπημα, ενεργοποιώντας το άρθρο 49 παράγραφος 3 του Συντάγματος και ψήφισε τον νόμο παρακάμπτοντας τη βουλή, στην οποία δεν συγκέντρωνε πλειοψηφία. Παράλληλα, **εξαπέλυσε ένα κλίμα τρομοκρατίας και ανοικτής καταστολής των διαδηλώσεων** και επιστράτευσης των απεργών σε ενέργεια και καθαριότητα.

Η αστυνομική βία ενάντια σε ειρηνικούς διαδηλωτές έκανε τον γύρο του κόσμου. Πολλές φορές φτάσαμε κοντά στο να υπάρξει νεκρός, ενώ υπήρξαν αρκετοί σοβαροί τραυματισμοί από ευθείες βολές δακρυγόνων (διαδηλωτές έχασαν

το μάτι τους) και ακρωτηριασμοί όρχεων πολιτών που υπέστησαν ξυλοδαρμούς με γκλομπ! Στην πόλη Ναντ την 1η Μάη, η ρίψη δακρυγόνων και χειροβομβίδων αναισθητοποίησης μέσα στο πλήθος είχαν ως αποτέλεσμα **σοβαρό τραυματισμό διαδηλωτή που ακρωτηριάστηκε το χέρι του!**

Στις 6 Ιούνη έγινε η 12η πανεθνική απεργία (έναν μήνα μετά την προηγούμενη!) ενάντια στον νόμο για το ασφαλιστικό και έπεσε η αυλαία αυτού του κύκλου, που κράτησε πάνω από 6 μήνες. **Ό,τι δεν πέτυχε η καταστολή και η τρομοκρατία της κυβέρνησης Μακρόν, το τέλειωσε η ηγεσία της διασυνδικαλιστικής επιτροπής -κυρίως η CGT- που αποδέχτηκε τον «κοινωνικό διάλογο»!**

Στις 27/6 δολοφονείται εν ψυχρώ από αστυνομικό σε τροχονομικό έλεγχο ο 17χρονος **Nahel Merzouk**. Η δολοφονία βιντεοσκοπείται και διαδίδεται αστραπιαία και έτσι ξεκινά ένας κύκλος αγρίων συγκρούσεων διαδηλωτών -κυρίως νέων- με την αστυνομία. Η αστυνομική καταστολή γνωρίζει «μέρες δόξας». Ολόκληρες περιοχές αστυνομικοκρατούνται, απαγορεύεται η διαδήλωση και η κυκλοφορία ακόμα και των ΜΜΜ. Οι μονάδες των BRAV-M και CRS, συνεπικουρούμενες από drones, δείχνουν ιδιαίτερο «ζήλο» στις μαζικές επιθέσεις ενάντια σε διαδηλωτές. Χιλιάδες συλλήψεις σε όλη τη χώρα. Για σχεδόν 10 μέρες η Γαλλία φλέγεται.

Θέλαμε με αυτήν την σύντομη αναδρομή να θυμίσουμε τους λόγους που οδήγησαν το γαλλικό σύστημα στη χρήση της αστυνομικής τρομοκρατίας και καταστολής. Σίγουρα κανένα μέτρο καταστολής από όσα πήρε ο Μακρόν δεν έχει αναίρεθεί. Όπως δεν έχει σβήσει η οργή και ο θυμός των εργαζόμενων και της νεολαίας για αυτή την συνεχιζόμενη καταστολή.

Σήμερα, η κυβέρνηση Μακρόν ετοιμάζεται να εφαρμόσει τον νέο νόμο για το ασφαλιστικό και να εμπεδώσει τις

πολιτικές ξηλώματος του κράτους προνοίας, διάλυσης της δωρεάν υγείας και παιδείας για όλους.

Είναι πολύ χαρακτηριστικές οι φωτογραφίες από τις ουρές εκατοντάδων φοιτητών στη Λυών (26/9), που περιμένουν για να πάρουν δωρεάν φαγητό. Η φοιτητική φτώχεια εξαπλώνεται καθώς το κόστος ζωής καθημερινά αυξάνεται!

Στην πόλη Langres (περιοχή Haute-Marne) στη βορειανατολική Γαλλία, πριν 2 βδομάδες έγινε τεράστια διαδήλωση για την υπεράσπιση του νοσοκομείου που σχεδιάζεται να κλείσει. Περισσότεροι από 6.000 άνθρωποι διαδήλωσαν σε αυτή την αγροτική πόλη των 7.600 κατοίκων, για να προστατεύσουν την πρόσβασή τους στην υγειονομική περίθαλψη. Ακολούθησε πριν 3 μέρες διαδήλωση **2.000 πολιτών** στην πόλη **Bagnères** (στα Hautes-Pyrénées στη νότια Γαλλία). Σε μια πόλη 7.000 κατοίκων τα καταστήματα έκλεισαν για να στηρίξουν τη διαμαρτυρία ενάντια στο κλείσιμο του τμήματος επειγόντων περιστατικών του τοπικού νοσοκομείου.

Στις 23/9 διοργανώθηκαν κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομική βία. Πάνω από 100 συνδικαλιστικές οργανώσεις συντονίστηκαν για να οργανώσουν τις πορείες αυτές. **Παρίσι, Τουλούζη, Μπορντό, Μονπελιέ, Μασσαλία, Μετς,**

Ρεν, Σαμπερί, Γκρενόμπλ, Μπρεστ, Λυών... είναι μερικές από τις πόλεις στις οποίες έγιναν διαδηλώσεις!

Η γαλλική αστυνομία έχει γίνει τέτοιο σημείο αναφοράς για την καταστολή και την αστυνομική βία που το **«tout le monde déteste la police»** («όλοι μισούν την αστυνομία») τραγουδιέται σε κάθε κινητοποίηση!

«Ο φόνος του Ναέλ, ο οποίος σκοτώθηκε από αστυνομικό στις 27 Ιουνίου 2023, έριξε ξανά φως σ' αυτό που πρέπει να σταματήσει: ο συστημικός ρατσισμός, η αστυνομική βία και οι κοινωνικές ανισότητες που διευρύνει η πολιτική Μακρόν», αναφέρουν οι οργανώσεις σε κοινό ανακοινωθέν τους.

Σημαντικό αίτημα των διαδηλώσεων ήταν να αποσυρθούν όλες οι κατηγορίες για τους συλληφθέντες στις κινητοποιήσεις της προηγούμενης χρονιάς και να αποδοθεί δικαιοσύνη για τα θύματα της αστυνομικής βίας.

Το επόμενο διάστημα οργανώνεται νέα πανεθνική απεργία στις **13 Οκτώβρη**. Η λαϊκή απαίτηση για αγώνες που θα στρέφονται ενάντια στην πολιτική του συστήματος, για να υπερασπιστούν τις ζωές τους με δικαιώματα, ανάγκασε τις ηγεσίες των συνδικάτων να κάνουν το αυτοπόνητο!

Τραμπ και Μπάιντεν στο πλευρό του εργατικού κινήματος... για να το θάψουν

Στο προηγούμενο φύλλο της «Π.Σ.» αρθρογραφήσαμε για τη μαζική απεργία των εργαζομένων στην αυτοκινητοβιομηχανία και τη διεκδίκηση από μεριάς του Συνδικάτου UAW (United Auto Workers) αυξήσεων 40% σε βάθος τετραετίας. Ενώ οι απεργίες συνεχίζονται στα τρία εργοστάσια των big three, στο εργοστάσιο της General Motors στο Μιζούρι, της Stellantis στο Οχάιο και σε εκείνο της Ford στο Μίσιγκαν, συνεχίζονται και οι διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία.

Παράλληλα, οι δυο επόμενοι υποψήφιοι πρόεδροι των ΗΠΑ Τραμπ και Μπάιντεν επισκέφθηκαν ο καθένας τους απεργούς, με τον Μπάιντεν να είναι ο πρώτος πρόεδρος των ΗΠΑ ο οποίος κατεβαίνει σε διαδήλωση απεργών εργαζομένων. Από την άλλη, ο Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίο-

ος δεν έχει πάρει ακόμα το χρίσμα των Ρεπουμπλικάνων για την υποψηφιότητα από τη μεριά τους, «άδειασε» το ντιμπέιτ του κόμματός και τους υπόλοιπους 7 υποψήφιους για να μιλήσει στο Μίτσιγκαν στους απεργούς εργάτες του εργοστασίου. Είναι δεδομένο, όπως αναφέρουν και τα Μέσα, ότι οι δυο υποψήφιοι «καίγονται» για την υποστήριξη του λευκού εργατικού δυναμικού που απασχολείται στις μεγάλες εταιρίες αυτοκινητοβιομηχανίας και γι' αυτό και η συνάντησή τους με τους απεργούς. Ωστόσο, το άγχος των δύο υποψηφίων και του συστήματος δεν είναι μόνο προεκλογικό.

Αυτή τη στιγμή στις ΗΠΑ υπάρχουν δυο εν εξελίξει μεγάλες απεργίες, η μία των σεναριογράφων και των ηθοποιών οι οποίοι παλεύουν για καλύτερους όρους στις συμβάσεις τους με τις μεγάλες

εταιρίες παραγωγών του Χόλιγουντ (Disney, Netflix Paramount, Warner Bros κ.ά.) και αυτή των εργαζομένων στην αυτοκινητοβιομηχανία οι οποίοι παράγουν αμάξια άπαστα όνειρα για αρκετούς από τους εργαζόμενους μιας και η απόκτησή τους ισοδυναμεί με το ετήσιο εισόδημά τους.

Παράλληλα οι εργαζόμενοι στην ιδιωτική εταιρία υγείας Kaiser Permanente, η οποία απασχολεί πάνω από 75.000 εργαζόμενους, έχουν δηλώσει ότι θα προχωρήσουν σε απεργία τις επόμενες μέρες αν το σωματείο τους δεν καταλήξει σε συμφωνία με τη διοίκηση της εταιρίας για την καινούργια σύμβαση. Αν και στις ΗΠΑ το ποσοστό των εργαζομένων που έχουν σωματεία δεν είναι μεγάλο σε σχέση με τον συνολικό πληθυσμό, εξακολουθούν να υπάρχουν κάποιες εκατοντάδες

χιλιάδες εργαζόμενοι οι οποίοι είναι σε σωματεία, και η πλειοψηφία της κοινής γνώμης, σύμφωνα πάντα με τα αστικά ΜΜΕ, θεωρεί ότι τα σωματεία είναι καλό να υπάρχουν και βοηθάνε την οικονομία των εργαζομένων.

Έτσι, λοιπόν, η όποια συγκίνηση έχουν τα αστικά επιτελεία και οι υποψήφιοι πρόεδροι δεν είναι τίποτα άλλο από προσπάθεια ευνουχισμού τού όποιου συνδικαλιστικού κινήματος υπάρχει αλλά και των διεκδικήσεών του. Η ταύτιση των αστικών παραγόντων με τους αγώνες των εργαζομένων δεν προσφέρει τίποτα στους εργάτες αλλά πάρα πολλά στο κεφάλαιο και την αστική τάξη. Έτσι κι αλλιώς, αυτή η κατάσταση δεν είναι «καινούργιο φρούτο» μιας και οι εκπρόσωποι αρκετών μεγάλων σωματείων ή συνδικάτων υποστήριζαν ανοικτά υποψήφιους

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

ΗΠΑ

Η επιστροφή των εργατικών απεργιών!

Χαράματα Τετάρτης, 12 του περασμένου Απριλίου, 88 οδηγοί απορριματοφόρων της Republic Services, της δεύτερης σε μέγεθος αμερικανικής εταιρίας συλλογής και ανακύκλωσης στερεών αποβλήτων στο νότιο Μέμφις, σταμάτησαν τα φορτηγά τους μπροστά στη χωματερή South Shelby και ξεκίνησαν απεργία. Επί ημέρες έκαναν πικετοφορίες μπροστά στα γραφεία της εταιρίας, διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς και ασφαλείς συνθήκες εργασίας. Στα τέλη Μαρτίου, μια συνάδελφός τους σκοτώθηκε όταν το φορτηγό της συγκρούστηκε με άλλο στη χωματερή και λίγες ημέρες μετά τα αφεντικά κατάργησαν το επίδομα επικίνδυνων εργασιών που έπαιρναν εδώ και τριάντα χρόνια! Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής για εργαζόμενους που εκτίθενται καθημερινά σε κίνδυνους μόλυνσεων. Η απεργία βάστηξε εννιά μέρες και τελείωσε με μια μικρή έστω νίκη. Έκλεισαν πενταετή σύμβαση με αύξηση 28% στο ωρομίσθιο, διατήρηση του ανθυγιεινού επιδόματος, αύξηση των δικαιούμενων ημερών ασθενείας και χρηματοδότηση για εξοπλισμό και μέτρα ασφαλείας.

Οι εργαζόμενοι στην αποκομιδή απορριμμάτων του Μέμφις κουβαλούν μια βαριά ιστορία. Ήταν και τότε Απρίλιος, το 1968, πριν 55 χρόνια, όταν στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου Λορέν, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ έπεφτε από τις δολοφονικές σφαίρες μιας καραμπίνας Ρέιμικτον. Είχε ταξιδέψει στο Μέμφις με σκοπό να υποστηρίξει την απεργία των εργαζόμενων στην καθαριότητα, η οποία είχε εξελιχθεί σε έναν μαζικό αγώνα μαύρων αλλά και λευκών ενάντια στην αστυνομική βία και τις ρατσιστικές διακρίσεις. Η απεργία είχε ξεκινήσει στις 1 Φεβρουαρίου 1968, όταν και τότε δυο εργάτες στην αποκομιδή σκουπιδιών σκοτώθηκαν από ένα φορτηγό.

Οι απεργίες επιστρέφουν στην Αμερική! Όχι, δεν είναι σύνθημα σε κάποιο αριστερό περιθωριακό έντυπο, αλλά ο τίτλος που χρησιμοποίησε πριν λίγες ημέρες ρεπόρτερ στο CNN Business. Η απεργία των εργαζόμενων στην καθαριότητα στο Μέμφις ήταν μόνο ένα μικρό επεισόδιο από ένα κύμα απεργιών που σαρώνει τους τελευταίους μήνες σχεδόν όλη τη χώρα. Ας αναφέρουμε μερικές: Εννιακόσιοι ηρωικοί ανθρακωρύχοι στο ορυχείο της Warrior Met Coal στην Τασκαλούζα της Αλαμπάμα, σε μια απεργία που κράτησε δύο χρόνια και, παρότι δεν νίκησε, έστειλε σινιάλο αντίστασης σε όλη την αμερικανική εργατική τάξη. 11.000 σεναριογράφοι και 160.000 ηθοποιοί στη βιομηχανία του κινηματογράφου και της τηλεόρασης στο Χόλιγουντ. 6.000 εργαζόμενοι στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία στο Λος Άντζελες. Πολλές χιλιάδες εργαζόμενοι στον κλάδο της υγείας, όπως γιατροί και νοσηλεύτες σε νοσοκομεία και κλινικές στο Σικάγο, το Μίσιγκαν, τη Νέα Υόρκη, την Καλιφόρνια και το Ιλινόις. 6.000 εργαζόμενοι στα Starbucks. Εκατοντάδες εργάτες σε διάφορες αποθήκες της Amazon. 340.000 εργαζόμενοι της UPS έφτασαν στα πρόθυρα να ξεκινήσουν τη μεγαλύτερη σε αριθμό απεργιών κινητοποίηση σε έναν εργοδότη στην αμερικανική ιστορία. Το μέγεθος και το κόστος της απειλούμενης δεκαήμερης απεργίας στα μέσα του καλοκαιριού τρώμαξε την εργοδοσία, που έσπευσε να υπογράψει συμφωνία με το συνδικάτο των Τίμστερς. Η συμφωνία περιλαμβάνει αυξήσεις μισθών για όλους, μαζί και για τους μερικά απασχολούμενους, την κατάργηση των μισθών δυο κατηγοριών, την καθιέρωση Ημέρας του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ ως πληρωμένης αργίας και βελτιώσεις στις συνθήκες εργασίας. Αντίθετα, 150.000 εργαζόμενοι στις τρεις μεγάλες αυτοκινητοβιομηχανίες, Ford, General Motors και Stellantis, που είναι οργανωμένοι στο συνδικάτο

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια πρόσφατη μελέτη για την απεργιακή αφύπνιση στις ΗΠΑ των Josh Bivens, Celine McNicholas, Margaret Poydock, Jennifer Sherer, and Monica Leon, www.epi.org/publication/summer-strike-activity/

ΔΕΙΤΕ τη συμφωνία που υπέγραψε το συνδικάτο των εργαζόμενων στην UPS με την εργοδοσία, teamster.org/wp-content/uploads/2023/08/UPS-Master-Highlights-single-pgs-1.pdf

atheatoskosmosps.blogspot.com

των δυο κομμάτων. Στην προκειμένη περίπτωση ο Τραμπ «προειδοποίησε» τους εργάτες της UAW ότι δεν έχει κανένα νόημα η απεργία που κάνουν γιατί σε δύο-τρία χρόνια θα είναι όλοι τους άνεργοι, μιας και το βασικό πρόβλημα είναι τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα που θα αντικαταστήσουν τα βενζινοκίνητα και θα κατασκευάζονται πλέον στην Κίνα. Όλα αυτά για να καταλήξει στην έκκληση στον πρόεδρο του σωματείου να στηρίξει ανοιχτά την υποψηφιότητά του στις επερχόμενες εκλογές.

Το σκηνικό λοιπόν της διαπλοκής των μεγάλων σωματείων με τα αστικά κόμματα έχει παραπάνω από εκλογικές βλέψεις. Είναι στοιχείο ενσωμάτωσης και ποδηγέτησης του εργατικού κινήματος των ΗΠΑ. Οι εργαζόμενοι μπαίνουν στο τριπάκι της καλύτερης υποτίθεται διαχείρισης για τα συμφέροντά τους. Υιοθετούν τα επιχειρήματα των Δημοκρατικών ή των Ρεπουμπλικάνων με την προοπτική ότι κάποια από τις προτάσεις τους είναι καλή για την οικονομία, άρα και για τις εταιρίες στις οποίες δουλεύουν και το μισθό. Κατάσταση αρκετά

επικίνδυνη η οποία μπλέκει τους εργαζόμενους σε μια διαμάχη όπου υιοθετούν τις ακροδεξιές ρητορείες του Τραμπ για χάσιμο δουλειών από την Κίνα και τους μετανάστες που έρχονται και παίρνουν τις δουλειές των Αμερικάνων ή την ψευδοεπίγραφη πράσινη ανάπτυξη του Μπάιντεν που έχει βαφτίσει υποκριτικά σαν οικολογία την πυρηνική ενέργεια και το φυσικό αέριο. Αλλά αυτή η διαμάχη και η μεταφορά της στους εργαζόμενους είναι μόνο το επακόλουθο από την ταξική διαστρέβλωση της συνειδησης των εργατών που επιχειρείται. Διαστρέβλωση που θέλει τα συμφέροντα του εργάτη να ταυτίζονται με το πώς θα πάει η οικονομία, πώς θα κινηθεί οικονομικά ή μετοχικά η εταιρία και όχι με βάση τα συμφέροντα και τις ανάγκες του τα οποία πρέπει να είναι αδιαπραγμάτευτα. Το λογικό επακόλουθο αυτής της διαστρέβλωσης είναι να ταυτίζουν οι εργαζόμενοι τις ανάγκες τους με τα προγράμματα των κομμάτων και των δυο εκπροσώπων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ανάγκες εκ διαμέτρου αντίθετες, που σίγουρα δεν ταυτίζονται.

Ενωμένοι Εργάτες Αυτοκινητοβιομηχανίας (UAW), αποφάσισαν με ποσοστό 97% να ξεκινήσουν απεργίες ζητώντας αυξήσεις. Η UAW επέλεξε η απεργία να μην είναι καθολική και έτσι την αρχή έκαναν στις 15 Σεπτεμβρίου 13.000 εργάτες από τα εργοστάσια το Όρεγκον, το Μίσιγκαν και το Μιζούρι. Αργότερα πήγαν και άλλοι από τις αποθήκες ανταλλακτικών της Stellantis και της General Motors. Η εργοδοσία απάντησε με μαζικές απολύσεις, αλλά οι απεργοί στις 5 Οκτωβρίου, μετά από είκοσι ημέρες, έφτασαν τους 25.200 και συνέχισαν μετακίνητοι τον αγώνα τους. Τέλος, στον «χορό» μπήκαν στις 4 Οκτωβρίου με τριήμερη απεργία 75.000 εργαζόμενοι στην εταιρία παροχής φροντίδας Kaiser Permanente. Είναι η μεγαλύτερη απεργία που έχει γίνει ποτέ σε αυτόν τον κλάδο.

Το απεργιακό κύμα το οποίο πήρε διαστάσεις μέσα στο καλοκαίρι είναι συνέχεια μιας αργής αλλά σταθερής ανάκαμψης όλων των μεγεθών που σχετίζονται με το οργανωμένο εργατικό κίνημα την τελευταία διετία, μετά το τέλος πανδημίας. Αλλά και πριν από αυτήν, το 2018 και το 2019, ο αριθμός των απεργιών εργαζόμενων είχε φτάσει στα υψηλότερα επίπεδα από τη δεκαετία του 1980, όταν ο Ρήγκαν εγκαινίασε μια περίοδο σκληρής αντεργατικής πολιτικής και υπονόμευσης των συνδικάτων. Αν και παραμένει 70% χαμηλότερη από τις αρχές της δεκαετίας του 1970, η συμμετοχή των εργαζομένων στις απεργίες, η συνδικαλιστική πυκνότητα αλλά και η ευρύτερη κοινωνική αποδοχή της απεργίας ως αποτελεσματικού και

δίκαιου μέσου πάλης αυξάνονται συνεχώς. Αποτέλεσμα κυρίως των σοβαρών οικονομικών προβλημάτων και των χαμηλών αμοιβών της αμερικανικής εργατικής τάξης σε συνθήκες απογείωσης των ανισοτήτων και των καπιταλιστικών κερδών.

Η απεργία στην αυτοκινητοβιομηχανία, εξαιτίας της σημασίας της και της πολιτικής συγκυρίας, μπλέχτηκε μέσα στις σκληρές ενδοαστικές πολιτικές αντιπαραθέσεις, ενόψει μάλιστα της κρίσιμης προεκλογικής περιόδου που άμεσα έχει ξεκινήσει. Τόσο ο Τραμπ, όσο και ο Μπάιντεν έσπευσαν να δηλώσουν την υποστήριξή τους στους απεργούς της UAW. Ο Μπάιντεν, μάλιστα, για να πλειοδοτήσει, έκανε μια πρωτοφανή για Αμερικάνο πρόεδρο κίνηση. Πήρε μέρος σε απεργιακή πικετοφορία ενθαρρύνοντας τους εργάτες και ζητώντας από τους εργοδότες να τους δώσουν ένα μικρό μερίδιο από τα κέρδη τους! Υποκρισία πρώτου μεγέθους! Ήταν ο ίδιος που τον Νοέμβριο του 2022 είχε προχωρήσει σε νομοθετική ρύθμιση για να απαγορεύσει τους σιδηροδρομικούς σε τέσσερις ιδιωτικές εταιρίες να απεργήσουν, επικαλούμενος τις επιπτώσεις στην αμερικανική εφοδιαστική αλυσίδα και οικονομία. Και τότε ο Μπάιντεν, μέχρι οι απεργοί να αποδειχθούν σκληροτράχηλοι και να αρνηθούν να δεχθούν ψίχουλα, επιδίωκε να εμφανίζεται φίλος των τρένων και των συνδικάτων των σιδηροδρομικών. Τώρα αν οι απεργοί συνεχίσουν πέραν των προσδοκιών για μια γρήγορη συμφωνία με τους αυτοκινητοβιομηχανούς τι άραγε θα κάνει;

Σουηδία

Η βία του συστήματος και η εγκληματικότητα των συμμοριών

Η βία των συμμοριών έχει φτάσει σε νέα επίπεδα τον τελευταίο χρόνο στη Σουηδία. Μέχρι στιγμής (Σεπτέμβρης 2023) 42 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί από πυροβολισμούς. Δεν είναι κάτι πρόσκαιρο, είναι μια τάση που διαμορφώνεται πάνω από μια δεκαετία τώρα. Το καινούργιο είναι ότι η βία εμφανίζεται στις μικρότερες ηλικίες. Όχι μόνο τα θύματα αλλά και οι θύτες γίνονται όλο και νεότεροι. Την περασμένη εβδομάδα, ένας 13χρονος εκτελέστηκε σε προάστιο της Στοκκόλμης και μόνο φέτος, τουλάχιστον 19 δεκαπεντάχρονοι κατηγορήθηκαν για φόνο ή για προετοιμασία για φόνο.

«Είναι η ανεύθυνη μεταναστευτική πολιτική και η αποτυχία της ένταξης τους που μας οδήγησαν εδώ», δηλώνει ο πρωθυπουργός της Σουηδίας, Ουλφ Κρίστενσον, που συγκυβερνά με τους ακροδεξιούς Σουηδούς Δημοκράτες, και πολλοί είναι αυτοί που τρέχουν να υιοθετήσουν αυτή την άποψη και να θεωρήσουν το υψηλό επίπεδο μετανάστευσης στη Σουηδία ως αιτία του προβλήματος των συμμοριών. Ο Κρίστενσον είπε, μάλιστα, πως θα ζητήσει τη συνδρομή του στρατού!

Για τους καπιταλιστές, τις κυβερνήσεις, τους κολαούζους και τα τσιράκια τους, αυτό το μοντέλο εξήγησης ταιριάζει απόλυτα, καθώς δεν χρειάζεται να αμφισβητηθεί το σύνολο των πολιτικών που μέχρι στιγμής έχουν εφαρμόσει όλες οι κυβερνήσεις και που έχουν καταστρέψει το δίκτυ ασφαλείας για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού της χώρας.

Έχουν περάσει αρκετές δεκαετίες ιδιωτικοποιήσεων και περικοπών στο σύστημα πρόνοιας. Το σχολικό σύστημα έχει καταληφθεί από την αγορά, όπου ανεξάρτητα (ιδιωτικά) σχολεία πλουτίζουν, ενώ οι δάσκαλοι στα δημόσια σχολεία με τις μεγαλύτερες ανάγκες μετά βίας μπορούν να φέρουν εις πέρας τη βασική τους αποστολή, να διδάξουν. Μια μεταρρύθμιση στο σχολείο αύξησε τον διαχωρισμό των σχολείων και στην πράξη οδήγησε στον διαχωρισμό των μαθητών. Η έλλειψη στέγης και το υψηλό κόστος στέγασης σημαίνουν ότι πολλοί άνθρωποι δεν έχουν άλλη επιλογή απ' το να ζουν στριμωχτά στο ίδιο σπίτι στα προάστια των πόλεων ή στις περιφερειακές κοινότητες αραιοκατοικημένων περιοχών. Περισσότεροι νέοι αναγκάζονται να περιφέρονται άσκοπα έξω. Δεκάδες χιλιάδες νέοι άνεργοι. Η ανεργία των νέων παραμένει σταθερή γύρω στο 20%. Όσοι δεν έχουν καλούς βαθμούς ή καλές συστάσεις, μπορούν στην καλύτερη περίπτωση ν' αρκούνται σε προσωρινή απασχόληση ή αδήλωτες θέσεις εργασίας. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, που οι «θέσεις εργασίας» των συμμοριών είναι πιο ελκυστικές.

Από το 2013, η βία και ο αριθμός των θανάτων από πυροβολισμούς αυξάνονται ξαφνικά. Αυτοί που γεννήθηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 και μεγάλωσαν κατά τη διάρκεια των περικοπών αποφοιτούν απ' το λύκειο. Στο διάστημα 2006-2014, η κυβέρνηση της δεξιάς εφαρμόζει μερικές απ' τις πιο δραστικές περικοπές στο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, στο ταμείο ανεργίας και στην ασφάλιση υγείας. Το καθεστώς εργασίας ορισμένου χρόνου γενικεύεται. Ο κύκλος εργασιών στις επιχειρήσεις του κλάδου ενοικίασης εργαζομένων προσωρινής απασχόλησης σχεδόν διπλασιάζεται. Το 2008 εισάγονται οι πιο φι-

λελεύθεροι νόμοι της Ευρώπης για την εισαγωγή ξένων εργατών, ανοίγοντας τον δρόμο σε μεγαλύτερες μειώσεις των μισθών, σε επιδείνωση των συνθηκών εργασίας σ' ολόκληρους κλάδους όπως ο κατασκευαστικός και τα εστιατόρια, και στην ανάπτυξη μιας περιθωριακής υπόγειας κοινωνίας.

Όχι, δεν γίνονται αυτόματα εγκληματίες επειδή είσαι φτωχός ή επειδή δεν τα πηγαίνεις καλά στο σχολείο. Οι περισσότεροι δεν γίνονται εγκληματίες. Όσο περισσότεροι, όμως, ζουν στις χειρότερες δυνατές συνθήκες διαβίωσης, τόσο περισσότεροι θα έχουν φιλική προδιάθεση και ενδεχομένως θα είναι διατεθειμένοι να δρασκειλίσουν το κατώφλι.

Ο καπιταλισμός δημιουργεί απίστευτες ανισότητες στην κοινωνία, δημιουργεί αποξένωση και αποκλεισμό, που κάνει τους ανθρώπους να παρυσύρονται στο έγκλημα.

Είναι πραγματικότητα ότι τα άτομα με μεταναστευτικό υπόβαθρο υπερεκπροσωπούνται στις συμμορίες. Αυτό οφείλεται όμως κυρίως στο γεγονός ότι τα άτομα με μεταναστευτικό υπόβαθρο υπερεκπροσωπούνται επίσης στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, όπου η εγκληματικότητα ήταν πάντα πιο διαδεδομένη. Το 2019, για παράδειγμα, οι γηγενείς Σουηδοί είχαν 40% υψηλότερο μισθό από εκείνους που γεννήθηκαν στο εξωτερικό. Αυτό είναι ταξικό ζήτημα. Εάν ληφθούν υπόψη οι κοινωνικοοικονομικοί παράγοντες, ένα μεγάλο μέρος της υπερεκπροσώπησης εξηγείται. Τα στατιστικά στοιχεία δείχνουν ότι η βία των συμμοριών στη Σουηδία έχει ως βάση την ανισότητα.

Μεταξύ των εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων που έχουν έρθει στη Σουηδία, υπάρχουν φυσικά και άτομα με προϋπάρχουσα εγκληματική δράση. Τα περισσότερα, όμως, μέλη των συμμοριών έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει στη Σουηδία και έχουν φοιτήσει σε σουηδικά σχολεία.

Η συντριπτική πλειονότητα των ερευνητών συμφωνεί ότι χρειάζονται μακροπρόθεσμα προληπτικά κοινωνικά μέτρα, για να σταματήσουν οι νέες στρατολογήσεις σε συμμορίες. Παρόλα αυτά, η πολιτική που ασκούν όλες οι κυβερνήσεις επικεντρώνεται σε λύσεις καταστολής, όπως περισσότεροι αστυνομικοί και πιο αυστηρές τιμωρίες. Ο λόγος είναι απλός. Η πολιτική αυτή τους συμφέρει. Δεν θέλουν να επενδύσουν στην κοινωνική

πρόνοια, θέλουν η «αγορά» να λύσει τα προβλήματα που η ίδια δημιουργεί. Και αν δεν μπορεί η «αγορά», θα πρέπει να τα «λύσει» η αστυνομία και αν όχι, να έλθει ο στρατός. Καταστολή, ζώνες ελέγχου, σωματική έρευνα, φυλετικά προφίλ κ.λπ. Πρέπει να επιτραπεί στο κράτος να καταφεύγει σε μυστικές παρακολουθήσεις και υποκλοπές, χωρίς να υπάρχει ποινική υπόνοια, χωρίς να έχει κινηθεί προανάκριση. Η αυξημένη επιτήρηση βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη. Η συζήτηση έχει ανοίξει και όχι μόνο στη Σουηδία. Η ΕΕ θέλει να επιτρέψει και να εισαγάγει με την ονομασία Chat control

την εκτεταμένη μαζική παρακολούθηση που παραβιάζει το απόρρητο.

Πολλές απ' αυτές τις μεθόδους έχουν δοκιμαστεί επανειλημμένα εναντίον απεργών, για τη διατήρηση του ελέγχου στις αποικίες ή για την καταστολή εξεγέρσεων. Ο ένας μηχανισμός συμπληρώνει τον άλλο στην υπηρεσία του συστήματος. Η βία του συστήματος σε όλες τις μορφές της.

Κ. Καψ.

Μάλτα - Σύνοδος Κορυφής MED 9 Νέα μεταναστευτικά ρεύματα και αντιθέσεις εντός της ΕΕ

Αλλη μία σύνοδος των μεσογειακών χωρών της Ευρώπης, η 10η, τελείωσε στις 29 Σεπτέμβρη. Έγινε στη Μάλτα και βγήκαν τα μαχαίρια με επίκεντρο την τραγική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο ιταλικό νησί Λαμπεντούζα.

Σ' αυτό το μικρό νησί, το νότιο άκρο της «ενωμένης» Ευρώπης, πολύ κοντά στην Τυνησία, κατάφεραν να φτάσουν παρά τους μεγάλους κινδύνους περίπου 8 χιλιάδες άνθρωποι. Η άφιξή τους, ευνοημένη από τις καλές καιρικές συνθήκες, ενεργοποίησε τα ξενοφοβικά, ρατσιστικά και φασιστικά αντανακλαστικά της ακροδεξιάς κυβέρνησης Μελόνι στην Ιταλία αλλά και των κυβερνήσεων Γαλλίας και Γερμανίας. Η μαζική άφιξη ανέδειξε ξανά την κόντρα ανάμεσα στις χώρες του Νότου, που αποτελούν τον πρώτο σταθμό των προσφύγων, και τις χώρες του Βορρά που προσπαθούν να αποσεισουν από πάνω τους κάθε ευθύνη.

Η ιταλίδα πρωθυπουργός, «πιεσμένη» και από εγχώριες κριτικές, δήλωσε πως αναλαμβάνει το «μερίδιο της ευθύνης» και χωρίς περιστροφές απαίτησε και από τις άλλες χώρες της ΕΕ να κάνουν το ίδιο.

Έκανε λόγο για «πράξη πολέμου κατά της Ιταλίας» και ανακοίνωσε ότι θα σκληρύνει την ήδη σκληρή αντιμμεταναστευτική πολιτική της, καθώς οι ανακαιτίσεις σαπιοκάραβων που μεταφέρουν πρόσφυγες, η απόρριψη αιτήσεων χορήγησης ασύλου, οι επαναπατρισμοί και οι μετεγκαταστάσεις είναι πάγια πολιτική πρακτική. Στο ίδιο πνεύμα ο γραμματέας της Λέγκα και υπουργός Μεταφορών, Σαλβίνι, υποστήριξε ότι «κάποιος θέλει να βάλει σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση διότι δεν βολεύει», έχοντας όμως το βλέμμα στραμμένο και στις επερχόμενες ευρωεκλογές.

Είναι αδύνατο να κρυφτεί η αντίθεση της Ιταλίας με τη Γερμανία κατά βάση. Μια κόντρα που έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό με επίκεντρο τη μεταναστευτική πολιτική της ΕΕ (π.χ. το σύστημα χορήγησης ασύλου). Η Γερμανία πρόσφατα ανέστειλε το μηχανισμό αλληλεγγύης και δεν δέχεται οικειοθελώς πρόσφυγες από την Ιταλία, την οποία κατηγορεί ότι δεν τηρεί τη Συμφωνία του Δουβλίνου και αρνείται τις επαναπροωθήσεις μεταναστών ήδη από τον προηγούμενο Δεκέμβριο.

Αρμενία-Αζερμπαϊτζάν

Το «τέλος» του Ναγκόρνο Καραμπάχ και οι εξελίξεις στον Καύκασο

Στις 25 του περασμένου Μάη συναντήθηκαν στη Μόσχα οι ηγέτες Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν και συμφώνησαν πως η Δημοκρατία του Αρτσάχ (Ναγκόρνο Καραμπάχ) δεν υπάρχει πλέον. Γίνεται αζερικό έδαφος, γράφοντας τον επίλογο στον πόλεμο του 2020. Μοναδικός όρος από την πλευρά της Αρμενίας, το Μπακού να σταματήσει την εθνοκάθαρση της περιοχής. Η προοπτική ειρηνικής επίλυσης μιας περιφερειακής σύγκρουσης θα έπρεπε να είναι καλό νέο, αλλά...

Τέσσερες μήνες μετά, ένας τρίτος πόλεμος για το Ναγκόρνο Καραμπάχ τελείωσε με το ξεκίνημά του! Την 19η Σεπτεμβρίου, το Αζερμπαϊτζάν επιτίθεται στην περιοχή, επικαλούμενο «αντιτρομοκρατική επιχείρηση». Μέσα σε 24 ώρες, οι Αρμένιοι του Καραμπάχ, ένας πληθυσμός που είχε φτάσει στα όρια της λιμοκτονίας από έναν πολύμηνο αποκλεισμό, συνθηκολογεί. Το σκηνικό θυμίζει Βαλκάνια της δεκαετίας του 1990. Δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες, από τους 120.000 που υπολογίζονται συνολικά, προσπαθούν να περάσουν στην Αρμενία. Και όπως δείχνουν τα πράγματα, ούτε και εκεί τους θέλουν.

Έτσι, με τη σιωπή και συνενοχή της «διεθνούς κοινότητας», θα ολοκληρωθεί πολύ σύντομα ο διωγμός των Αρμενίων του Ναγκόρνο Καραμπάχ. Οι διαδηλώσεις που ξέσπασαν παντού στην Αρμενία και το Αρτσάχ πυροδοτούν εξελίξεις στο Ερεβάν, που τις επόμενες εβδομάδες θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην ανατροπή της κυβέρνησης Πασινιάν. Σύμφωνα με το πρακτορείο Gal-

lip, ο Πασινιάν υποστηρίζεται πλέον μόνο από το 13,9% των Αρμενίων.

Ως γνωστόν, το Ναγκόρνο Καραμπάχ έχει καταγραφεί ως η πρώτη εθνικιστική σύγκρουση στην ΕΣΣΔ. Ήταν το 1988, επί Γκορμπατσόφ, όταν επιχειρήσαν να αποσχιστούν από το τότε σοβιετικό Αζερμπαϊτζάν. Από το 1994, το Ναγκόρνο Καραμπάχ θεωρούνταν από το Ερεβάν ως έδαφος της «Δημοκρατίας του Αρτσάχ», που ποτέ δεν αναγνωρίζεται από τον ΟΗΕ.

Η κατάσταση στον Νότιο Καύκασο ήταν ήδη εξαιρετικά περίπλοκη πολύ πριν η Δύση πραγματοποιήσει μια ακόμη «έγχρωμη επανάσταση» (πραξικόπημα). Το 2018 ανατρέπεται η φιλορωσική κυβέρνηση του Σαρκισιάν, φέρνοντας στην εξουσία τον δυτικόφιλο δημοσιογράφο Πασινιάν. Δύο χρόνια μετά, η αρμενική επίθεση στο Αζερμπαϊτζάν οδηγείται σε οδυνηρή ήττα με περίπου 7.000 νεκρούς σε έξι εβδομάδες μάχης. Ακολουθεί, με μεσολάβηση της Ρωσίας, η υπογραφή τριμερούς συμφωνίας-πλαίσιο (που τυπικά εξακολουθεί να ισχύει) για κατάπαυση του πυρός. Ωστόσο όλοι γνωρίζουν πως η «αδράνεια» της Ρωσίας και η στρατιωτική βοήθεια της Τουρκίας και του Ισραήλ ήταν ο λόγος που το Μπακού κερδίζει τον πόλεμο το 2020.

Σήμερα οι πολλοί γεωπολιτικοί παράγοντες που εμπλέκονται στην περιοχή του Καυκάσου, διαμορφώνουν μια κατάσταση με περίεργες συμμαχίες. Η συμμαχία Τουρκίας-Ισραήλ στο Αζερμπαϊτζάν, την οποία στηρίζουν οι ΗΠΑ, υπογραμμίζει τη στρατηγική σημασία της περιοχής για τις ΗΠΑ. Η Τουρκία με τη σειρά της θέλει να αυξήσει την επιρροή της στο

ομόγλωσσο και ομόθρησκο Αζερμπαϊτζάν, εξασφαλίζοντας πρόσβαση στο Βόρειο Καύκασο και την Κεντρική Ασία.

Το Ιράν, που έχει εντός των συνόρων μεγάλη αζέρικη κοινότητα, βλέπει το Αζερμπαϊτζάν σαν κίνδυνο στις περιφερειακές ισορροπίες, γι' αυτό και στήριξε την Αρμενία από το 1992.

Αναμφίβολα ο ρόλος της Ρωσίας είναι πρωταγωνιστικός, αλλά και οι επιδιώξεις της Κίνας στην Κ. Ασία φανερές. Από το τέλος του πολέμου του 2020, η Ρωσία έγινε εκεί η κύρια εξωτερική δύναμη σε άμεσες επεμβάσεις με τη μορφή «ειρηνευτικών δυνάμεων». Η σημερινή εξέλιξη επιβλήθηκε από τη Ρωσία, αφού μεσολαβεί σε συμφωνία για τον πλήρη αφοπλισμό του θύλακα που ήταν υπό την προστασία των ρωσικών ειρηνευτικών δυνάμεων. Επιπλέον, υπάρχουν πολλαπλές διμερείς συμφωνίες, Αρμενίας-Ρωσίας, από το 2010 για την προστασία των αρμενικών συνόρων με την Τουρκία και το Ιράν, με πιο χαρακτηριστική την παράταση της ρωσικής στρατιωτικής βάσης ως το 2044. Οι παρεμβάσεις της Μόσχας από το 1988 όριζαν κάποιο τίμημα. Αυτή τη φορά, το τίμημα ίσως να είναι ότι εκτός από τη βάση στην Αρμενία θα κρατήσει την ειρηνευτική της δύναμη στο Καραμπάχ και, άρα, μια βάση στο Αζερμπαϊτζάν!

Οι δυτικοί ηγέτες έχουν υποστηρίξει εδώ και δεκαετίες μια προσέγγιση στο Ναγκόρνο Καραμπάχ που να βασίζεται στο «βαλκανικό μοντέλο». Θεωρητικά, μια τέτοια διευθέτηση θα περιλάμβανε διεθνείς ειρηνευτικές δυνάμεις. Ωστόσο, το Αζερμπαϊτζάν φαίνεται να μην επιθυμούσε τέτοιες παρουσίες στο Καραμπάχ.

Η απόφαση του Πασινιάν να αποσυρθεί την Αρμενία από το Ναγκόρνο Κα-

ραμπάχ είχε τη σιωπηρή έγκριση της Δύσης, πράγμα που δείχνει ότι η Δύση ήθελε να επανακαθορίσει τη στάση της. Πρόσφατα, στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη, οι ΗΠΑ έκαναν ένα βήμα. Ξεκίνησαν τις εργασίες του λεγόμενου φόρουμ των ηγετών C5+1, (Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν και ΗΠΑ), υπό την προεδρία Μπρίντεν. Αυτές οι πρώην σοβιετικές Δημοκρατίες (σύμφωνα με την αξιολόγηση των ΗΠΑ) αισθάνονται άβολα από την επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία, ως κακό προηγούμενο, καθώς όλες έχουν ρώσικους εθνικούς πληθυσμούς.

Στο φόρουμ αυτό τέθηκε η δημιουργία μιας δια-Κασπιανής Εμπορικής Οδού (αποκαλούμενος «Μεσσιός Διάδρομος»), που θα συνδέει Κίνα και ΕΕ μέσω των χωρών της Κεντρικής Ασίας, παρακάμπτοντας το ρωσικό έδαφος. Ζήτημα που είναι βέβαιο ότι θα συζητήσει ο Πούτιν με τον Σι κατά την επίσκεψή του στην Κίνα αυτό τον μήνα. Το πόσο η Κίνα είναι διατεθειμένη να συμπλεύσει με τη Ρωσία σε αυτή τη γεωπολιτική διαμάχη μένει να φανεί. Οι ΗΠΑ και ΕΕ επιλέγουν να μην αμφισβητήσουν άμεσα τα κινεζικά συμφέροντα στην περιοχή, στο βαθμό που αντιστρατεύονται τη Ρωσία.

Η σύγκρουση των ιμπεριαλιστών στη στρατηγική σημασία περιοχή του Ν. Καυκάσου θα συνεχιστεί και θα ενταθεί, παρά το ότι είναι δύσκολο να εκτιμηθεί η ακριβής πορεία των εξελίξεων. Ωστόσο, ό,τι κι αν συμβεί (και χωρίς να προδικάζεται ο κερδισμένος), οι λαοί της περιοχής είναι ήδη οι χαμένοι.

XB

Από κοντά και η Γαλλία, η οποία διά στόματος Μακρόν μπορεί να κάνει έκκληση «ευρωπαϊκής αλληλεγγύης» καθώς ακόμα και οι «αυστηρά εθνικιστικές προσεγγίσεις έχουν τα όριά τους». Η ίδια όμως δεν προτίθεται να δεχτεί πρόσφυγες, αλλά να βοηθήσει την Ιταλία να ασφαλίσει τα σύνορά της, τονίζοντας ότι «δεν μπορεί να στέλνουμε μήνυμα ότι οι μετανάστες θα είναι ευπρόσδεκτοι», όπως πολύ χαρακτηριστικά δήλωσε ο υπουργός Εσωτερικών.

Οι ισορροπίες είναι λεπτές και η ίδια η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν σε μια προσπάθεια να ηρεμήσουν τα πνεύματα επισκέφτηκε τη Λαμπεντούζα και πρότεινε κατά τη σύνοδο έκτακτα μέτρα για να περιοριστεί η μεταναστευτική ροή. Στην πραγματικότητα όμως εντείνεται η καταστολή, η αστυνόμευση, η εγκληματική πολιτική της ΕΕ. Στο πακέτο μέτρων μεταξύ άλλων προβλέπεται βελτιωμένη επιτήρηση της Frontex, από θαλάσσης και αέρος, καταστροφή των δουλεμπορικών σκαφών, καταπολέμηση των διακινητών σε στενότερη συνεργασία με την Τυνησία και επιτάχυνση των διαδικασιών ασύλου. Παράλληλα υποσχέθηκε οικονομική βοήθεια στην Τυνησία, κάτι που προβλέπεται από τη συμφωνία της ΕΕ με τη χώρα αυτή.

Δεν χρειάζεται να περάσει ο χρόνος για να φανεί η αποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων. Πρώτα πρώτα από την παραπάνω από ψυ-

χρή υποδοχή τους από Βερολίνο αλλά και Παρίσι. Σε μια Ευρώπη η οποία για πολιτικούς λόγους υποδέχθηκε (για πόσο άραγε;) και δαπάνησε τεράστια χρηματικά ποσά για τους πρόσφυγες από την Ουκρανία, ενώ την ίδια στιγμή όχι μόνο κλείνει τα σύνορά της αλλά σκόπιμα θαλασσοπνίγει κατατρεγμένους με την κυνική δικαιολογία πως «είναι δική τους επιλογή να διασχίζουν τη θάλασσα». Συστηματικά αποκρύβεται η συμβολή της ΕΕ στην πολιτική αστάθεια και την οικονομική καταστροφή των χωρών στην Αφρική και κυρίως στη ζώνη του Σαχέλ, η οποία τροφοδοτεί τα караβάνια τόσων νέων ανθρώπων που στην απελπισία τους στοιβάζονται σε σαπιοκάραβα.

Εκατομμύρια άνθρωποι έχουν φύγει για να γλιτώσουν από πραξικοπήματα και πολέμους που δεν φτάνουν στις ειδήσεις. Κάτι που επίσης δεν φτάνει στις ειδήσεις είναι ο αριθμός των караβιών που βρίσκονται στο βυθό της θάλασσας μεταξύ Λιβύης και Ιταλίας. Χιλιάδες άνθρωποι θαμμένοι σ' αυτόν τον υγρό τάφο, με μια μικρή σακούλα με κώμα από τη χώρα τους στις αποσκευές τους. Χιλιάδες οικογένειες που κάθε χρόνο πηγαίνουν στη Λαμπεντούζα και μαζί με τους ντόπιους κατοίκους τους αναθυμούνται τους νεκρούς τους. Αυτό το δέσιμο των λαών δεν «λύνεται» και είναι αυτό που καταδεικνύει τη λύση. Οι λαοί και οι κατατρεγμένοι δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα!

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Κινούμενη άμμος οι αγορές

Η στήλη αναπαράγει τον τίτλο της «Ναυτεμπορικής» αλλά και άλλων οικονομικών αναλύσεων σε διεθνές επίπεδο.

Ο Δείκτης S&P (οι πρώτες στην κατάταξη πλούτου εταιρείες) έπεσε κατά 3,6%, οι διεθνείς μετοχές κατά 4/1%, οι μετοχές της ευρωζώνης κατά 8,1%, το γερμανικό 10ετές ομόλογο κατά 5,4%, η ισοτιμία ευρώ/δολαρίου κατά 3% και ο δείκτης ΝΙΚΚΕΙ 225 στο Τόκιο κατά 5,5%.

Η απότομη άνοδος του κόστους δανεισμού και η εκδηλωμένη θέληση των κεντρικών τραπεζών -που αρχίζει να παρουσιάζει στοιχεία οικονομικού δόγματος- να διατηρούν τα επιτόκια υψηλά για μεγάλο χρονικό διάστημα αποτελεί βασική παράμετρο της πτώσης. Συνδυάζεται εκρηκτικά με την αύξηση κοντά στο 26% των τιμών του πετρελαίου, ενισχυμένη από την αποφασιστικότητα της Σαουδικής Αραβίας και της Ρωσίας να μειώσουν παραγωγή και εξαγωγές, κρατώντας σε άνοδο τις τιμές.

Τα πραξικοπήματα στην Αφρική, ενταγμένα στην παλλόμενη γεωπολιτική ασταθής... ανισορροπία του πλανήτη, οπωσδήποτε συμβάλλουν στο γενικότερο κλίμα αβεβαιότητας.

Πέρα λοιπόν από τον πληθωρισμό των... «κάτω πατωμάτων» που είναι αποδεκτός μέχρι του σημείου να ρίχνει την πραγματική ζήτηση και να αρχίζει να επηρεάζει την κερδοφορία, υπάρχει και ο πληθωρισμός των... «πάνω πατωμάτων», αυτός που επηρεάζει αρνητικά τις αξίες μετοχών και ομολόγων και αυξάνει το κόστος δανεισμού. Να μην πούμε για τη φούσκα των ακινήτων και το τι οικονομικό ιστορικό τη συνοδεύει...

Η σημαντικότερη απειλή για τις Κεντρικές Τράπεζες όταν προχωρούσαν στην απόφαση για την άνοδο των επιτοκίων προερχόταν κυρίως από τις αστάθειες που αντιπροσώπευε το τεράστιο κύμα ρευστότητας των διαδοχικών ποσοτικών χαλαρώσεων κατά τη διάρκεια της προηγούμενης εικοσαετίας (να μην πούμε για την πολιτική των χαμηλών και μηδενικών επιτοκίων που κρατάει ακόμα πιο πίσω...). Η απειλή αυτή για την πραγματική αξία του χρήματος μετατρεπόταν σε διπλή απειλή από την «επανεκκίνηση» της οικονομίας ύστερα από τα συνεχή lockdown και τις πληθωριστικές ανισορροπίες που πυροδότησε. Τόσο στην προσφορά (μπλοκαρισμένες αλυσίδες παραγωγής, κατακερματισμός και απορρύθμιση της αλυσίδας τροφοδοσίας-μεταφοράς, κόστος μεταφορών). Όσο και στη ζήτηση, καθώς οι επιδοτήσεις που είχαν δοθεί επέστρεφαν στην αγορά και την «υπερθέρμαναν» χωρίς ουσιαστική παραγωγική επανεκκίνηση.

Το τραγικό αστέιο του πράγματος όμως βρίσκεται στο γεγονός πως ένα μέτρο όπως η αύξηση των επιτοκίων, που πάρθηκε ύστερα από εσωτερικές τριβές αρχικά για λιγότερο χρόνο και στην πορεία για πολύ περισσότερο, τείνει να δημιουργήσει τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά για τα οποία δρομολογήθηκε!

Πέρα από το γεγονός ότι ο δομικός πληθωρισμός (αυτός που δεν περιλαμβάνει ενέργεια και τρόφιμα) δείχνει τάση κάποιας καθόδου, η... επιμονή της ακρίβειας στα τρόφιμα, η κάθε άλλο παρά σταθερή κατάσταση στον τομέα-τραγέλαφο της «ενεργειακής μετάβασης» συμπλέουν σήμερα με την εκτίναξη των

τιμών του «μαύρου χρυσού». Κάποιοι αναλυτές δεν αποκλείουν να φτάσει το ψυχολογικό-ιστορικό όριο των 100 δολαρίων (σήμερα είναι γύρω στα 80 δολάρια το βαρέλι αργό). Σε ιστορικό χαμηλό έχει φτάσει η παγκόσμια παραγωγή πετρελαίου ήδη.

Ένα ακόμη αντιφατικό και συνάμα τραγελαφικό στοιχείο είναι η αξιολόγηση της πώσης του ρουβλιού -καθώς αναθεωρούνται προς τα πάνω οι δημοσιονομικές δαπάνες της ρωσικής ομοσπονδίας- να... θεωρείται αρνητικό γεγονός -και έτσι είναι- της παγκόσμιας αλληλεξαρτώμενης οικονομίας. Συνέπεια φυσικά του πολέμου που έχει διχάσει επιπροσθέτως τις οικονομικές αρχές της Ρωσίας. Αλληλεξάρτηση ανάμεσα σε εμπόλεμες ζώνες!

Όταν πριν από λίγο καιρό οι οικονομικοί αναλυτές παρουσιάζονταν ανήσυχoi μόνο για τις αναδυόμενες αγορές και την εξάντληση των συναλλαγματικών αποθεμάτων τους από την άνοδο των επιτοκίων, ελάχιστοι ίσως είχαν κατά νου ότι το πρόβλημα θα επέστρεφε εκεί από όπου ξεκίνησε: στο κέντρο των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων!

Έτσι, η άνοδος των επιτοκίων, χωρίς να έχει δημιουργήσει σοβαρές επιτυχίες στην τιθάσευση του πληθωρισμού (αν θεωρήσουμε αυτόν το στόχο ως βασικό), μειώνει σήμερα την εταιρική κερδοφορία, επιδεινώνοντας το οικονομικό κλίμα και τις επενδύσεις.

Γιατί κανένα γιατροσόφι των «σοφών» οικονομολόγων στο επίπεδο της νομισματικής κυκλοφορίας και του «πληθωρισμού» δεν μπορεί να αντιμετωπίσει το βαθύτερο δομικό πρόβλημα του συστήματος: την ουσιαστική επανεκκίνηση της παγκόσμιας οικονομίας ύστερα από μια δεκαετία κρίσης που τη διαδέχτηκε η δοκιμασία της πανδημίας. Μια παρατεταμένη ιστορικά κρίση που ποτέ ουσιαστικά δεν αντιμετωπίστηκε με τη διεύρυνση και αναδιάρθρωση των παγκόσμιων αγορών. Ζήτημα που «εκκρεμεί» από το μακρινό 1973 ακόμα...

Στον παγκόσμιο οικονομικό τραγέλαφο προστίθεται ένα επιπλέον παράδοξο καθώς τόσο μεγάλες Κεντρικές Τράπεζες (Κίνα -αγόρασε 165 τόνους, οι 103 μέσα στο 2023-, παλιότερα η Γερμανία, η Πολωνία και η Τουρκία σήμερα) αλλά και ιδιώτες προχωρούν σε μαζικές αγορές χρυσού. Συνηθίζεται η άνοδος του δολαρίου -που θεωρείται επίσης ασφαλές καταφύγιο, αν και τα αμερικάνικα ομόλογα αυξάνουν τις αποδόσεις τους και μειώνεται η τιμή τους!!!- να μη συνυπάρχει με την άνοδο της τιμής του χρυσού καθώς τα δύο επενδυτικά «καταφύγια» αλληλοαποκλείονται με μian έννοια.

Όπως γράφει ο Κ. Στούπας στην εφημερίδα «Κεφάλαιο» -σε μόνιμη στήλη-, κάτι τέτοιο εξηγείται «από την αύξηση της έντασης και των γεωπολιτικών ανταγωνισμών».

Η «συμπυκνωμένη οικονομία», η γεωπολιτική, επιδρά στην «απλωμένη» οικονομία της κρίσης, όπως θα έλεγε και κάποιος «μεγάλος» που μάλλον ο εν λόγω αρθρογράφος δεν θα 'θελε να τον δει ούτε ζωγραφιστό!

ΥΓ.: Κουϊζ: Και όμως, υπάρχει ένα αγαθό (;) που η τιμή του πέφτει και μάλιστα ραγδαία. Αλλά αυτό στο επόμενο φύλλο.

Το εθνικό

Οι δραματικές εξελίξεις στο Ναγκόρνο Καραμπάχ (Αρτσάχ για τους Αρμένιους) και ο ξεριζωμός χιλιάδων Αρμενίων αναδεικνύει για ακόμα μια φορά τους κινδύνους που εγκυμονούν όταν η «λύση» των εθνικών προβλημάτων αφήνεται στις διαθέσεις των ιμπεριαλιστών. Η περιοχή του Καυκάσου εδώ και χρόνια έχει μετατραπεί σε ένα μόνιμο πεδίο συγκρούσεων και σφαγών. Οι λαοί του πληρώνουν με τον χειρότερο τρόπο τα παιχνίδια των μεγάλων δυνάμεων αλλά και των ντόπιων κυβερνήσεων. Για την καλύτερη κατανόηση των εξελίξεων θα επιχειρήσουμε μια σύντομη αναδρομή στην ιστορία της περιοχής και ειδικά της περιόδου που δημιουργήθηκαν οι σοβιετικές δημοκρατίες.

Στην Υπερκαυκασία (η περιοχή νότια του Καυκάσου μεταξύ Κασπίας και Μαύρης Θάλασσας), πριν από τη δημιουργία της ΕΣΣΔ, είχε δημιουργηθεί μια περίπλοκη κατάσταση σε σχέση με το εθνικό πρόβλημα. Για να αντιληφθούμε την πολυπλοκότητα του ζητήματος αρκεί να σημειώσουμε ότι για αιώνες ζούσαν στην περιοχή οκτώ γηγενείς εθνικές ομάδες, με μεγαλύτερες αυτές των Γεωργιανών, των Αζέρων και των Αρμενίων. Στις αρχές του 20ου αιώνα, ο πληθυσμός καθεμιάς από αυτές αριθμούσε 2 εκατομμύρια. Όλη η περιοχή βρισκόταν υπό την εξουσία της τσαρικής Ρωσίας.

Μεγάλες ήταν οι διαφοροποιήσεις τους σε όλα τα επίπεδα (θρησκευτικό, οικονομικό, κοινωνικό, πολιτιστικό), αλλά κυρίως οι οικονομικές διαφορές ήταν η βασική πηγή των μεταξύ τους αντιθέσεων που κατέληγαν συχνά και σε συγκρούσεις. Οι Αζέροι ήταν μουσουλμάνοι, τουρκικής καταγωγής, κυρίως φτωχοί αγρότες (φεουδαρχία), οι Αρμένιοι (κυρίως χριστιανοί) είχαν πιο συγκροτημένη αστική τάξη (έμποροι) χωρίς όμως προλεταριάτο και στη Γεωργία (κυρίως χριστιανοί) εξακολουθούσε να ισχύει το φεουδαρχικό σύστημα, με μια γεωργιανή αστική τάξη υπό διαμόρφωση. Η μόνη περιοχή όπου υπήρχε πιο ισχυρό προλεταριάτο ήταν το Μπακού με εργάτες Αζέρους, Ρώσους και Αρμένιους.

Τα σύνορα ήταν ασαφή και η διασπορά-ανάμιξη των εθνοτήτων ήταν μεγάλη. Ένας πυρήνας προβλημάτων (όχι ο μοναδικός) ήταν οι εντάσεις μεταξύ τουρκικών πληθυσμών και Αρμενίων, που έφταναν μέχρι και σε διώξεις των τελευταίων. Αλλά και μέσα στη Γεωργία όπου υπήρχε αρμενική αστική τάξη είχε αναπτυχθεί ο αντιαρμενικός εθνικισμός. Κυρίαρχη όμως ήταν η αντίθεση των πληθυσμών αυτών με τον μεγαλορώσικο σοβινισμό. Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου η ευρύτερη περιοχή έγινε αντικείμενο διεκδίκησης από την Αντάντ, τους Οθωμανούς και τους Ρώσους.

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση δημιουργήθηκε το Επιτροπάτο της Υπερκαυκασίας. Ήταν μια προσπάθεια ανά-

γαϊτανάκι του Καυκάσου και οι Σοβιετικές Δημοκρατίες

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΔΡΑΝΗ

δειξης του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των τριών εθνοτήτων από την αστική πλευρά και με κυρίαρχους του Γεωργιανούς. Παράλληλα υπήρχε το Σοβιέτ των εργατών, στρατιωτών και αγροτών που ελεγχόταν από τους Μενσεβίκους. Οι παραχωρήσεις περιοχών της Υπερκαυκασίας στους Οθωμανούς με τη συνθήκη Μπρεστ-Λιτόφσκ έφεραν νέες εντάσεις. Το Επιτροπάτο δεν αναγνώρισε τη σοβιετική κυβέρνηση στη Ρωσία και αναδείχθηκε ντε φάκτο σε ανεξάρτητη κυβέρνηση. Έτσι, στις 22 Απριλίου του 1918 δημιουργήθηκε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Υπερκαυκασίας.

Την ίδια περίπου περίοδο ιδρύθηκε η Κομμούνα του Μπακού (έχει γραφτεί παλιότερα σχετικό άρθρο στην «Π.Σ.») ύστερα από σκληρές μάχες των μπολσεβίκων εργατών του Μπακού με τις αντεπαναστατικές δυνάμεις που υποστηρίζονταν από ντόπιους αστούς εθνικιστές, τσιφλικάδες, οθωμανικά στρατεύματα και Άγγλους. Ιδιαίτερα για τη Βρετανική Αυτοκρατορία η περιοχή ήταν καίριας σημασίας αφού «θα ήθελε να διατηρήσει το δρόμο που πάει κατευθείαν προς την Ανατολή μέσω της Υπερκαυκασίας» (Στάλιν). Η Κομμούνα του Μπακού, η προσπάθεια εγκαθίδρυσης σοβιετικής εξουσίας στο μεγάλο αυτό βιομηχανικό κέντρο διήρκεσε περίπου τέσσερις μήνες. Τελικά το Μπακού καταλήφθηκε από τους Άγγλους.

Η Δημοκρατία της Υπερκαυκασίας δεν άντεξε παρά έναν μήνα. Ο κυρίαρχος ρόλος της Γεωργίας δημιούργησε αντιδράσεις στους Αζέρους και τους Αρμένιους. Αστοί εθνικιστές και των τριών εθνοτήτων εκμεταλλεύτηκαν τις αντιθέσεις και η νεοπαγής Δημοκρατία κατέρρευσε στις 26 Μάη 1918. Την ίδια μέρα ιδρύθηκε η ανεξάρτητη Δημοκρατία της Γεωργίας και δύο μέρες αργότερα της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν.

Δυστυχώς για τους αστούς εθνικιστές των δύο τελευταίων Δημοκρατιών, ένα μεγάλο μέρος των εδαφών τους καταλήφθηκε από τα οθωμανικά στρατεύματα μέσα σε λίγες εβδομάδες. Το χειρότερο όμως είναι ότι οι μεταξύ τους αντιθέσεις αναζωπυρώθηκαν και οι Αρμένιοι του Ναγκόρνο Καραμπάχ πλήρωσαν ακριβά - με αποκλεισμό των εδαφών τους - την αντιαζέρικη στάση της αστικής κυβέρνησης της Αρμενίας. Αξίζει να αναφέρουμε ότι τον Αύγουστο του 1922 υπήρξε από-

φαση των Αρμενίων του Ν. Καραμπάχ στο 7ο Συνεδριό τους με την οποία αναγνώριζαν ότι το Ν. Καραμπάχ ήταν τμήμα του Αζερμπαϊτζάν -έστω και προσωρινά- και θα αποδέχονταν οποιαδήποτε απόφαση έπαιρνε για το ζήτημα το Συνέδριο Ειρήνης (των δυτικών δυνάμεων).

Μόνο η Γεωργία απέφυγε τη στρατιωτική κατοχή, αφού μπήκε υπό την προστασία της Γερμανίας. Το αντίτιμο όμως ήταν ακριβό. Αναγκάστηκε όχι μόνο να δεχτεί τα σύνορα της συνθήκης Μπρεστ-Λιτόφσκ και τις παραχωρήσεις που είχαν γίνει στους Οθωμανούς, αλλά, υποχωρώντας ακόμα περισσότερο, έθεσε τα εδάφη της και τις πρώτες ύλες που παρήγε στη διάθεση της Γερμανίας. Να σημειώσουμε ότι την προεδρία της κυβέρνησης ανέλαβε Μενσεβίκος.

Μετά τη λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και την ήττα των Γερμανών, όλη σχεδόν η περιοχή της Υπερκαυκασίας καταλήφθηκε από τους Βρετανούς. Αυτοί συνέχισαν να υπόσχονται ανεξαρτησία σε όλους, αποκτώντας τον κλασικό ρόλο του επιδιαιτητή. Οι αστικές κυβερνήσεις στις τρεις αυτές Δημοκρατίες ήταν κυβερνήσεις ανδρικού τύπου. Οι Βρετανοί έπαιζαν ολοφάνερα διασπαστικό ρόλο, υποστηρίζοντας τότε τους Αρμένιους και τότε τους Αζέρους για τις διαφιλονικούμενες περιοχές. Είναι χαρακτηριστικό ότι τον Αύγουστο του 1919 υπέγραψαν συμφωνία με τον αζέρο ηγέτη ότι το Ναγκόρνο Καραμπάχ και άλλες διαφιλονι-

κούμενες περιοχές κατοχυρώνονται στο Αζερμπαϊτζάν και τον επόμενο μήνα την ακύρωσαν. Όμως, στο τέλος του 1919 και μετά τη νίκη των Μπολσεβίκων εναντίον των Λευκών στον ρωσικό εμφύλιο, αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν από τον Καύκασο.

Το επόμενο διάστημα πραγματοποιήθηκε μια σειρά λαϊκών εξεγέρσεων υπό την καθοδήγηση των Μπολσεβίκων στην περιοχή. Η πρώτη Σοσιαλιστική Σοβιετική Δημοκρατία (ΣΣΔ) που ιδρύθηκε ήταν αυτή του Αζερμπαϊτζάν (Απρίλιος 1920), που ζήτησε συμμαχία με τη Σοβιετική Ρωσία. Με έναν ιδιαίτερο συμβολισμό για την επίλυση των εθνικών ζητημάτων, η Μόσχα έστειλε στο Μπακού τους Κίροφ, Ορτζονικίτζε και Μικογιάν, δηλαδή έναν Ρώσο, έναν Γεωργιανό και έναν Αρμένιο, για να συμβάλουν στη θεμελίωση της σοβιετικής εξουσίας στην Υπερκαυκασία. Οι Αρμένιοι του Καραμπάχ χαιρέτισαν αυτή την εξέλιξη, αισιοδοξώντας ότι θα τερματιστεί η βία. Όμως η αστική κυβέρνηση της Αρμενίας συνέχισε τις επιθέσεις στα εδάφη του Καραμπάχ.

Η Αρμενία ανακηρύχθηκε σε ΣΣΔ στα τέλη του 1920, όταν η αστική κυβέρνησή της είχε διαλυθεί εντελώς από τις προδοσίες και την εξαπάτηση των Άγγλων και των αστών εθνικιστών και από τις σφαγές του τουρκικού στρατού, οπότε και ξέσπασε λαϊκή εξέγερση και επέμβαση του σοβιετικού στρατού. Να σημειώσουμε ότι λίγο πριν από την κατάρρευση της η αστική κυβέρνηση της Αρμενίας υπέγραψε συμφωνία με τους κεμαλιστές με την οποία τους παρέδιδε σχεδόν όλα τα εδάφη της Αρμενίας, με ό,τι μπορεί αυτό να σήμαινε για τον αρμενικό πληθυσμό. Καταλαβαίνουμε δηλαδή ότι η σοβιετική εξουσία έσωσε την Αρμενία. Ο Στάλιν σε άρθρο του στην «Πράβντα» τον Δεκέμβρη του 1920 έγραψε χαρακτηριστικά: «...μόνο η σοβιετική εξουσία μπόρεσε να λύσει το λεγόμενο αρμενικό πρόβλημα που μάταια έσπαγαν το κεφάλι τους για να το λύσουν οι γερόλυκοι της ιμπεριαλιστικής διπλωματίας».

Από κει και πέρα οι σοβιετικές κυβερνήσεις των χωρών αυτών μαζί με τη Σοβιετική Ρωσία έκαναν μια προσπάθεια να περιορίσουν τις εθνικές αντιπαράθεσεις και τις αντιθέσεις που εξακολουθούσαν να υπάρχουν μεταξύ των εθνοτήτων, αφού μια ιστορία τόσων χρόνων καταπίεσης και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων δεν μπορούσε να διαγραφεί εύκολα. Παρ' όλα αυτά, έχει επικρατήσει μέσα από την αντικομμουνιστική προπαγάνδα η άποψη πως οι Μπολσεβίκοι ήταν αυτοί

που εφάρμοσαν την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» και όχι οι ιμπεριαλιστές. Ειδικά για την περίπτωση του Ν. Καραμπάχ, για την οποία κατηγορούν τους Σοβιετικούς ότι είναι υπεύθυνοι για την κατοχύρωσή του ως εδάφους του Αζερμπαϊτζάν, υπάρχουν ντοκουμέντα που αποδεικνύουν ότι οι αστικές κυβερνήσεις των Αρμενίων παζάρευαν την περιοχή έναντι άλλων διεκδικήσεων και η σοβιετική κυβέρνηση έπαιξε καταλυτικό ρόλο στην αυτοδιάθεσή του. Ήδη από τα τέλη του 1920 είχε συμφωνηθεί να θεωρείται τμήμα της Αρμενίας το Ναχitseβάν και το Ζανγκεζούρ και παραχωρήθηκε πλήρες δικαίωμα αυτοδιάθεσης στους Αρμένιους του Ναγκόρνο Καραμπάχ. Φυσικά οι διενέξεις δεν σταμάτησαν. Υπήρξαν αρκετές προστριβές το επόμενο διάστημα για το ζήτημα του Ν. Καραμπάχ, μέχρι που, τον Ιούνιο του 1923, με απόφαση της αζέρικης κυβέρνησης, σχηματίστηκε από το αρμενικό τμήμα του Ν. Καραμπάχ Αυτόνομη Περιφέρεια.

Τέλος, να αναφέρουμε ότι στις 7 Μάη 1920 η αστική κυβέρνηση της Γεωργίας υπέγραψε συμφωνία και αναγνώρισε τη ΣΣΔ του Αζερμπαϊτζάν. Η Τιφλίδα όμως όλο το προηγούμενο διάστημα είχε μετατραπεί σε βάση αντεπαναστατικής δράσης για την ευρύτερη περιοχή. Η κυβέρνηση της Γεωργίας κυνήγησε άγρια τους γεωργιανούς κομμουνιστές. Με αφορμή όμως ένα συνοριακό επεισόδιο με την Αρμενία, προκλήθηκε ένοπλη εξέγερση των γεωργιανών μπολσεβίκων καθώς και η επέμβαση του ρωσικού στρατού. Στις 25 Φλεβάρη του 1921 η Γεωργία ανακηρύχθηκε ΣΣΔ.

Για μεγάλο διάστημα οι λαοί της περιοχής μέσα στο πλαίσιο της ΕΣΣΔ έζησαν ειρηνικά και μεγαλούργησαν. Η καπιταλιστική παλινόρθωση και τελικά η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ ξανάφερε στο προσκήνιο αντιθέσεις που εκμεταλλεύτηκαν για άλλη μια φορά αστικά στοιχεία και ιμπεριαλιστές, με αποτέλεσμα πολέμους, σφαγές και τελικά τον ξεριζωμό των Αρμενίων του Ν. Καραμπάχ.

Πηγές

«Ιστορία της Σοβιετικής Ένωσης» τ. 1, Ε. Χ. Καρρ, εκδ. Υποδομή
«Απαντα Στάλιν» τ. 4, εκδ. Γνώσεις
Ιστοσελίδα «<https://parapoda.wordpress.com/>»

Υπογραφή της Συνθήκης του Μπρεστ Λιτόφσκ

σχολια

Κατασκευή

Στο κενό από ύψος 5 μέτρων έπεσε ένας μαθητής του 3ου Γυμνασίου Λαμίας στον Αφανό, καθώς υποχώρησε κάγκελο του σχολείου στο οποίο

Ευκαιρίες

«Ο κόσμος συνεχίζει να απολαμβάνει την καυτή Μεσόγειο και θέλει να έρθει στη Μεσόγειο και στην Ελλάδα συγκεκριμένα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, γιατί του αρέσει να περνά χρόνο στην παραλία. Αν μη τι άλλο, θα έλεγα ότι η κλιματική αλλαγή είναι μια ευκαιρία για εμάς να επεκτείνουμε την τουριστική μας περίοδο» δήλωσε ο Πρωθυπουργός. Ομπρελοκαθίσματα στον Παλαμά

Φτωχοί I

Ο καγκελάριος της Αυστρίας Καρλ Νεχάμερ σε εκδήλωση, παρουσία δημοσιογράφων, διαμαρτυρήθηκε για τον τρόπο με τον οποίο για ΜΜΕ καλύπτουν την ακρίβεια και τη φτώχεια, ισχυριζόμενος ότι στη χώρα του δεν μπορεί να υπάρχουν φτωχοί. Ή, αν είναι φτωχοί, φταίνει αυτοί. Φτωχική ευθύνη.

Φτωχοί II

«Τι σημαίνει ότι ένα παιδί δεν έχει ένα ζεστό γεύμα στην Αυστρία; Ξέρετε ποιο είναι το φθηνότερο ζεστό γεύμα στην Αυστρία; Δεν είναι υγιεινό, αλλά είναι φθηνό: ένα χάμπουργκερ στα McDonald's - 1,40 ευρώ κοστίζει και αν συνοδευτεί με πατάτες 3,50 ευρώ. Τώρα μπορεί κάποιος να ισχυριστεί στα σοβαρά ότι ζούμε σε μια χώρα που οι γονείς δεν μπορούν να έχουν την οικονομική δυνατότητα για αυτό το γεύμα για το παιδί τους;», ανέφερε χαρακτηριστικά. Το παντεσπάνι τρωγόταν κρύο.

Φτωχοί III

Στο τέλος ο καγκελάριος συμπλήρωσε «Αν έχω πολύ μικρά εισοδήματα, δουλεύω περισσότερο». Τουλάχιστον 13 ώρες.

Λάδι

«Εάν βάλουμε μία διατίμηση 3 ευρώ, για παράδειγμα, στην τιμή του λαδιού στον παραγωγό, τι θα γίνει; Την επόμενη μέρα δεν θα υπάρχει λάδι την Ελλάδα. Θα πουληθεί και θα εξαχθεί στην Ισπανία, την Ιταλία και στις υπόλοιπες χώρες. Δυστυχώς έτσι δουλεύει η ελεύθερη αγορά. Άρα τι μπορούμε να κάνουμε εμείς για το λάδι;» ανέφερε ο υπουργός Ανάπτυξης Κώστας Σκρέκας σε παρέμβασή του στη Βουλή. Να φάνε ηλιέλαιο.

Παιχνίδια

Η εταιρεία που κατασκευάζει τα διάσημα πλαστικά παιχνίδια Playmobil ανακοίνωσε ότι θα καταργήσει το 17% των θέσεων εργασίας, εκ των οποίων σχεδόν οι μισές στη Γερμανία, λόγω της μείωσης των πωλήσεων σε όλον τον κόσμο. Χάμπουργκερ με λουκάνικο.

Λουκάνικα

Ρεκόρ εξαγωγών στρατιωτικού υλικού οδεύει να καταγράψει φέτος η Γερμανία, κυρίως εξαιτίας των παραδόσεων όπλων στην Ουκρανία, όπως δείχνουν αριθμοί που δημοσιοποιήθηκαν χθες από το υπουργείο Οικονομικών στο Βερολίνο. Παιχνίδια πολέμου.

Η κρεατομηχανή στην εποχή της τεχνητής νοημοσύνης

Κρέας για τα κανόνια τους σε καιρό πολέμου. Κρέας για τις μηχανές τους σχεδόν καθημερινά. 136 έως τώρα οι καταγεγραμμένοι νεκροί εργάτες και 229 οι σοβαρά τραυματισμένοι. Κάθε δυο μέρες και ένας εργαζόμενος νεκρός. Πριν μέρες, ένας 28χρονος εργάτης συνεθλίβη κατά τη διάρκεια εργασιών καθαρισμού πρέσας στη Χαλυβουργία. Προηγήθηκε πλήθος εργατών και εργατριών που έπεσαν θύματα της μηχανής παραγωγής κέρδους. Και έπονται, δυστυχώς, κι άλλα θύματα, έως ότου καταστραφεί η αιμοβόρα καπιταλιστική μηχανή.

Μια μετανάστρια εργάτρια διαμελίστηκε «παρα-προχθές», μπροστά στα μάτια της ανήλικης κόρης της, καθώς την τράβηξε μεγάλη κρεατομηχανή που καθάριζε βρίσκοντας φρικτό θάνατο. Όσο φρικτό κι αν είναι το έγκλημα, κανείς από τους αρμόδιους ή «αναρμόδιους» δεν πρόκειται να ασχοληθεί για χρόνο περισσότερο από όσο ορίζει το βάρος μιας... συνηθισμένης είδησης. Εξάλλου, κανένας «σοβαρός» αναλυτής, κανένας πολιτικός ή οικονομολόγος «σοβαρός», καμία συστημική οργάνωση ή κόμμα δεν θα ασχοληθεί με την ταξική διάσταση της παραγωγικής διαδικασίας. Η «επιστήμη» ορίζει την ενασχόληση με τις θαυμαστές τεχνολογικές καινοτομίες, που υπόσχονται διαφόρων ειδών «επανάστασεις», χωρίς να αλλάζουν στο ελάχιστο τις κεφαλαιοκρατικές συνθήκες εκμετάλλευσης που, αντίθετα, εντείνουν.

Από την άλλη, αγαπημένη ενασχόληση της Αριστεράς παραμένει η κατάθεση προτάσεων που φορούν στη «δικαίη» αναδιανομή του πλούτου. Προσπερνούν κραυγαλέα το γεγονός ότι η «δικαίη» αναδιανομή του πλούτου ακολουθεί τη «δικαίη» κατανομή της ιδιοκτησίας. Αρκεί για αυτό να δει κανείς τα προγράμματα ανακούφισης της φτώχειας και περιορισμού της «ασυδοσίας» των ιδιοκτητών. Τα pass και τα επιδόματα αποτελούν την ακραία έκφραση αυτής της αντίληψης.

Ποιος, λοιπόν, «σοβαρός» αναλυτής θα ασχοληθεί στα σοβαρά με τον εργάτη που συνθλίφτηκε ή την εργάτρια που διαμελίστηκε; Αυτά αφορούν την παραγωγή και τέτοια «ατυχήματα» θα συμβαίνουν. Οι «σοβαροί κύριοι», όπως ειπώθηκε, ασχολούνται με την αγορά και τη διανομή των παραγόμενων προϊόντων. Και οι ακόμη «πιο σοβαροί» με τη συμβολή (θετική ή αρνητική) την τεχνητής νοημοσύνης σε όλη αυτή τη διαδικασία.

Πράγματι, ο κόσμος έχει μπουκώσει από «διορθωτικές, διαρθρωτικές, τεχνολογικές, και-

νοτόμες, αναδιανεμητικές» προτάσεις, που αφορούν την αγορά και τη διανομή, ενώ έχει αδειάσει από προτάσεις που αφορούν τον πυρήνα του τρόπου παραγωγής προϊόντων, που θεωρείται περίπου μια διαδικασία υποταγμένη σε αιώνιους φυσικούς νόμους. Αντίθετα, η αγορά εξάπτει τη «φαντασία» προμηθευτών και καταναλωτών, δημιουργεί νέες επιθυμίες και ανάγκες. Με αυτές τις προτάσεις χτίζονται οι καριέρες ή κερδίζονται τα Νόμπελ στα Οικονομικά.

Σε πρόσφατο άρθρο του, ο Γ. Βαρουφάκης τα βάζει (μέσω μιας συγκαλυμμένης, όμως, αποδοχής) με τις «κοσμογονικές ερμηνείες» του Φρίντριχ φον Χάγιεκ, του οποίου μια διάλεξη έτυχε να παρακολουθήσει. Η «αριστοκρατική» και «κεφάλτη» προσέγγιση του Φον Χαγιέκ, απόρροια μάλλον του συνοδευτικού «Φον» που φέρει το όνομά του, εξηγεί τις «αρετές» της αγοράς και την αδυναμία ενός κεντρικού σχεδιασμού από έναν βαρυστημένο δημόσιο υπάλληλο, αφού έτσι φαντάζονται τον σοσιαλισμό. Περιγράφει πώς ο ίδιος, όπως και οι περισσότεροι από εμάς, μπαίνουμε στα καταστήματα και αγοράζουμε κάτι που προηγουμένως δεν είχαμε ιδέα ότι το θέλαμε. Γιατί, προφανώς, σε όλους τυχαίνει να περισσεύουν χρήματα με τα οποία αγοράζουμε πράγματα που δεν ξέραμε ότι τα θέλαμε (ή, ακόμη χειρότερα, ξέραμε ότι δεν τα χρειαζόμασταν καν). Αυτή είναι η «μαγεία» της αγοράς! Αυτή είναι ο μεγαλειώδης απελευθερωτής μας, ο απελευθερωτής της φαντασίας, των επιθυμιών και της ελεύθερης ανάπτυξης του χαρακτήρα.

Όμως, όλα αυτά, σύμφωνα με τον «νέο απελευθερωτή» Βαρουφάκη, έχουν τελειώσει! Κι αφού τελείωσαν, σημαίνει ότι κάποτε υπήρξαν. Τα σκότωσε, όμως, το ίδιο το κεφάλαιο, μιας και η εργατική τάξη αποδείχθηκε ότι δεν είχε τα προσόντα. Κι αυτός ο θάνατος του καπιταλισμού (όπως τον ξέραμε) έφερε κάτι ακόμη χειρότερο, όχι τον... σοσιαλισμό, αλλά την τεχνοφουδαρχία! Είναι μια έννοια με την οποία παιδεύονται παραθησκευτικές έως και ριζοσπαστικές δεξαμενές σκέψης. Κι όπου ο νέος «αντίχριστος» είναι ψηφιακός, με «νέο-καπιταλιστές βελζεβούλ αποστόλους» να κουμαντάρουν τον κόσμο από το υπολογιστικό νέφος.

Ο κ. Βαρουφάκης, προκειμένου να καταλήξει σε αυτό το συγκλονιστικό συμπέρασμα, παρατήρησε προσεκτικά τις αλλαγές στην αγορά και τη διανομή προϊόντων. Δεν διανοήθηκε, φυσικά, να

ασχοληθεί με την κοινωνική παραγωγή, την εκμετάλλευση και τις κοινωνικές τάξεις. Επιστρέφει δια της τεχνολογικής οδού στις ροβινσωνιάδες του 18ου αιώνα, στον απομονωμένο «παραγωγό-καταναλωτή» Ροβινσώνα Κρούσο του αγγλο-αποικιακού μυθιστορήματος, για να προειδοποιήσει για την ανάδυση του «νέου» τέρατος της τεχνοφουδαρχίας. Μοιάζει να αντιγράφει «από την ανάποδη» τους ηττημένους γαιοκτήμονες ευγενείς, που νοσταλγούσαν τη φουδαρχία και την επιστροφή στη «φυσική κατάσταση» μπροστά στον τρόπο της καμινάδας. Τώρα ο τρόμος είναι η... ψηφιακή «καμινάδα».

Το σχήμα της «τεχνοφουδαρχίας» έλκει την καταγωγή του από τη μακρινή και πιο... «αντιθησκευτική» εποχή της «επιστημονικοτεχνικής επανάστασης», που κυριάρχησε στον δυτικό και παλινορθωμένο ανατολικό καπιταλισμό. Πρόβαλλε τον ισχυρισμό ότι η εξέλιξη των μηχανών που εργάζονται (και τώρα σκέφτονται), μεταβάλλει τη διαδικασία παραγωγής, από μια διαδικασία κοινωνικοποιημένης ζωντανής εργασίας σε μια διαδικασία γνώσης και επιστήμης. Στη μετριοπαθέστερη εκδοχή της ισχυρίζεται, ότι την εξαφάνιση της ζωντανής εργασίας, αλλά την τρομακτική συρρίκνωσή της, όπου η υπερεκμετάλλευση μιας μειοψηφικής εργατικής τάξης προκαλεί τέτοια υπερσυσώρευση πλούτου, που φέρνει την κυριαρχία των εταιριών συλλογής προσωπικών δεδομένων και της διαφήμισης, την κυριαρχία του υπολογιστικού νέφους, που είναι οι πραγματικοί μοχλοί του μετακαπιταλισμού, δηλαδή, της «τεχνοφουδαρχίας».

Καταναλώνουμε προϊόντα, λοιπόν, γιατί διαφημίζονται! Πρόκειται για ξαναζεσταμένη και κακής ποιότητας τροφή περί «καταναλωτισμού» και «καταναλωτικής κοινωνίας», πασπαλισμένη με... bits, byte και υπολογιστικά νέφη. Κι όσοι αιθεροβατούν σε αυτά τα υπολογιστικά νέφη, είναι φυσιολογικό να αισθάνονται, κυρίως, την καταπίεση και τον έλεγχο από τις μηχανές του νέφους και όσων βρίσκονται πίσω από αυτές και όχι από τον κλασικό «μη άυλο» εργοδότη και το κεφαλαίο, που συνεχίζουν να «κατακρεουργούν» την εργατική τάξη.

Ο δονκιχωτισμός θα είναι πάντα μια συμπαθητική κατάσταση, όταν πρόκειται για ανεμόμυλους-γίγαντες. Οι ανεμόμυλοι, όμως, του «μετακαπιταλισμού» δεν κυνηγιούνται προς όφελος των «από κάτω».